

“คุณเฟื่องน้ำ ทำไมไม่ลองนึกอยากกอดผมบ้างล่ะ
ผมนะตัวนี้มันไม่แพ้เจ้าสองคนนี่หรอกนะ”

นพรัตน์กับเฟื่องน้ำ

ปาริณ

A decorative floral illustration in a light grey color, featuring a central stem with several leaves and small flowers, extending upwards and outwards. The text is overlaid on this illustration.

นพรัตน์กับเฟื่องฟ้า

โดย ปาริน

บทที่ ๑

เสียงนาฬิกาปลุกที่หัวเตียงของ ‘เฟื่องฟ้า’ ดังขึ้นเมื่อเข็ม
ชี้บอกเวลาหกโมงสิบห้าพอดี หญิงสาวเอื้อมมือกดปิดแล้วลุก
ขึ้นจากเตียงทันที ไม่รู้สึกง่วงงุนสักนิดเดียว นั่นเพราะว่ารู้สึกตัวตื่น
ขึ้นมาตั้งแต่ก่อนจะหกโมงครึ่งแล้ว หลังจากใช้เวลาทำธุระในห้องน้ำ
และแต่งตัวนานถึงสี่สิบห้านาทีแล้ว หญิงสาวก็มาหย่อนตัวลงนั่ง
หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ฉีดน้ำหอมกลิ่นจัสมินที่โปรดปราน หวีและรวบ
ผมทั้งหมดมัดเอาไว้หลวมๆเหนือไหล่ซ้าย ผัดแป้งบางๆบนใบหน้า
ก่อนทาปากด้วยลิปสติกสีส้มอ่อน สำนวญความเรียบร้อยของเครื่อง
แต่งกายที่สวมใส่อยู่อีกครั้ง และเมื่อมั่นใจในชุดที่ตัวเองใส่แล้ว หญิง

สาวก็เปิดประตูก้าวจากห้องเดินลงบันไดไปชั้นล่าง ตรงไปหามารดาที่กำลังสาละวนอยู่กับการเตรียมอาหารมือเข้าในครัว

“แม่จ๋า” เฟื่องฟ้าเรียกเสียงหวานพร้อมเดินเข้ามาสวมกอดผู้เป็นมารดาทางด้านหลัง”ทำอะไรรออยู่จะ หอมจังเลย” พุดเสรีจก็ยื่นหน้าข้ามไหล่มารดาไปมองดู

“ขนมจีนน้ำยา” ผู้เป็นมารดาตอบ หันไปยิ้มกับลูกสาว “ทำไมหิวแล้วหรือลูก?”

“ยังหรออกจ๊ะ แต่เฟื่องมาดู เผื่อแม่จะมีอะไรให้เฟื่องช่วย”

“โอ๊ย อย่าเลย จวนจะเสร็จอยู่แล้ว แล้วไหนดูซิ วันนี้แต่งตัวเสียสวยเป็นพิเศษ ขึ้นมาช่วยแม่เดี๋ยวก็ได้กระเด็นเลอะเสื้อเลอะแสงหมดหรอก” นางปฐุมพรพุด เฟื่องฟ้าอมยิ้มนึกในใจว่าแม่เป็นคนที่รู้ทันเธอเสมอเพราะวันนี้เธอตั้งใจแต่งตัวให้ดูเป็นพิเศษจริงๆ หญิงสาวก้มลงสำรวจชุดที่สวมใส่อีกครั้ง เสื้อยืดแขนกุดสีฟ้าอ่อนมีลายดอกไม้เล็กๆสีฟ้าเข้มแซมที่ชายเสื้อ กับกางเกงสามส่วนเข้ารูปสีขาวสะอาด ดูเรียบง่าย แต่เฟื่องฟ้าคิดว่าแบบนี้แหละที่ดูเหมาะสมกับตัวเธอ

“แม่ว่าวันนี้เฟื่องสวยจริงๆหรือจ๊ะ?” ถ้ามไปอย่างคนไม่ค่อยจะ
มั่นใจ นางปฐุมพรมองหญิงสาวยิ้มๆ ตอบจากใจจริง

“จ๋า สวยจริงๆ แล้วนี่จะออกไปข้างนอกหรือจ๊ะ เดียวกินข้าวกิน
ปลาก่อนค่อยไปนะ” จบประโยคนั้น คนถูกถามก็สายหน้าปฏิเสธ
น้อยๆ

“เปล่าจ๊ะ เฟื่องไม่ออกไปไหนหรอก แต่ว่า” เฟื่องฟ้าหลบตาลง
มาอย่างเขินๆ “วันนี้พี่พัทธ์จะมาที่บ้านเราจ๊ะแม่”

ผู้เป็นมารดาเลิกคิ้ว คล้ายยิ้มออกมาน้อยๆ แม้ไม่เคยเห็นหน้าค่า
ตาชายหนุ่มที่เฟื่องฟ้าเรียกว่า ‘พี่พัทธ์’ มาก่อนเลย แต่นางปฐุมพรมก็รู้
ระดับความสัมพันธ์ของหนุ่มสาวคู่นี้ดีเพราะลูกสาวของนางเป็นเด็ก
ดี มีอะไรจะเล่าให้นางฟังตลอด

“อ้อ! อย่างนั้นหรือจ๊ะ เออ แล้วนี่น้องมันตื่นหรือยังล่ะ?” ผู้เป็น
มารดาถามถึงลูกชายคนเล็ก

“คงยังมั้งจ๊ะ” เฟื่องฟ้าตอบ “เฟื่องยังไม่เห็นเลยนี่ ท่าทางเมื่อ
คืนคงอ่านหนังสืออยู่จนตีกตื้น”

นางปฐุมพรละมือจากหม้อแกงที่กำลังเดือดปุดๆเหลือบไปมอง
นาฬิกาที่ฝาผนัง

“เดี๋ยวไปปลุกน้องลูกขึ้นทีนะลูก แยกจะมาบ้านปล่อยให้นอน
ตื่นสายไม่ได้หรอก อายเขาตาย”

“จ๊ะ”

“แล้วนี่เขาจะมาก็โมงล่ะ?” นางปฐุมพรถามอีก

“คงเกือบๆแปดโมงนะจ๊ะ”

“ไอ้! นี่ก็จวนเวลาแล้วสิ แล้วเขารู้จักทางเข้าบ้านเราแล้วหรือ
ลูก”

“เฟื่องบอกทางให้เขาแล้วละจ๊ะ แต่ว่า...เดี๋ยวเฟื่องก็จะไปรอที่
หน้าบ้าน”

“อืม...ก็ดีจ๊ะ ไปรอเขาเถอะ เดี่ยวมาถึงแล้วเกิดหาบ้านไม่ถูกจะ
หลงไปไหน ในนี้ไม่มีอะไรให้ช่วยหรอก แม่ทำคนเดียวได้”

“จ๊ะ งั้นเฟื่องไปนะ” ว่าแล้วเฟื่องฟ้าก็เดินอมยิ้มออกไปจากครัว
ตรงขึ้นไปชั้นบนเพื่อไปปลุกน้องชายตามคำสั่งของมารดา หญิงสาว

มาหยุดอยู่ที่หน้าห้องน้องชาย ยกมือขึ้นเคาะประตูอยู่สองสามครั้ง
ปากร้องปลุกคนในห้อง

“นายฟาง” พี่สาวลากเสียง “ตื่นได้แล้ว” แต่เงียบ ไม่มีเสียง
ตอบกลับมาจากข้างใน

แสดงว่ายังไม่ตื่นสินะนายฟางข้าว

เอาใหม่ เฟื่องฟ้าเคาะประตูอีกสามป๊อก

“ฟางตื่นเดี๋ยวนี้นะ ถ้าไม่ตื่น แม่บอกว่าจะให้นายอดข้าว”

แต่ว่ายังคงไม่มีเสียงอะไรดังออกมาจากข้างในเช่นเดิม ค่อนข้างเป็น
ปัญหาเสมอเสียสำหรับการปลุกน้องชายที่เขาคนนี้ คนเป็นพี่หรีต
ลง

‘อย่างเงี้ยคงต้องใช้ไม้เด็ดมาปลุกนายเสียแล้วนะ’

“นายฟาง” หนนี้คนเป็นพี่ทุบประตูปังๆ “ตื่นเดี๋ยวนี้นะ ถ้าไม่ตื่น
ฉันจะแข่งขอให้นายเป็นหมันเลย!”

“คร้าบๆ ตื่นแล้ว ตื่นเดี๋ยวนี้เลยครั้นพี่” เสียงจ้วเจียของเจ้า
น้องชายบ่นกระปอดกระแปดดังมาจากในห้อง “โหย ปลุกกันโหด
ชะมัดเลย”

“ดี ตื่นแล้วก็อาบน้ำล้างหน้าแล้วลงไปช่วยแม่ในครัวนะ”

เมื่อปลูกน้องชายได้สำเร็จแล้ว หญิงสาวจึงเดินลงบันไดกลับลงไปที่
ชั้นล่าง ก่อนเดินฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีออกไปนอกชายคาบ้าน

‘พีพัทธ์’ คนที่หญิงสาวรอคอยการมาของเขาววันนี้ก็คือ

‘ปฏิพัทธ์’ คนรักของเธอ เฟื่องฟ้าพบเขาเมื่อสี่ปีที่แล้วตอนที่เธอเพิ่ง
ได้เข้าไปเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยใหม่ๆ ปฏิพัทธ์เป็นรุ่นพี่ที่คณะ
และแก่กว่าเธอสองปี ชายหนุ่มตามจีบเฟื่องฟ้าตั้งแต่เธอเธอเป็น
เฟรชชีปีหนึ่ง แต่ว่ากว่าเธอจะตกลงคบกับเขาแบบคนรู้ใจก็ตอนอยู่ปี
สองแล้ว ความจริงเฟื่องฟ้าเองก็มีใจให้เขามาตั้งแต่แรก แต่ด้วยการ
ที่แม่เขาสอนไว้ดีบิดีว่า

เป็นลูกผู้หญิงมันต้องมีศักดิ์ศรีเอาไว้บ้าง!

เฟื่องฟ้าเลยใช้เวลาถึงหนึ่งปีในการวางฟอร์มเป็นคนที่มี
‘ศักดิ์ศรี’ของลูกผู้หญิง’ และพิสูจน์ความจริงใจของชายหนุ่ม ซึ่งมันก็
ได้ผลที่น่าประทับใจทีเดียว

เมื่อเรียนจบ ปฏิพัทธ์ได้เข้าทำงานที่บริษัทเงินทุนแห่งหนึ่ง แต่
ถึงแม้ว่าเขาจะต้องทำงาน ความสัมพันธ์ของเขากับหญิงสาวก็ไม่ได้

เหี่ยวเฉาลงไปแต่อย่างไร ปฏิพัทธ์ยังคงเสมอต้นเสมอปลายกับเธอ ไม่ผิดเพี้ยนไปจากตอนที่อยู่มหาวิทยาลัยสักนิด และตลอดระยะเวลาสามปีที่เขาและเธอคบกันในฐานะแฟนนั้น เขาไม่เคยทำให้เฟื่องฟ้าเสียใจ และนั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้หญิงสาวไม่คิดสนใจใครนอกจาก ‘พิพัทธ์’ ของเธอคนเดียวเท่านั้น

เฟื่องฟ้าเดินมาหยุดนั่งอยู่ที่ม้านหินอ่อนใต้ต้นหูกระจงหน้าบ้าน นั่งไปมึนคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย

อีกไม่กี่นาทีที่พิพัทธ์ก็จะมาถึงที่นี่ แล้วเขาก็จะได้เจอกับแม่ แล้ว...แม่จะชอบพิพัทธ์ไหมนะ? คนคิดตั้งคำถามกับตัวเองในใจ ไม่ทันไร ก็นึกตอบคำถามของตัวเองไปว่า

ต้องชอบสิ เพราะพิพัทธ์เป็นคนดีนี่

คิดแล้วก็ยิ้มหนักกว่าเก่า

แล้วฟางล่ะจะเข้ากับพิพัทธ์ได้ไหม?...

ได้สิ พิพัทธ์เข้ากับคนอื่นได้ง่าย

แล้ว...แม่จะคิดยังไง หากแม่ได้เห็นตัวจริงของพิพัทธ์?

แม่ก็ต้องคิดว่า ลูกสาวแม่ช่างเลือกแฟนได้หล่อเหลาชมเข้มดี
แท้! นึกมาถึงตรงนี้ คนคิดก็ได้แต่บิคมมือตัวเองไปมาเพราะขวยเขิน

โธ้ย้า! เฟื่องฟ้าทำไมเธอคิดอะไรเข้าข้างตัวเองขนาดนั้นนะ...
แต่ว่าพีพัทธ์ของเฟื่องก็หล่อจริงๆนี่นา ตาคม คิ้วเข้ม ริมฝีปากก็บาง
ได้รูป ผอมคดดำหยักศกเล็กน้อย แกรมแต่งกายเรียบร้อยภูมิฐาน

โธ้ย! ผู้ชายบ้าอะไร ทำไมดูดีได้ขนาดนี้นะ แล้วคนเห่อแฟนก็
หัวเราะออกมาอย่างรำเริงแจ่มใส

เฟื่องฟ้ายกนาฬิกาเรือนเล็กๆบนข้อมือขึ้นดู

แปดโมงสิบนาที เลยไปสิบนาทีแล้ว ...

รถอาจติดกระมัง หญิงสาวบอกตัวเองเช่นนั้นและยังคงนั่งรอ
ต่อไปอย่างอารมณ์ดี แต่ทว่าผ่านไปหลายอึดใจเฟื่องฟ้าดูนาฬิกาอีก
ครั้ง คิวโค้งเริ่มขมวดเข้าหากันนิดๆ

นี้จะแปดโมงกว่าแล้ว ทำไมพีพัทธ์ยังไม่มาอีกเล่า...

หรือ...จะหลง? แล้วคนคิดก็นั่งไม่ติดอีกต่อไป ต้องลุกเดินมา
แถวหน้าประตู ยืนหน้ามองไป ซ้ายที่ขวาที่

ไม่มีวีแวนเลย ทำไมช้าอย่างนี้นะ นัดกันที่รถไฟพัทท์ก็ไม่เคยช้า
มากอย่างนี้

เฟื่องฟ้ารู้สึกร้อนรนอย่างไรบอกไม่ถูก พยายามนึกหาเหตุผลที่อาจ
ทำให้คนรักมาสาย หรือว่าจะเกิดอะไรขึ้นระหว่างทาง ยิ่งคิดอย่าง
นั้นก็ดูจะทำให้ใจไม่ดีมากขึ้น หญิงสาวเลยเปิดประตูรั้วบานเล็กออก
มาแล้วกวาดสายตามองไปตามถนนหน้าบ้าน แต่ก็ยังไม่มีวีแวนว่า
ปฏิพัทธ์จะมา แล้วสายตาของเฟื่องฟ้าก็ไปสะดุดหยุดอยู่ที่ซอง
จดหมายสีเหลืองที่ใส่อยู่ในกล่องจดหมายหน้าบ้าน

ใครกัน เอาจดหมายมาใส่ไว้ หญิงสาวนึกสงสัย เดินเข้าไป
หยิบจดหมายฉบับนั้นมาพลิกดู ปรากฏว่ามันไม่ได้ถูกส่งมาทาง
ไปรษณีย์ เนื่องจากไม่มีสแตมป์หรือตราประทับใดทั้งสิ้น มันเป็น
เพียงจดหมายซองสีเหลืองนวลที่ไม่ชื่อผู้ส่ง แต่ว่ามันเขียนจำหน้าถึง
เธอด้วยลายมือที่บรรจงสวยงาม และลายมือที่เขียนนั้นเฟื่องฟ้าก็จำ
ได้ดีว่า

มันเป็นลายมือของปฏิพัทธ์นั่นเอง

นพรัตน์กับเฟื่องฟ้า : ปาริน

บทที่ ๒

เฟื่องฟ้ารู้สึกแปลกใจมากที่จู่ ๆ ก็มีจดหมายจากปฎิพัทธ์

ใส่อยู่ในกล่องรับจดหมายหน้าบ้านของเธอ

อะไรกัน จดหมายนี้มาตั้งแต่เมื่อไหร่? เฟื่องฟ้าสงสัย

ส่งจดหมายมาแบบนี้ ตัวอาจไม่มาเสียแล้วมั้ง หญิงสาวเริ่มหน้าเสี

หมุนตัวเดินกลับเข้าบ้าน อยากรู้เต็มทีว่าปฎิพัทธ์เขียนอะไรถึงเธอ

น่าแปลกที่ตอนนี้เธอรู้สึกวิตกกังวลกับจดหมายที่อยู่ในมือเป็น
อย่างมาก เฟื่องฟ้าเดินถือจดหมายเข้ามาในครัว เห็นนางปฐุมพร
และฟางข้าวยืนคู่กันอยู่ที่อ่างล้างจาน

“มาหรือยังล่ะลูก?” ผู้เป็นมารดาเอ่ยถามโดยไม่ได้หันไปมอง
ลูกสาวเพราะกำลังก้มหน้าก้มตาทำงานอยู่

“ยังจ๊ะ แม่มีดอยู่ไหนจ๊ะ?”

“บนเขียงแน่ะ จะเอามีดไปทำอะไรหรือ?”

เฟื่องฟ้าไม่ได้ตอบคำถามของมารดา แต่คว้ามืดบนเตียงขึ้นมาเพื่อ
กรีดเปิดซองจดหมาย เธอกกรีดที่ข้างซองอย่างบรรจงและเบาที่สุด
ใช้ว่ากลัวมืดจะบาดมือ แต่เธอไม่ยอมให้ซองมันฉีกขาดมากเกินไป
แต่เพราะนี่เป็นจดหมายจากปฎิพัทธ์ เธออยากจะรักษาของทุกสิ่งทุก
อย่างที่ปฎิพัทธ์ให้มาให้อยู่ในสภาพที่ดีที่สุด

แล้วเฟื่องฟ้าก็ดึงกระดาษในซองมาคลี่ออกอ่าน

เฟื่องที่รัก...

มีเรื่องที่สำคัญมากจะบอกกับเฟื่อง แต่...พี่คิดไม่ออกเลยว่าพี่
จะบอกกับเฟื่องด้วยคำพูดอย่างไร พี่ขอโทษ ที่ไม่สามารถมาพบกับ
เฟื่องตามที่สัญญา พี่รู้ตัวดีว่าถ้าพบหน้าเฟื่อง พี่คงทำใจไม่ได้แน่ ถ้า
จะต้องบอกบางอย่างกับเฟื่อง เพราะพี่รักเฟื่องมากเหลือเกิน แต่...
ความจำเป็นก็รุมเร้าบีบบังคับ พี่อยากให้เฟื่องได้รับรู้ว่า พี่ทรمان พี่
เจ็บปวดเพียงไหนที่จำเป็นจะต้องเขียนจดหมายฉบับนี้ขึ้นมา... เพื่อ
บอกเล็กกับ...คนที่พี่รักสุดหัวใจ...

พัทธ์

จดหมายสั้น แต่ทำให้เฟื่องฟ้าซาไปทั้งตัว

หมายความว่ายังไง...หมายความว่ายังไงกัน?! หญิงสาวอ่านจดหมายซ้ำอีกครั้ง ก่อนค่อยๆหมดแรงทรุดตัวลงนั่ง ขอบตาร้อนผ่าว แล้วน้ำตามากมายก็ไหลรินลงมาอาบแก้ม ฟางข้าวเป็นคนแรกที่หันมาเห็นความผิดปกติของพี่สาว

“พี่เฟื่อง!” เด็กหนุ่มร้องทำให้นางปฐุมพรต้องหันมอง คนเป็นแม่ตกใจที่เห็นลูกสาวร่วงลงไปกองกับพื้น ละทิ้งงานที่ทำอยู่ทรุดตัวลงไปหาลูก

“เฟื่อง! เป็นอะไรไปลูก?” นางปฐุมพรถามอย่างร้อนรน แต่หญิงสาวไม่ได้ตอบ น้ำตายังคงไหลรินออกมาเรื่อยๆ

พี่พัทธ์บอกเลิกกับเฟื่อง พี่พัทธ์ขอเลิกกับเฟื่อง! ในหัวใจเฟื่องฟ้าคร่ำครวญเพียงแต่ประโยคนี้นับครั้งไม่ถ้วน ไม่ได้ยินเสียงพูดของมารดาที่นั่งร้อนรนลูบหัวลูบหลังเธออยู่ ไม่ได้ยินเสียงน้องชายที่ถามอย่างเป็นห่วงว่าเกิดอะไรขึ้น

ไม่จริง! ไม่ใช่! ต้องมีอะไรเข้าใจผิดแน่! ต้องคุยกับพี่พัทธ์ ต้องคุยให้รู้เรื่อง!

เฟื่องฟ้าลุกขึ้น ปล่อยจดหมายร่วงลงพื้น วิ่งธลาไปคว้า
โทรศัพท์ในห้องรับแขก กดโทรเข้ามือถือของปฏิพัทธ์ นางปฐุมพรลุก
ขึ้นตามลูกสาวมาอย่างติดๆ

ไม่มีสัญญาณตอบรับจากหมายเลขที่คุณเรียก นั่นคือสิ่งที่
เฟื่องฟ้าได้ยิน หญิงสาวกดเบอร์ใหม่ หนนี้เสียงโทรศัพท์ไปดังขึ้นที่
บ้านของปฏิพัทธ์ แต่...ไม่มีคนรับสาย

รับโทรศัพท์สิ ใครก็ได้ ได้โปรดรับโทรศัพท์หน่อย! เฟื่องฟ้า
ตะโกนก้องอยู่ในใจ แต่ไร้ประโยชน์ ไม่มีคนรับ จนในที่สุดสัญญาณ
ถูกตัดไป

เฟื่องฟ้ายังคงกดโทรศัพท์ต่อไปอีกหลายเที่ยว แต่ทุกอย่าง
ยังคงเป็นเหมือนครั้งแรก ฟางข้าวเดินตามเข้าไปในห้องอีกคน ใน
มือถือจดหมาย

“หยุดเถอะพี่เฟื่อง” ฟางข้าวพูดกับหญิงสาว แต่เฟื่องฟ้าไม่
สนใจ ยังคงมุ่งมั่นกดโทรศัพท์ต่อไป

“เฟื่อง...” นางปฐุมพรเรียกลูกสาวเสียงสั่นเครือ ฟางข้าวทน
ไม่ได้กระชากโทรศัพท์ออกไปจากมือของเฟื่องฟ้า

“เลิกบ้ำซะทีพี่เฟื่อง! ดูแม่บ้ำงสิ!”

เฟื่องฟ้าได้สติ มองหน้าแม่ผ่านม่านน้ำตา เห็นแม่หน้าซีด น้ำตาลอด
เบ้า

“เป็นอะไรไปลูก?” นางถามเสียงเครือด้วยความห่วงใย

“แม่...เฟื่อง...ขอโทษ...ฮือๆ” หญิงสาวกล่าวทั้งน้ำตา แล้วผละ
ว้างขึ้นชั้นบนไป นางปฐุมพรตามลูกไปอีก เฟื่องฟ้าขังตัวเองอยู่ในห้อง
ล็อกประตูแน่นหนา

“มันเกิดอะไรขึ้น ฟาง บอกแม่สิ พี่เขาเป็นอะไร?”

ฟางขำวกำจดยหมายแน่น

“ไอ้ปฏิบัติแม่ มันบอกเลิกกับพี่เฟื่อง”

นางปฐุมพรตกใจกับสิ่งที่ลูกชายเพิ่งจะบอก

“ผมจะไปคุยกับมัน มันทำพี่เฟื่องเสียใจ ผมจะไปเอาเรื่องมัน”

ฟางขำวพูด อารมณ์ร้อนเกรี้ยวกราด หมุนตัวจะเดินออกไป นางปฐุม
พรรีบจุดแขนลูกชายไว้

“อย่าลูก! อย่าไป อยู่กับแม่ เอาเฟื่องออกมาจากห้องก่อน แม่
เป็นห่วงกลัวเฟื่องคิดสั้น!”

เด็กหนุ่มชะงักไปเมื่อได้ยินประโยคนั้น

จริงสิ! พี่เฟื่องเสียใจมาก อาจะคิดสั้นก็ได้

แล้วฟางข้าวก็รัวมือทูประตู่ห้องพี่สาวอย่างแรง

“พี่เฟื่อง! พี่เฟื่อง! ทำอะไรอยู่ออกมาเถอะ”

“เฟื่อง! ออกมาเถอะนะลูกนะ แม่เป็นห่วง”

“พี่เฟื่อง! ออกมานะ รู้หรือเปล่าพี่กำลังทำให้แม่ร้องไห้”

เฟื่องฟ้าเงยหน้าขึ้นจากเตียง

แม่ร้องไห้หรือ? แม่...แม่...เป็นห่วงเธอมากนี่นะ แม่คงกลัวว่า
เธอจะคิดสั้น แต่ว่า...ตอนนี้หญิงสาวอยากอยู่คนเดียวมากที่สุด...

“แม่จ๋า...เฟื่องอยากอยู่คนเดียว” เฟื่องฟ้าตอบเสียงละเอียดย

“อย่าเลยนะลูก อย่าอยู่คนเดียวเลยให้แม่เข้าไปอยู่เป็นเพื่อน
เถอะ”

“แม่...อย่าห่วงเฟื่องเลยนะ เฟื่องรักแม่ เฟื่องไม่คิดสั้นหรอก...
แม่เชื่อเฟื่องนะ”

“เฟื่อง...” นางปฐุมพรน้ำตาไหล หันกลับมามองลูกชายราวกับ
จะขอความคิดเห็น ฟางข้าวสีหน้าเครียด แต่ก็เอ่ยกับมารดา

“ปล่อยเขาเถอะแม่ ผมเชื่อว่าพี่เฟื่องไม่ทำอะไรอย่างนั้นแน่” แต่
คนเป็นแม่ อยากรู้ก็อดห่วงไม่ได้จนต้องหันมาขอสัญญากับลูกสาว

“สัญญากับแม่นะเฟื่อง ว่าจะไม่ทำอะไรโง่ๆ”

“จ๊ะ ขอเฟื่องอยู่คนเดียวนะแม่”

นางปฐุมพรปาดน้ำตาทิ้ง หมุนตัวจะเดินลงไปชั้นล่างโดยมีฟางข้าว
ช่วยพยุงลงไป

เฟื่องฟ้านอนอยู่บนเตียงตั้งแต่วิ่งขึ้นห้องมา ไม่รู้เลยว่า

ตัวเองนอนร้องไห้อยู่อย่างนี้นานเท่าไรแล้ว หญิงสาวเช็ดน้ำตา ลุก
ขึ้นไปแหวกม่านที่หน้าต่าง มองออกไปข้างนอก ค่ำเสียแล้ว เหลียวดู
นาฬิกาที่หัวเตียง บอกเวลาทุ่มกว่าๆ เฟื่องฟ้ารู้สึกหิวเป็นกำลังเพราะ
ไม่มีอะไรตกถึงห้องเลยตั้งแต่เกิดเรื่องขึ้นมา

“พี่เฟื่อง แม่เรียกกินข้าว” เสียงฟางข้าวเรียกอยู่หน้าห้อง หญิง
สาวออกจากห้องลงมาชั้นล่าง เดินอย่างซังกะตายเข้าไปในครัว นั่ง
และมารดาของเธอนั่งอยู่ในนั้น

“หิวมั๊ย? แม่จะหาข้าวให้ทาน”

พยักหน้าตอบรับผู้เป็นมารดา นางปฐุมพรกระวีกระวาดหาข้าวหาปลาให้ลูกสาว เฟื่องฟ้าทานข้าวไปเพียงแค่สองสามคำ ไม่ได้สนทนากับมารดาแม้แต่คำเดียว แล้วก็กลับเข้าไปในห้องอีก นางปฐุมพรรู้สึกทุกข์ใจกับอาการไร้ชีวิตของลูกสาว เมื่อลูกกินไม่ได้นางเองก็กินไม่ได้เช่นกัน

เฟื่องฟ้าเอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้อง หลายวันผ่านมาหญิงสาวไม่ทำอะไรเลยนอกจากนั่งมองภาพถ่ายของปฏิพัทธ์ แล้วถามซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เธอผิดอะไร?

ภาพเหตุการณ์ต่างๆตั้งแต่วันที่ได้พบกันครั้งแรก จนกระทั่งชอบกันแล้วก็คบกัน มันผุดขึ้นมาให้เธอได้เห็นเหมือนกับฟิล์มหนังที่ฉายวนไปวนมา ไม่ว่าจะทำอย่างไรเฟื่องฟ้าก็ไม่อาจจะกำจัดมันออกไปจากความคิดได้เลย จนกระทั่งแม่มาเคาะประตูเรียกและบอกว่า

มีคนมาขอพบกับเธอ...

นพรัตน์กับเฟื่องฟ้า : ปาริน

บทที่ ๓

พีพัทธ์!

คนคิดโตดผลุงลงจากเตียงอย่างรวดเร็ว เปิดประตูแล้วตรงบึ่งไปที่ห้องรับแขก ไม่ได้ถามมารดาด้วยซ้ำว่าแขกผู้มาเยือนนั้นเป็นใคร เฟื่องฟ้าหวังอย่างสุดหัวใจว่าคนที่รอพบเธอนั้นจะเป็นปฎิพัทธ์ แต่แล้วก็ต้องผิดหวังเพราะคนที่มาคอยอยู่กลับเป็นสาวผิวขาว ผอมตรงยาวสลวยดำขลับ ดวงตากลมโตและล้อมกรอบด้วยขนตาอันยาวเป็นแพ ทันทีที่เฟื่องฟ้าเข้ามา อาคันตุกะสาวก็เอ่ยทักทายเบาๆ

“สวัสดิ์ค่ะคุณเฟื่องฟ้า”

“ค่ะ” หญิงสาวเองก็ตอบรับเสียงเนือย ก่อนเอ่ยปาก “เชิญนั่งก่อนสิคะ”

ผู้มาเยือนนั่งลงตามคำเชิญ เอ่ยถามต่อไปเสียงอ่อนๆ

“คุณเฟื่องฟ้าจำดิฉันได้ไหมคะ?”

เฟื่องฟ้ามองผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า ‘สิรินทร์’ เป็นหญิงสาวที่จัดว่าสวยมากคนหนึ่ง สวยทั้งหน้าตา รวมถึงกิริยามารยาท หญิงสาวรู้จักหล่อนเป็นลูกพี่ลูกน้องห่างๆของปฎิพัทธ์

“คะ คุณสิรินทร์”

“คุณดูโทรมลงไปนะคะ ยังไงน่าจะรักษาสุขภาพบ้าง” สิรินทร์
พูด น้ำเสียงมีแววห่วงใยอย่างชัดเจน

“ขอบคุณค่ะ...คุณมีธุระอะไรหรือคะ?” หญิงสาวถาม

“เอ่อ...คือ...ดิฉัน” คนพูดอ้าอึ้งอยู่ในลำคอ”ดิฉัน...ดิฉัน...มา
ขอโทษคุณค่ะ”

“คะ?” คนฟังไม่เข้าใจ สิรินทร์จึงย้ำอีกครั้ง หนักแน่นมั่นคง

“ดิฉันมาขอโทษคุณค่ะ”

“ขอโทษ? ขอโทษทำไมคะ?” เฟื่องฟ้าสงสัย

“ที่ดิฉันมาขอโทษก็เพราะว่า...” คนพูดนิ่งไปพักหนึ่ง ทำท่าราว
กับจะรวบรวมกำลังกายทั้งหมดในตัวมาไว้ที่เดียวกัน ก่อนจะเอ่ย

“ดิฉันเป็นต้นเหตุที่ทำให้คุณพัทธ์ขอเลิกกับคุณค่ะ”

หา?!

“อะไรนะ?” เฟื่องฟ้าถามเสียงเบาหวิว

“ดิฉันขอโทษ แต่มันมีความจำเป็นสำหรับดิฉันมาก ถ้าคุณจะ
โกรธจะเกลียดก็อย่าไปลงที่คุณพัทธ์เลยคะ เพราะความผิดทุกสิ่งทุก
อย่างนั้นมันอยู่ที่ฉันคนเดียว”

เฟื่องฟ้าตกใจ สิรินทร์บอกว่า ตัวของหล่อนเป็นสาเหตุที่
ปฎิพัทธ์บอกเลิกกับเธอ

“คุณ...กำลัง...จะบอกฉันว่า...พี่พัทธ์เลิกกับฉัน...เพราะ...
เขารักคุณ?” หญิงสาวถาม น้ำเสียงขาดเป็นห้วงๆ แต่ฝ่ายถูกถาม
กลับปฏิเสธชัด

“ไม่ใช่คะ ไม่ใช่อย่างนั้น คุณพัทธ์เขารักคุณ”

เฟื่องฟ้านึกโกรธ

“แต่เขาก็ทิ้งฉันไปแล้ว! แล้วคุณก็บอกกับฉันว่ามันเป็นเพราะ
คุณ!”

“คะ...มันเป็นเพราะความผิดพลาดของดิฉันเอง”

“คุณพูดอะไรคุณสิรินทร์ ฉันไม่เข้าใจ!”

“ดิฉันเสียใจคะ... คุณพัทธ์...จำเป็นต้องแต่งงานกับดิฉัน แต่
ว่าดิฉันทราบดี ว่าคุณพัทธ์รักคุณมาก”

เฟื่องฟ้ามีนง บ่นป่วนด้วยความสับสนระคนไม่เข้าใจ หญิงสาวสุด
หายใจ พยายามระงับความโกรธที่พัดขึ้นมาเป็นริ้วๆ

อะไรกัน! ผู้หญิงคนนี้ ร้ายกาจที่สุด!

“ฉันเคยคิดว่าคุณเป็นคนดี แต่คุณ คุณแย่งแฟนฉัน!” เฟื่องฟ้า
ระเบิดออกมา

“ดิฉันขอโทษค่ะ...ดิฉันรู้สึกผิดมากที่ทำให้คนดีๆสองคนต้อง
เจ็บปวด แต่...ดิฉันจำเป็น” สิริรินทร์บอกอย่างเศร้าสร้อย

“จำเป็นอะไร?” เจ้าบ้านสาวถามเสียงแข็ง แทบควบคุมตัวเอง
ไม่อยู่

“ดิฉัน...บอกคุณไม่ได้ วันนี้ตั้งใจมาขอโทษคุณและบอกให้คุณ
รู้ว่า คุณพัทธ์ไม่ได้เปลี่ยนใจจากคุณ เขารักคุณคนเดียววนะคะ”

เฟื่องฟ้าร้อนวูบวาบไปทั้งหน้า ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความโกรธหรือ
ผิดหวังเสียใจกันแน่ แต่เธอไม่อยากจะเชื่อ! ที่แท้พัทธ์กำลังจะ
แต่งงานกับสิรินทร์ แล้วทำไม? ทำไม? เขาถึงไม่มาบอกเรื่องนี้ด้วย
ตัวเอง เพราะเขายังรักเธออยู่เต็มหัวใจจนไม่กล้าพูดให้เธอเจ็บปวด
อย่างนั้นหรือ?

ไม่ใช่หรอก! อาจเป็นเพราะเขาสี้นรักในตัวเธอแล้วต่างหาก
เล่า!

แล้วทำไม? ผู้หญิงคนนี้ก็กลับเป็นคนมาบอกเธอว่า ว่าที่สามีใน
อนาคตของหล่อนรักเฟื่องฟ้า ไม่ได้รักตัวหล่อน นี่อาจเป็นแผนของ
ผู้หญิงคนนี้! เฟื่องฟ้าไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจสักนิด แต่สิ่งที่รับรู้ได้แจ่มชัด
คือความเจ็บปวด!

“ขอเวลาสำหรับเขาแค่ปีครึ่งได้ไหมคะ? แล้วดิฉัน...จะหย่าขาด
จากเขา เขาจะกลับมาหาคุณ”

เฟื่องฟ้าพยายามเก็บกลั้นน้ำตาที่กำลังเอ่อท้นไม่ให้ไหลออกมา
หญิงสาวพูดออกไปอย่างยากลำบากเพราะก้อนสะอื้นที่แล่นขึ้นมา
จุกลำคอ

“คุณ...กลับไป..ได้แล้ว”

สิรินทร์แววตาหม่นหมอง เอ่ยคำขอโทษกับเฟื่องฟ้าอีกครั้ง แต่หญิง
สาวไม่สนใจ ยืนกรานคำเดิม

“คุณกลับไปได้แล้ว!”

ในที่สุดสิรินทร์ก็จากไป เฟื่องฟ้าพาตัวเองกลับเข้าห้องไป ทำนบ
น้ำตาที่พยายามสร้างขึ้นมาพังทลายลงไปแล้ว... หญิงสาวร้องไห้!
ร้องไห้! และร้องไห้ ร้องไปจนสิ้นเรี่ยวแรงเลยทีเดียวน

นางปฐุมพรเข้ามาในห้องของลูกสาว นั่งลงที่เตียง มองดู
ลูกที่กำลังหลับ เปลือกตาที่ปิดนั้นบวมเป่งอย่างเห็นได้ชัด คนเป็นแม่
น้ำตาเริ่มขึ้นมา สงสารลูกจับใจ

“แม่ครับ”

นางปฐุมพรหันไปมองลูกอีกคนของนางที่เดินตามมาทุดตัวลงนั่ง
ข้างๆ

“ฟาง แม่จะช่วยพี่เขายังไงดี” นางถามลูกชาย มือหนึ่งยกขึ้น
ลูบผมลูกสาว เฟื่องฟ้ารู้สึกถึงสัมผัสของมารดา ลืมตาขึ้นมาอย่าง
ยากเย็น

“แม่...” หญิงสาวเรียก ลูกขึ้นนั่ง

“เป็นยังไงบ้างลูก?” นางเอ่ยถาม น้ำเสียงห่วงใย เฟื่องฟ้ามองผู้
เป็นแม่ หลายวันที่เดียวที่เธอจมกอน้ำตาอยู่ในนี้ แม่ดูชubbลงไปมาก

สีหน้าหมองคล้ำ ดวงตาหม่นเศร้า ฟางเองก็ดูผอมลงไป ไม่มีท่าทาง
แจ่มใสเหมือนอย่างเคย เห็นสภาพคนในครอบครัวที่เธอรักแล้ว ทำ
ให้เฟื่องฟ้าเริ่มคิดได้ อาการปางตายที่เคยเป็นเริ่มลดลงไป

“แม่ดูเศร้าไปนะ เพราะเฟื่องทำให้แม่เป็นห่วงใช่ไหม?” เฟื่องฟ้า
กอด ชบศิระชะลงกับไหล่ของมารดา นางปฐุมพรไม่ตอบได้แต่ลูบ
แขนลูกสาวที่โอบกอดนางไว้

“พี่เฟื่อง...ดีขึ้นแล้วใช่ไหม?”

“ฮือ ฟางเองก็โทรมไปนะ...เป็นห่วงพี่เหมือนกันใช่ไหม?”

“ถามได้ ใครๆเขาก็ห่วงพี่เฟื่องกันทั้งนั้น”

เฟื่องฟ้ายิ้ม แต่ดูเศร้า

“เราไปเที่ยวพักผ่อนกันสามคนดีมั๊ยลูก?” นางปฐุมพรเอ่ยกับ
ลูกทั้งสอง เด็กหนุ่มรีบยิ้ม กล่าวสนับสนุน

“ใช่ๆ ไปมั๊ยพี่เฟื่อง ไปทะเลหรือน้ำตกก็ได้ พี่จะได้สบายใจขึ้น”

“พี่สบายใจขึ้นแล้วล่ะฟาง” หญิงสาวบอก เจียบไปจิตใจก็เอื่อย
ขึ้นว่า

“แม่จ๋า...เฟื่องคิดถึงพ่อจังเลย เมื่อคืนเฟื่องฝันถึงพ่อด้วย”

“ฝันว่าไงล่ะลูก?” นางถาม ยิ้มแฉ่งบาง เมื่อนึกถึงคู่ชีวิตที่
ล่องลับจากไปนานหลายสิบปีแล้ว

“ฝันว่า...พ่อมาหา มาบอกว่า หยุดร้องให้ได้แล้ว แม่กับน้อง
กำลังเป็นห่วง”

“ดีจังนะพ่อมาหาพี่เฟื่อง ไม่เห็นมาหาผมเลย” ฟางข้าวตัดพ้อ
นางปฐุมพรดูบผมลูกชาย นึกสงสารฟางขึ้นมาบ้าง เพราะตั้งแต่เกิด
มา ลูกคนนี้ไม่ทันได้รู้จักพ่อ

“แม่เล่าเรื่องพ่อให้ผมฟังอีกทีสิครับ เอาตั้งแต่ตอนที่แม่กับพ่อ
ได้เจอกันเลยนะ ผมอยากฟัง” เด็กหนุ่มซบลงกับตักแม่ นางปฐุมพร
น้ำตาเริ่มขึ้นมาอีกครั้งเพราะคิดถึงผู้ที่เป็นสามี...แล้วนางก็ได้เอ่ย
ปากเล่าให้ลูกฟังว่า ได้พบรักกับพ่อของเฟื่องฟ้าและฟางข้าว ตอนที่
นางตามไปอยู่กับบิดาที่ย้ายไปทำงานประจำอยู่ที่กาญจนบุรี

“พ่อของเฟื่องกับฟางหล่อมากนะในตอนนั้น” ผู้เป็นมารดาเอ่ย
ถึงความหลัง รอยยิ้มบางๆฉายขึ้นบนใบหน้า

“หรือครับ? แล้วใครจีบใครก่อนครับแม่” เด็กหนุ่มถามแหงไป
ตามวัยทะเล้น ส่งผลให้มารดาหัวเราะเบาๆ

“เหม! ก็พ่อฟางนะสิมาจับแม่ก่อน” แล้วนางปฐุมพรก็เอ่ย
ต่อไป

“แต่ความรักของพ่อกับแม่ไม่ราบรื่นหรอก ตาของเฟื่องกับฟาง
ไม่ชอบพ่อ เพราะพ่อเป็นเกษตรกร ได้แต่ปลูกผัก ทำไร่นาไปวันๆ
เท่านั้น แต่ในที่สุดแม่ก็ตั้งแต่งงานกับพ่อจนได้ นั่นทำให้ตาเขา
โกรธแม่มาก ไม่สนใจแม่เลย ย้ายกลับมาอยู่กรุงเทพฯทันที แม่เลย
อยู่กินกับพ่อจนมีเฟื่องกับฟางใจ แล้ว...พ่อเขาก็จากไปตอนที่เฟื่อง
อายุสี่ขวบ ตอนพ่อเสียนะ แม่ท้องฟางอยู่ ...” แม้จะสุขที่ได้รำลึกถึง
ความหลัง แต่การหวนนึกถึงการจากไปของคนอันเป็นที่รัก ก็อดทำ
ให้เศร้านิดๆไม่ได้ คนเล่าจึงหยุดเว้นวรรคไป นานชั่วอึดใจจึงเอ่ยต่อ

“แล้วตาเขาก็ไปตามแม่กลับมาอยู่กรุงเทพฯ แม่กับย่าของเฟื่อง
ไม่ค่อยถูกกันเท่าไรร์ ย่าจะไม่ยอมให้แม่พาเฟื่องมา แต่แม่ทิ้งเฟื่อง
ไม่ได้ สุดท้ายแม่เลยพาเฟื่องหนีกลับมา”

นางปฐุมพรหยุดพูดอีกครั้ง ผ่อนลมหายใจเบาๆ

“ฟางรู้มั๊ยลูก ว่าทำไมแม่ถึงตั้งชื่อให้ลูกว่าฟางขาว”

“ไม่ครับ”

“ก็เพื่อระลึกถึงพ่อ...พ่อน่ะเป็นชาวนา เพราะอย่างนั้นบ้านที่แม่เคยอยู่กับเขาจะมีกองฟางข้าวเต็มเขียวเมื่อหลังฤดูเกี่ยวข้าวผ่านพ้นไป”

“แล้ว...ชื่อเฟื่องล่ะจะแม่ มีความหมายหรือเปล่า?” หญิงสาวถามบ้าง

“มีสิลูก” นางปฐุมพรตอบ”เฟื่องฟ้า...เป็นชื่อที่พ่อเป็นคนตั้งให้เอง”

“หรือจะ?...พ่อเป็นคนตั้ง...” คนคิดพิมพ์าราวละเมอ ภาพของพ่อเธอในความทรงจำเลือนลางมาก ตอนนั้นอายุแค่สี่ขวบพ่อก็จากไป หญิงสาวจำอะไรเกี่ยวกับพ่อไม่ได้เลย แต่เมื่อคืนนี้เธอกลับฝันถึงท่าน สิ่งนั้นทำให้หญิงสาวคิดถึงพ่อจับใจ...

“บ้านของพ่ออยู่ที่กาญจนบุรีใช่ไหมจะ?” เฟื่องฟ้าถามนางปฐุมพรพยักหน้า

“ตอนนี้อยู่กับป่าของเฟื่องอยู่ที่นั่น”
คนถามนิ่งไป ใช้ความคิดอยู่ชั่วครู่ก็เอ่ยกับมารดา

“แม่จะว่ายังไงล่ะ? ถ้าเฟื่องฟ้าจะไปเยี่ยมย่า แล้วก็...ไปอยู่ที่บ้านพ่อสักกระยะ”

หนนี้ผู้เป็นมารดาหนึ่งไปบ้าง นางกวาดตามองดูห้องของเฟื่องฟ้า ในนี้เต็มไปด้วยรูปถ่ายและสิ่งของที่ทำให้ลูกของนางคิดถึงคนรักที่ชื่อ ปฏิพัทธ์ อาการของลูกสาวคงไม่ดีขึ้นแน่ถ้านางยังปล่อยให้ลูกใช้ชีวิตต่อไปแบบนี้

“ก็ตามใจสิจ๊ะ เราไปกันสักสองสามวันดีมั๊ย? แม่จะได้ลางาน”

“ไม่จ๊ะ” หญิงสาวรีบส่ายหน้า “เฟื่องหมายถึงว่า เฟื่องอาจจะอยู่นานกว่านั้น คือ...เฟื่องคิดถึงพ่ออยากกลับไปอยู่บ้านที่เคยอยู่กับพ่อเมื่อตอนเด็กๆ”

“ผมไปด้วยนะพี่” น้องชายโพล่งขึ้นมา แต่พี่สาวก็ส่ายหน้าห้ามอีก

“อย่าเลยฟาง เธอต้องเรียนหนังสือนะ ปิดเทอมค่อยไป” ครั้งเห็นลูกสาว หนักแน่นว่าจะไปคนเดียว นางปฐุมพรก็เริ่มไม่สบายใจ

“จะไปอยู่นานขนาดนั้นเลยหรือลูก?”

“ไม่รู้สิจ๊ะ แต่เฟื่องอยากอยู่ที่นั่น จนกว่า...จะสบายใจ”

“ไหนเมื่อก็บอกว่าสบายใจขึ้นแล้ว”

คนถูกจับได้สลดลง

“ขอเฟื่องไปอยู่ให้สบายใจขึ้นอีกนิดนะแม่...แม่จะอนุญาต
มั๊ย?”

เห็นท่าซึ้งๆแบบนั้น ผู้เป็นมารดาก็ได้แต่อ่อนใจ

“ได้ ว่าแต่จะไปอย่างไรเล่า ไกลปืนเที่ยงเชียวนะแถวนั้น แม่
กลัวเฟื่องจะไปลำบากนะสิ”

“ไม่หรอกจ๊ะ เอ่อ...แม่มีแผนจะไปบ้านพ่อไหมจ๊ะ?”

“ไม่มีเลย” มารดาตอบเนือยๆ

“ถ้าจั้น แม่เขียนแผนที่ให้เฟื่องหน่อยได้ไหมจ๊ะ?”

“เอ...แต่มันเกือบยี่สิบปีแล้วนะ แม่ว่าถนนหนทางมันจะ
เปลี่ยนไปหมดนะสิ”

“จั้นที่อยู่ล่ะจ๊ะ มีมั๊ย?”

“ถ้าที่อยู่ล่ะก็ แม่มิ” ประโยคนั้นทำให้ลูกสาวยิ้มออกมาได้ เป็นยิ้มแรกที่สุดดใสหลังพบเรื่องราวที่พุ่งเข้ากระแทกใจและความรู้สึกให้เจ็บซ้ำ

“จ้ะเฟื่องคงเขียนจดหมายไปบอกย่าก่อนว่า เฟื่องจะไปเยี่ยม และคงขอให้ท่านช่วยส่งแผนที่มาให้ แบบนั้น...คงจะได้แน่ๆ”

บทที่ ๔

บุรุษไปรษณีย์นายหนึ่งเลี้ยวรถมอเตอร์ไซด์คันเก่าคร่ำคร่าเข้าไปยังตรอกทางเข้าบ้านหลังหนึ่ง บุรุษไปรษณีย์นายนี้คิดว่าบ้านหลังนี้น่าจะสวยสุดแล้วในหมู่บ้าน เพราะเจ้าของบ้านนั้นเขาปลูกเฟื่องฟ้าสีสวยไว้เต็มบ้านไปหมด บึงรถซำๆเข้าไปได้เกือบครึ่งทาง นายบุรุษไปรษณีย์ก็เข้าไปประชิดตัวชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเดินอยู่ในตรอกนั้น เขาหยุดรถ เปิดหมวกกันน็อคออกแล้วทักชายหนุ่ม

“เฮ้ย! ไฉนพ นี้เอ็งกำลังจะเข้าไปบ้านนั้นหรือเปล่า?”

“เออ ทำไมวะ?” คนถูกถามตอบกลับมาด้วยภาษาระดับเดียวกัน บุรุษไปรษณีย์หนุ่มยิ้มกว้าง

“ดีๆ ข้าจะฝากจดหมายเข้าไปให้ย่าแต่ฉบับหนึ่ง ไม่ค่อยอยากเข้าไปเองวะ หมาดุชิบเป้ง” ว่าแล้วนายบุรุษไปรษณีย์ก็ควักจดหมายออกมาจากกระเป๋าสะพายแล้วยื่นให้ชายหนุ่ม คนถูกใช้รับไว้ พลิกดูซองสามที

“ขบใจเว้ยเพื่อน ข้าไปละนะ” ว่าแล้วนายบุรุษไปรษณีย์ก็
เลียวรถกลับออกไป ชายหนุ่มเดินต่อจนถึงบ้านหลังที่อยู่สุดตรอก
เห็นสตรีวัยกลางคนกวาดลานหน้าบ้านอยู่ คนที่เดินเข้ามาใหม่ยิ้มให้
เอ่ยทัก

“ทำอะไรอยู่ครับป้าแดง” ถ้ามไปทั้งที่เห็นแล้วว่า ‘ป้าแดง’
กำลังทำอะไร และถามต่อไปอีกโดยไม่รอฟังคำตอบของคำถามก่อน
หน้าด้วย

“ย่าแต่่วอยู่บนเรือนหรือครับ?”

ป้าแดงตอบรับ

“เออ อยู่บนเรือนนั่นแหละ ขึ้นไปสิ”

คนได้รับอนุญาตกำลังจะล้างเท้าก้าวขึ้นบันไดเรือน แต่แล้วก็ชะงัก
เพราะหญิงชราที่อยู่บนบ้านกำลังเดินลงมาแทน

“ผมกำลังจะขึ้นไปหาอยู่เชียวครับ” เสียงเขาบอก

“โธ้ย! ไม่ต้องล่ะพ่อ ไม่ไหว บนเรือนมันอบอ้าวเหลือเกิน ลงมา
ข้างล่างค่อยเย็นขึ้นใจหน่อย” หญิงชราบ่น ชายหนุ่มยิ้มน้อยๆ ช่วย
พยุงหญิงชราลงมา พาไปนั่งยังแคร่ใต้ถุนบ้าน

“กินน้ำกินท่าก่อนสิพอนพ” ป้าแดงยกขันน้ำมาให้ คนถูกเรียก ‘พอนพ’ ยิ้ม รั้บน้ำใจผู้สูงวัยกว่าด้วยการยกขันขึ้นจิบน้ำนิดหน่อย แล้ววางลง

“ตอนสายๆผมไปตลาดมา เห็นมังคุดน่ากินเลยซื้อมาฝากครับ” เขาพูดพร้อมทั้งส่งถุงมังคุดที่หิ้วมาด้วยให้กับป้าแดง

“ตอนเดินเข้ามาเจอเจ้าเปี้ยก มันฝากจดหมายของย่าแต่่วมา ฉบับหนึ่งด้วย”

ชายหนุ่มยื่นจดหมายให้กับย่าแต่่ว เจ้าเปี้ยกที่กล่าวถึงก็คือนายบุรุษไปรษณีย์คนนั่นเอง หญิงชรารับจดหมายมาแล้วส่งต่อให้ป้าแดงผู้เป็นลูก ป้าแดงมองจดหมายแล้วทำตาปริบๆ

“แหม! ป้าก็อ่านหนังสือไม่ค่อยแตกซี่ ไม่รู้เจ้าสาธิตมันหายไปไหน คงต้องวานให้พอนพอ่านให้หน่อยละ”

“ครับ” คนถูกว่ายวานรับจดหมายจากมือป้าแดงกลับมา

“จดหมายจากไหนกันล่ะพ่อ?” หญิงชราเอ่ยถาม

“กรุงเทพฯครับ” เขาตอบขณะที่ใช้มือแกะเปิดจดหมาย ย่าแต่่วแปลกใจ ชีวิตนี้หนังสือหนังหาก็อ่านไม่ออก แล้วมีจดหมายมาได้

อย่างไร อยู่มาตั้งอายุแปดสิบกว่าแล้วไม่เคยมีใครเขียนจดหมายถึง
สักทีด้วย

“ใครกันล่ะ เขียนจดหมายมาหาแม่?” ป้าแดงเองก็ถามด้วยความ
สงสัย ชายหนุ่มพลิกซองจดหมายขึ้นดู อ่านตรงที่อยู่ผู้ส่ง

“จากคนชื่อเฟื่องฟ้าครับ” เขาบอกง่ายๆ

“อะไร? มันเขียนว่ายังไงบ้างล่ะพ่อ?” ย่าแต่่วถาม คนถูกวานจึง
เริ่มต้นอ่านจดหมายฉบับนั้น เสียงดังฟังชัด

กราบเท้าคุณย่าที่เคารพ...

คุณย่าคงแปลกใจที่ได้รับจดหมายฉบับนี้ หนูคือเฟื่องฟ้า
ค่ะ ลูกสาวพ่อเดือน หลานสาวของคุณย่า คุณย่าจำได้ไหมคะ หนู
ต้องกราบขอภัยคุณย่าด้วยที่ไม่เคยได้ติดต่อมาเลยตลอดหลายปีที่
ผ่านมา ตอนนี้หนูเรียนจบแล้วค่ะ รู้สึกคิดถึงคุณย่าและคุณป้าแดง
มาก อยากจะไปกราบเท้าคุณย่ากับป้าและอยากจะขออาศัยอยู่กับ
คุณย่าสักกระยะหนึ่ง คุณย่าจะอนุญาตให้หลานสาวคนนี้อยู่กับ
คุณย่าได้ไหมคะ หนูเขียนหมายเลขโทรศัพท์ติดต่อไว้ที่ด้านล่างของ
จดหมายนี้ ถ้าคุณย่าอนุญาตกรุณาบอกให้หนูทราบหน่อยนะคะ หนู

จะดีใจเป็นอันมาก และ...ถ้าเป็นอย่างนั้น หนูคงต้องขอความกรุณา จากคุณย่าอีกสักอย่าง นั่นคือการขอให้คุณย่าช่วยส่งแผนที่ไปที่บ้าน ของคุณย่าให้หนูด้วย เพราะหนูคงไปไม่ถูกแน่ถ้าไม่รู้จักทางแม่เพียง นิด

สุดท้ายนี้ หนูขอกราบอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายให้ช่วยปกป้องรักษาคุ้มครองคุณย่าและคุณป้าแดง ให้มีสุขภาพแข็งแรงค่ะ

ด้วยความเคารพรักอย่างสูง

ลูกสาวพ่อเดือน

ชายหนุ่มอ่านจบ เงยหน้าขึ้นมา เห็นหญิงชราทำท่าแบ่ปาก

“เฮอะ! ดูมัน” หญิงชราว่าประชด “จะมาขออาศัยก็บอก ว่า คิดถึง เพิ่งจะมาคิดถึงเอาเมื่อตอนผ่านไปแล้วเกือบยี่สิบปี!”

“แล้วแม่จะให้หลานมันมาอยู่ด้วยมั๊ยเล่า?” ป้าแดงถาม

“แล้วข้าจะไปห้ามมันยังงัย?”

“ก็โทร.ไปบอกเขาสิครับว่าไม่ต้องมา” ชายหนุ่มออกความเห็น ให้ แต่คนสูงวัยไม่วายสวนกลับด้วยความตั้งแง่

“มันจะได้ว่าเอาอะไร ว่าเข้าใจดำ!”

เห็นท่าอย่างนั้นสตรีสูงวัยผู้เป็นลูกก็อ่อนใจ หยั่งเชิงถาม

“ก็สรุปว่าแม่อนุญาต?”

“ถ้ามันมาถูกก็ให้มันมา แต่ข้าเขียนไม่เป็นหรือกนะเว้ย! ใ้
แผนท่งแผนทีอะไรนะ ส่งไปให้มันไม่ได้ร็อก!” หญิงชราว่าให้ ไม่วาย
จะไว้เชิง ชายหนุ่มคนเดียวในที่นั้นได้แต่ยิ้มขำๆ

“เดี๋ยวมจัดการเขียน แล้วส่งไปให้ก็ได้ครับ” เขาอาสาก่อน
หยิบปากกาออกมาจากกระเป๋าเสื้อ จดเบอร์โทรศัพท์และที่อยู่จาก
จดหมายของเฟื่องฟ้า

“เออ ขอบใจนะพ่อคุณ” ป้าแดงพูด

“ไม่เป็นไรครับ เอ่อ...ผมคงต้องกลับแล้วนะครับ นัดกับเจ้าชูไว้
ผมต้องไปทำธุระต่อที่บ้านกำนันสักหน่อย”

“เออ ไปดีมาดีเถอะพ่อ” ย่าแต่ววยพร ชายหนุ่มยิ้มรับ แล้วยก
มือไหว้ลาหญิงทั้งสอง

หลังเสร็จธุระจากบ้านกำนัน ชายหนุ่มก็พยายามสรรหา
กระดาศที่มีอยู่ในรถเขา ก็พอได้สมุดฉีกเล่มเล็กที่เขาซื้อมากตั้งไว้ในรถ
เพื่อจดอะไรกันลืมเท่านั้น จริงอยู่ ไข่กระดาศจากสมุดฉีกนี้มันอาจดู
ไม่ค่อยสุภาพนัก แต่มันก็เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ ในเมื่อเขาไม่รู้เหตุ
ลวงหน้านี้ว่าจะต้องมาเขียนแผนที่ส่งให้ใคร เพราะงั้นจะไปหา
กระดาศสวยๆดีๆจากไหนในหมู่บ้านไกลปืนเที่ยงแบบนี้

ชายหนุ่มเขียนแผนที่คร่าวๆเมื่อบอกกับ ‘บุญชู’ ว่าให้ขับรถเข้า
ตลาดอีกสักที

“ไปทำไมกันอีกเล่าพี่ เมื่อสายๆก็ไปมาแล้ว” เจ้าชุกถาม

“ส่งจดหมายให้ย่าแล้ว แล้วจะแวะโทรศัพท์ด้วย” คนถูกถาม
ตอบง่ายๆ เมื่อถึงตลาดชายหนุ่มลงจากรถ เดินเข้าไปส่งจดหมายที่ที่
ทำการไปรษณีย์ เสร็จเรียบร้อยแล้วเขาก็เดินไปที่ตู้โทรศัพท์
สาธารณะซึ่งอยู่ด้านหน้าของที่ทำการไปรษณีย์นั้น ชายหนุ่มล้วงมือ
ลงไปควานหาเงินเหรียญในกระเป๋ากางเกง นี่ก็เป็นเรื่องช่วยไม่ได้อีก
เหมือนกันที่เขาดันมีเหรียญติดกระเป๋าอยู่แค่สี่บาท คนที่เจอแต่

เรื่องช่วยไม่ได้หยอดเงินลงไปชนิดหมดตัว แล้วกดหมายเลขเพื่อโทรหาผู้หญิงคนที่เขาเพิ่งเขียนแผนทีส่งไปให้เมื่อคืน...

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นที่บ้านของเฟื่องฟ้า หญิงสาวเดินมารับสายอย่างเอื่อยเฉื่อย ทุกวันนี้เธอยังจมกับความเศร้า แม้จะทุเลาลงไปกว่าวันแรกๆบ้าง แต่ถึงยังไงมันก็ยังคงอยู่

“สวัสดีค่ะ” หญิงสาวกรอกเสียงไปเนือๆ

คนปลายสายตอบกลับมา

“สวัสดีครับ”

“ต้องการจะพูดกับใครคะ?” คนรับสายถามอีก กับเสียงที่หวานใส แม้โทนที่ใช้จะฟังเหมือนเหงๆแต่นั่นกลับจูดรอยยิ้มให้คนปลายสายได้ไม่รู้ตัวเมื่อหวนนึกถึงเด็กผู้หญิงตัวน้อย...ที่เป็นภาพเลื่อนรางในความทรงจำของเขามาเกือบสี่สิบปีจริงๆ

...ลูกสาวน้ำเดือน...

“ต้องการจะพูดสายกับใครคะ?” คนรับสายถามอีกครั้งเมื่อฝ่ายตรงข้ามดันเจียบไป เสียงคนถามขุ่นขึ้นมานิดเพราะเหตุนั้น ก็มันน่าขุ่นใจใหม่ ไล่ประเภทโทร.มาแล้วไม่พูดอย่างนี้

“เอ่อ ครับ ขอสายคุณ...คุณคนที่เขียนจดหมายมา บอกว่าเป็นลูกสาวพ่อเดือนนะครับ”

เฟื่องฟ้าทำตาโต ได้ยินคนปลายสายใช้สรรพนามเรียกอย่างนี้ มัน...

ใช่! มันแปลกใจจริงอยู่ แต่นึกขุ่นด้วย และไม่รู้โชคดีโชคร้ายที่ความรู้สึกอย่างทำยมันมากกว่า

“คุณเป็นใคร?” เฟื่องฟ้าถาม เสียงแข็งปั้งยิ่งกว่าถนนดินลูกรัง ถูกแดดเผาเสียอีก ชายหนุ่มจับรู้สึกได้ หมายรู้แล้วว่าคนปลายสายเริ่มโกรธ

“คุณคือคุณเฟื่องฟ้าใช่ไหม?” เขาถาม

“ใช่” และเสียงที่ใช้ก็ขุ่นอย่างเดิม แสดงว่าอารมณ์มีแต่เพิ่ม ไม่มีลด “คุณเป็นใคร?”

“ผมหรือ? ก็ไม่มีอะไร คุณย่าคุณย่าใช้ผมมา ท่านบอกว่าอนุญาตให้คุณไปอยู่ด้วยได้ และผมก็เขียนแผนที่ส่งไปให้คุณแล้ว อีกสองสามวันจุดหมายคงจะถึงมั้ง แล้วตัวคุณล่ะตกลงจะมาเมื่อไหร่ ผมจะได้ไปบอกย่าคุณถูก” คนพูด พูดรวดเร็วๆแทบไม่เว้นวรรค เพราะเศษสตางค์ที่หยอดตุ้งลงไปใกล้หมดเต็มทน

แต่ปัญหา...ค่อนข้างใหญ่เลย...อยู่ที่ว่า เฟื่องฟ้าไม่รู้สาเหตุ นั้น พอเจอประโยคที่เป็นพรวดๆก็เลยอึ้งสิคะท่าน

โธ้ย! ไฉนคนบ้า! พูดเร็วเร็วเป็นจรวดติดเทอร์โบ ใครจะไปฟังทัน!

“อ้าวคุณ! ตอบมาสิครับสตางค์ผมจะหมดแล้วนะ”

พอคนทางโน้นเร่ง คนทางนี้เลยโมโห

“นี่! อย่ามากวนประสาทกันได้มัย พูดเร็วอย่างนั้นใครจะไปฟังทัน!”

“กวนอะไรตรงไหนมิทราบคุณ นี่โทร.ทางไกลนะ สตางค์ที่ใช้โทร.มันจะหมดแล้ว ถ้าไม่พูดเร็วจะรู้เรื่องกันหรือ?”

“พูดเร็วอย่างนี้ฉันก็ฟังไม่รู้เรื่อง!”

“ผมถามว่าคุณจะมาวันไหน?” ชายหนุ่มชักกรุ่นๆบ้าง “เร็วๆ
คุณสายจะตัดแล้ว”

เฟื่องฟ้าเองพยายามนึกไต่วันที่อยู่ กำลังจะบอกอยู่แล้วเชียว แต่ว่า
สายก็ตัดไปก่อน

“อ้าว!” ชายหนุ่มร้อง วางหูโทรศัพท์ลงเครื่องแล้วก็นึก
ดูสาวน้ำเดือนนี้ พุดดีๆกลับหาว่าเขากวน! เออ! จะมาหรือไม่
มาก็ช่างเถอะ เขาจะไม่โทร.กลับไปแล้ว ผู้หญิงอะไรคุณเชียวเป็นบ้า
สงสัยจะฮอโรโมนไม่ปกติ!

คนถูกผู้ใหญ่ว่ายวานเดินกลับมาที่รถ อาการโกรธยังคงอยู่

“ไป ชุกกลับบ้าน”

“เป็นอะไรพี่ คอแข็งเชียว”

“ไม่ต้องยุ่งนะ ชั้บรถไปเฉยๆ”

เฟื่องฟ้ายังคงนั่งอยู่ในห้องรับแขก รออยู่ว่าเมื่อไหร่ ‘อิตา
บ้าคนนั้น’ จะโทร.มาอีก รอ...รอ...รอ รอดังนานแล้วก็ไม่โทร.มา
อื้อย! บ้า ยังคุยกันไม่ทันรู้เรื่องเลยนะ! นึกแล้วหญิงสาวก็ฉุนจัด

ทำไมอย่าถึงใช้ให้คนบ้องตีนแบบนี้โทร.หาเธอได้นะ!

สามวันหลังจากที่คุยโทรศัพท์กับ 'อิตาบ้าคนนั้น' เฟื่องฟ้าก็ได้รับแผนที่ที่เขาบอกว่าจะส่งมาให้ แต่ครั้นเห็น 'แผนที่' เฟื่องฟ้าก็ถึงกับอึ้งไป

โหย! ลายมืออย่างกับภาษาขอมโบราณ จะอ่านออกมั๊ยเนี่ย?
หญิงสาวพ่นลมหายใจออกมาอย่างสุดเชิง

แล้วคนบ้าอะไร ไร้มารยาทสิ้นดี จะหากระดาษที่มันดี ๆ กว่านี้
มาเขียนหน่อยไม่ได้หรือไง

คนจูนค่อนข้างว่าคนเขียนแผนที่ในใจ มองเศษกระดาษ
เว้าๆแหว่งๆที่ 'อิตาบ้าคนนั้น' บอกมาทางโทรศัพท์ว่ามันเป็นแผนที่
อีกครั้ง

โอย! เห็นแล้วกลุ้มใจจริง!

ปฎิพัทธ์เดินง่วนอยู่ในห้องรับแขกที่บ้าน เกือบอาทิตย์
แล้วที่เขาทำใจแข็งไม่ติดต่อกับเฟื่องฟ้า และมันทรมาณสำหรับเขา
มาก...ชนิดแทบขาดใจ ชายหนุ่มคิดด้วยใจว่าวุ่น

ในโลกนี้มันจะมีใครอีกไหมนะที่จะโชคร้ายเกินเขาไปได้ ต้อง
บอกเลิกกับผู้หญิงที่ตัวเองรัก เพื่อแต่งงานกับผู้หญิงอีกคนที่ไม่เคยมี
ใจให้เลยแม้แต่นิดเดียว!

ปฎิพัทธ์ทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ ชบหน้าลงกับฝ่ามือ

“คุณดูแย่มากนะคะ” เสียงอ่อนแอ่ขึ้นอย่างหวังใย แต่ชาย
หนุ่มเงยหน้าขึ้นมองคนพูดด้วยแววตาโกรธเคือง

“ขอให้รู้เอาไว้ด้วยว่ามันเป็นเพราะคุณ!”

“ฉัน...เสียใจค่ะ” สิริินทร์กล่าว

“แต่ไอ้ความเสียใจของคุณ มันเทียบกับของผมไม่ได้เลยสักนิด
เดียว!” ปฎิพัทธ์ยังคงพูดด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด ในความรู้สึกเขา
แปลบปลาบด้วยความรวดเร็ว สิริินทร์หน้าซีด สำหรับคนเป็น
ต้นเหตุแบบเธอแล้ว...เธอเองก็เสียใจ รวดเร็วไม่ต่างกัน

“ฉัน...พยายามช่วยคุณค่ะ คุณพัทธ์” หญิงสาวบอก ปฏิพัทธ์
หันมาทันที

“ช่วยยังไง?”

“ฉัน...ฉันไปพบคุณเฟื่องฟ้า” คนหน้าซีดเล่า “ไปบอกเธอว่า
ฉันกับคุณแต่งงานกันเพราะความจำเป็น และ...จะแต่งงานแค่ครึ่งปี
เท่านั้น”

“แล้วคุณบอกเหตุผลที่เราต้องแต่งงานกันให้เฟื่องฟังหรือ
เปล่า?”

“เอ่อ...เปล่าค่ะ ฉัน...ไม่ได้บอก ฉันไม่กล้า...”

“ฮึ!” ชายหนุ่มส่งเสียงสมเพช “มันไร้ประโยชน์ ไม่ได้ทำอะไร
ดีขึ้น”

“ไม่นะคะ! ฉันรู้ ถ้าคุณเฟื่องฟ้ารักคุณ เขาจะรอคุณ”

“มันมีวิธีการช่วยผมที่ดีกว่าที่คุณทำไปตั้งเยอะ” ปฏิพัทธ์ว่า สิริ
นทร์เงยหน้าขึ้นมา กระตือรือร้นและดูมีความหวัง

“อะไรบ้างล่ะคะ? ขอให้คุณบอกมา ถ้าทำได้ฉันยินดีทำ”

“ปล่อยผมไปไงสิรินทร์ อย่าให้ผมต้องทุกข์ทรมานกับการที่ต้อง
แต่งงานกับคุณ”

สิรินทร์อึ้งไป เจ็บปวดมากมายกับคำกล่าวของชายหนุ่มตรงหน้า

“ขอโทษค่ะ...ฉัน...ฉันทำไม่ได้”

“เพราะอะไรล่ะสิรินทร์ เพราะอะไร?”

“คุณเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับฉัน ขอให้เห็นใจฉันบ้าง ฉัน
เองก็เจ็บปวดทรมานไม่แพ้คุณ”

ปฎิพัทธ์ยิ้มหยัน

“ผมเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดของคุณอย่างนั้นหรือ? แต่คุณ...คุณ
บังคับให้ผมเดินไปในทางที่เลวร้ายที่สุด คุณรู้อะไรไหมสิรินทร์ ถ้าผม
เลือกได้ ผมจะเลือกให้ตัวผมตายไปตั้งแต่ตอนนั้น จะได้ไม่ต้องเป็น
หนี้ชีวิตคุณ และก็ไม่ต้องมาตายทั้งเป็นแบบนี้ไง”

“แต่คุณเฟื่องฟ้ารักคุณมากนะคะ เขาต้องรอคุณแน่ๆ ขอให้คุณ
เชื่อฉัน”

“มันสายไปแล้วล่ะ คุณฆ่าผมจนตายเสียแล้ว”

ปฏิบัติทั้งทำอย่างเจ็บปวดก่อนเดินจากไป ทั้งให้สิรินทรยื่นน้ำตา
อาบแก้มอยู่ตรงนั้นเพียงคนเดียว

บทที่ ๕

เฟื่องฟ้านั่งจัดกระเป๋าเสื้อผ้าอยู่ในห้องโดยมีน้องชาย
และนางปฐุมพรนั่งอยู่ข้างๆ

“ตัวนี้เอาไปไหมลูก?” นางปฐุมพรชูชุดกระโปรงสีชมพูขึ้น
ตรงหน้าลูกสาว

“ไม่จ๊ะ เอาเฉพาะเสื้อยืดกับเสื้อเชิ้ตเท่านั้น ขนไปเยอะมากๆ
เฟื่องคงแบกไม่ไหว เดี่ยวขาดเหลืออะไรเฟื่องไปซื้อเอาที่หลังก็ได้จ๊ะ”
ผู้เป็นมารดาได้แต่กระพริบตาปริบๆ เก็บคำว่าไกลปืนเที่ยงลงคอไป
เพราะจำได้ว่านางพร้าบอกลูกแล้ว แต่สุดท้ายหญิงสาวไม่มีท่าทีจะ

เปลี่ยนใจ นางก็คงต้องยอมให้เฟื่องฟ้าไปสัมผัสคำนั้นด้วยตัวเอง
แล้วก็ได้แต่หวังว่าไม่นานลูกคงจะกลับมา

“พี่เฟื่องจะไปคนเดียวจริงๆเหรอ? ให้ผมไปด้วยดีกว่านะ”

“นั่นนะสิ ให้น้องไปด้วยดีกว่า ไปคนเดียวแม่เป็นห่วง”

“เฟื่องโตแล้วนะจ๊ะ ดูแลตัวเองได้ แม่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก แล้ว
อีกอย่างมะรืนนี้เธอต้องไปโรงเรียนแล้วนะฟาง เพิ่งเปิดเทอม ขาด
เรียนมันไม่ดี ขยันเข้าไว้ใกล้จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยแล้วด้วย”

“แค่วันสองวันไม่เป็นไรหรอกพี่”

“พี่บอกว่าไม่”

“โอ้! นะพี่เฟื่อง ให้ผมไปด้วยนะ ผมก็อยากไปบ้านพ่อ อยาก
เจอย่าเหมือนกัน”

“พี่ไปก่อนแล้วจะมาเล่าให้ฟัง สอบติดมหาวิทยาลัยแล้วเรา
ค่อยไป”

“โหย! อย่าใจร้ายสิ นะ ให้ไปนะ”

“ไม่”

“นะๆๆ”

“ถ้ายังดื้อ พี่จะแข่งให้เธอเป็นหมัน”

“เฮ้อ แม่ดูพี่เฟื่องสิ” เด็กหนุ่มหันไปฟ้องมารดา นางปฐุมพริย
หัวลูกชาย หัวเราะเบาๆ

“เอาน่า เชื่อพี่เขาเถอะ เดี่ยวแม่ไม่มีหลานย่า” ได้ยินคำมารดา
เฟื่องฟ้าถึงกับหัวเราะเสียงดัง นางปฐุมพรมองลูกสาว ยิ้มอย่างชื่น
ใจ ฟางข้าวก็ยิ้ม ไม่ได้โกรธแม้แต่น้อยที่จะถูกแข่งให้เป็นหมัน ดีใจ
มากกว่าที่เห็นพี่สาวยิ้มและหัวเราะอีกครั้ง แม้จะไม่เหมือนเมื่อก่อน
แต่เด็กหนุ่มมั่นใจ...เวลาจะช่วยรักษาให้เอง

รุ่งขึ้นเฟื่องฟ้าตื่นเช้าอีกเช่นเคย เธอตรวจดูความ

เรียบร้อยของสัมภาระที่จัดไว้เมื่อคืน เห็นว่าเรียบร้อยดีหญิงสาวก็
จัดแจงยกลงมาวางไว้ที่ห้องรับแขก หลังจากนั้นก็เดินเข้าไปในครัว
เพื่อทานอาหารเช้ากับแม่และน้อง บรรยากาศบนโต๊ะอาหารมีแต่
ความเงียบ สามคนแม่ลูกไม่มีใครเอ่ยอะไรออกมาเลย ตามปกติ
ฟางข้าวเป็นคนที่คุยเก่งที่สุดในบ้าน แต่เวลานี้เด็กหนุ่มกลับพูดไม่
ออก เพราะนาที่นี้สิ่งที่เขาอยากพูดก็คือพูดห้ามพี่สาวไม่ให้จากบ้าน

ไป แต่ฟางข้าวก็รู้ว่า การรังผึ้งสาวไว้จะทำให้เธอไม่สามารถลิ้ม
ผู้ชายคนนั้นได้

ในที่สุดคนที่ทำลายความเงียบบนโต๊ะกินข้าวก็คือเฟื่องฟ้าเอง
“วันนี้จะไม่มีใครพูดกับเฟื่องเลยหรือจ๊ะ?”

“เอ่อ...เอ้า...กินเยอะๆนะลูก เดี่ยวเดินทางแล้วจะได้ไม่หิว”

นางปฐุมพรพูดพร้อมกับตักไข่พะโล้ให้ลูกสาว เฟื่องฟ้ายิ้มให้มารดา
ก่อนหันไปหาน้องชาย

“ฟางล่ะ จะไม่พูดกับพี่หรือ?”

เด็กหนุ่มก้มหน้า เขี่ยข้าวในจานไปมา

“ไม่ต้องรีบนะพี่เฟื่อง กินข้าวช้าๆ”

“ทำไมล่ะ?”

“มันจะได้ยืดเวลาเดินทางของพี่ไปอีกนิดหนึ่งไง” ประโยคของ
น้องทำให้ความเงียบเข้ามาครอบคลุมอีกครั้ง

โอย! พูดอะไรออกไปวะ เด็กหนุ่มคิดตำหนิตัวเอง

“ได้สิฟาง วันนี้พี่จะกินข้าวให้ช้าที่สุดเท่าที่พี่เคยทำมา”

เฟื่องฟ้าเอ่ยกับน้องชาย แล้วการรับประทานอาหารมื้อเช้าก็ดำเนิน

ไปอย่างเชื่องช้า แต่ทว่าในที่สุดมันก็ต้องสิ้นสุดลง หลังจากเก็บโต๊ะอาหารเรียบร้อยแล้ว ฟางข้าวก็ยกกระเป๋าของพี่สาวออกมาใส่ไว้ท้ายรถ นางปฐมพรกับเฟื่องฟ้าเดินออกมาพร้อมกัน นางจัดการล็อกประตูบ้านแล้วเดินตรงไปที่รถพร้อมกับลูกสาว ทั้งหมดเข้าไปนั่งอยู่ในรถ นางปฐมพรบิดกุญแจสตาร์ทเครื่องยนต์พร้อมกับเสียงกริ่งโทรศัพท์ที่ตั้งออกมาจากในบ้าน

“เอากุญแจบ้านให้ผม เดี่ยวผมไปรับเองแม่” ฟางข้าวรับกุญแจจากมารดาแล้วตรงไปบ้านเพื่อรับโทรศัพท์ เด็กหนุ่มยกหูขึ้น กรอกรเสียงลงไป

“สวัสดีครับ”

“ฟางหรือ? ขอสายพี่เฟื่องหน่อย”

ไม่ต้องรอให้ปลายสายบอกว่าเป็นใคร แม้ไม่ค่อยสนิทแต่ฟางข้าวจำเสียงได้ดี ยิ่งตอนนี้ยิ่งจำได้แม่น

“โทร.มาทำไม?” เด็กหนุ่มพูด น้ำเสียงไม่เป็นมิตร

“ขอพี่คุยกับพี่เฟื่องหน่อยได้ไหม”

“พี่เฟื่องไม่อยู่”

“ออกไปไหนหรือ?”

“ไม่ใช่เรื่องของนาย แล้วจำไว้ด้วยนะว่าต่อไปไม่ต้องโทร.มาอีก
บ้านนี้ไม่ยินดีต้อนรับแม้แต่เสียงของนาย!”

พูดจบเด็กหนุ่มก็วางหูโทรศัพท์ลงอย่างแรง แล้วเดินกลับออกมาขึ้น
รถ

“ใครโทร.มาหรือ?” เฟื่องฟ้าถามทันทีที่น้องชายก้าวขึ้นมา นั่ง
บนรถ

“ไม่มีใครหรอกพี่ คนมันต่อผิตนะ” ฟางข้าวก้มหน้าลงเพื่อหลบ
สายตาของพี่สาว เขากล่าวขอโทษที่ต้องโกหกพี่อยู่ในใจ เขายอม
ไม่ได้หรอกถ้าจะให้ไอ้ปฏิพัทธ์นั้นติดต่อกับพี่สาวของเขาอีก

ผมจะไม่มีวันยอมให้มันทำร้ายจิตใจพี่ได้อีก ฟางข้าวตั้ง
ปณิธานกับตนเอง

นางปฐมพรขั้บรรทมมาส่งเฟื่องฟ้าที่สถานีขนส่งสายใต้ใหม่
หลังจากที่เธอพยายามอ่าน ‘ภาษาขอม’ อยู่นานจากแผนที่ที่ได้รับ
เธอก็จับใจความได้ว่า จะต้องขึ้นรถสายใดและลงรถที่ไหน ฟางข้าว

จัดการเรื่องซื้อตั๋วรถให้พี่สาว ก่อนถึงเวลาขึ้นรถ เฟื่องฟ้ารำลาแม่
และน้องชาย

“ฟาง คุณแม่ด้วยนะ ช่วยแม่ทำงานบ้านบ้างละ อย่าเอาแต่
เล่นอย่างเดียว”

“รู้แล้ว พี่ก็อย่าไปอยู่ที่นั่นนานนักนะ”

“ฮือ สบายใจแล้วพี่จะกลับมา” เฟื่องฟ้าหันมายกมือไหว้ผู้เป็น
มารดา นางปฐมพรพาลจะร้องไห้เสียให้ได้ ตลอดระยะเวลาสิบแปด
ปีที่ผ่านมา นางไม่เคยจากกับลูกนานๆเลยสักครั้งเดียว แต่คราวนี้ลูก
สาวจะจากไปอยู่ที่อื่น นานเท่าไรนางยังไม่รู้

“รักษาเนื้อรักษาตัวนะลูก”

“จ๊ะ เฟื่องไปละนะแม่” เฟื่องฟ้าก้าวขึ้นไปบนรถ เดินไปที่นั่ง
ของเธอตามที่ระบุไว้ในตั๋ว เธอได้ที่นั่งติดกระจก แล้วรถก็ค่อยๆ
เคลื่อนตัวออกไป เฟื่องฟ้าโบกมือลาแม่และน้องจนคนทั้งคู่กลับ
สายตาเธอไป

เฟื่องฟ้าลงรถที่ท่ารถในตลาดเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง หญิงสาว

บิดขี้เกียจก่อนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

โอย...รวมเวลาเดินทางแล้วเกือบๆห้าชั่วโมง นั่งกันก้นแทบ
บานเขียว คนคิดไปรับของออกจากใต้ท้องรถแล้วก็ได้แต่ยืนเหวอๆ
หันซ้ายหันขวาแล้วไม่รู้จะเริ่มไปทางไหนดี นึกขึ้นมาก็คือไม่ให้อีก 'อีตา
บ้าคนนั้น' คนที่ย่าให้โทร.มา สุดแสนจะแล้งน้ำใจ ไม่มีการโทร.กลับ
เลยทำให้เธอต้องมายืนเอ๋อไม่รู้เหนือรู้ใต้อย่างนี้

เฮอะ! แต่ถึงยังไง เธอก็จะไม่ยอมหมดทางไปเพราะอีตาบ้าแล้ง
น้ำใจนั้นคนเดียวหรอก นึกแล้วเฟื่องฟ้าก็หยิบแผนที่ที่ใส่ไว้ใน
กระเป๋าเสื้อขึ้นมาดูอีกครั้งแล้วก็...อารมณ์บูดอีก

โธ้ย! อ่านไม่ออกเลย หญิงสาวละสายตาจากกระดาษในมือ
หันซ้ายหันขวา แล้วตัดสินใจเดินเข้าไปหาหญิงวัยกลางคนที่ยืนอยู่
ใกล้เธอมากที่สุด

“เอ๋อ...ขอโทษนะคะ จะไปบ้านห้วยน้ำขาวนี่ ไปยังไหนหรือคะ?”

“ห้วยน้ำขาวหรือ? ต้องขึ้นรถสองแถวไป” หญิงผู้นั้นบอก

“แล้วจะขึ้นรถได้ที่ไหนล่ะคะ?”

“คิวรถอยู่ทางโน้นแน่ะ รถคันสีเหลืองๆนั่นแหละ” หญิงวัยกลางคนชี้มือบอกอีก

“ขอบคุณมากนะคะป้า” เฟื่องฟ้ากล่าวขอบคุณแล้วหมุนตัวจากไป ไม่ทันสังเกตว่าคนที่ถูกเรียกป้าห่างออกไปทันที หญิงสาวเดินตรงไปที่คิวรถสองแถว

“รถคันนี้ไปห้วยน้ำขาวหรือเปล่าคะ?”

“ไปเจ้ ขึ้นมาเลย รถจะออกแล้ว” เจ้าเด็กที่เป็นกระเป่าตะโกนบอก เฟื่องฟ้ากุกูลูกจูงขึ้นไปนั่งบนรถ ครูเดียวรถก็ออกจากคิว หญิงสาวนั่งไปเรื่อยๆ สักพักก็นึกได้ว่าตัวเองยังไม่รู้เลยว่าจะต้องลงรถที่ไหน

“เดี๋ยวถ้าถึงห้วยน้ำขาวแล้ว ช่วยบอกฉันด้วยนะคะ”

“ได้เจ้ เดี่ยวถึงแล้วบอกเอง”

เฟื่องฟ้ารู้สึกไม่ชอบสรรพนามที่เจ้าเด็กกระเป่ารถนั้นใช้เรียกเธอเลย แต่หญิงสาวก็ไม่ได้พูดอะไรออกไป นั่งรถอยู่ประมาณสี่สิบนาที กระเป่ารถก็บอกกับว่าถึงแล้ว เธอจัดการจ่ายค่ารถแล้วหิวสัมภาระลงมา หยิบแผนที่ออกมาอีกครั้งแล้วก็...อี๋หروبเต็มเป๊ะ

ฮีย! ไร้ประโยชน์ที่สุด!

เฟื่องฟ้าขยำกระดาษแผ่นนั้น แล้วขว้างมันทิ้งถึงชยะข้างทาง หญิงสาวแหงนหน้ามองฟ้า เมฆฝนตั้งเค้ามามีด...

แย่จ้ง ฝนกำลังจะตกเสียแล้ว เธอคงต้องหาที่หลบฝนก่อน คนคิดตัดสินใจเดินเข้าไปในร้านเสริมสวยชื่อว่า 'เจ็๋ออยบิวตี้' เพื่อขออาศัยหลบฝน

“สวัสดีค่าาา...” หญิงสาวค่อนข้างสวยงามหนึ่งเอ่ยขึ้นทันทีที่เฟื่องฟ้าแห่ยกเท้าก้าวเข้ามาในร้าน

“จะทำอะไรดีคะคุณน้องขา ไม่ว่าจะสระ ซอย เซ็ท ทำเล็บ เขียนคิ้วถาวร ชัดผิวนวดหน้า ทาสมุนไพร อบไอน้ำ ร้านเจ็๋ออยมีบริการทุกคอร์สเลยค่า”

เฟื่องฟ้ายิ้มเจื่อน ตอนแรกกะมาขอหลบฝนอย่างเดียว แต่คุณเธอเล่นบรรยายสรรพคุณเสียจนคนเดินเข้ามาเริ่มกระดากหากจะไม่ใช้บริการร้านเธอเลย

“เอ้า! จะรับบริการคอร์สไหนดีคะ?”

“เอ่อ...มา...ตัดผมก็ได้ค่ะ”

“ค่าๆ เชิญทางนี้เลยคะ”

เฟื่องฟ้าวางสัมภาระลง แล้วไปนั่งที่เก้าอี้หน้ากระจก ส่วนภายนอก
ร้านนั้น ฝนตกลงมาเสียแล้ว

“จะเอาแบบไหน สไลด์ปลาย ตัดตรง บ๊อบทวย บ๊อบเท หรือ
แบบอื่นๆแบบไหนบอกได้เลยนะคะคุณน้อง”

“เอ่อ...ตัดตรงธรรมดาดีกว่าคะ มันยาวเกินไป อยากได้แค่ประ
โหลเท่านั้น”

“อูย” เจ็๋อ้อยร้อง ทำหน้าเหมือนของหาย “ประโหล่นี้ตัดออก
เยอะเลยนะคะ ผมสวยๆอย่างงี้ไม่เสียตายหรือค่า?”

“ไม่หรอกคะ อยากลองเปลี่ยนตัวเองบ้าง”

“อูยค่า...เดี๋ยวจ็็อ้อยจะเปลี่ยนให้ รับรองสวยปัง หนึ่งสุดๆเลย
ค่า”

หญิงสาวยิ้มแหยๆ ตัดสินใจหยิบนิตยสารขึ้นมาเปิดดูผ่านๆขณะที่เจ็๋
อ้อยกำลังตัดผมของเธอ และแม้เฟื่องฟ้าจะหยิบนิตยสารขึ้นมาอ่าน
แล้วแต่เจ็๋อ้อยก็ยังคงเจ็๋อ้อยแจ้วต่อไป ลูกค้าย่ำเป็นจิ้งจอกดมยิ้มกับ
ความช่างพูดของเจ็๋อ้อยไม่ได้

“เอ...คุณน้องนี่คงไม่ใช่คนแถวนี้ใช่ไหมคะ เจ้ไม่เคยเห็นหน้า”

“ค่ะ ฉันเพิ่งมาที่นี่ครั้งแรก มาเยี่ยมญาติ เอ่อ...เจ้อยู่รู้จักบ้าน
ห้วยน้ำขาวหมู่ที่สี่หรือเปล่าคะ?”

“อูย...คุณน้องเป็นญาติใครล่ะคะ ถ้ามมาเถอะคะ คนในตำบล
ห้วยน้ำขาวเนี่ย เจ้รู้จักทุกคน”

“จริงหรือคะ?” เฟื่องฟ้าถามด้วยความทึ่ง

“แหม! จริงสิคะ”

“งั้น...รู้จักบ้านย่าแต่่วใหม่คะ?”

“อู๊ย! บ้านย่าแต่่ว รู้จักสิค้า พอออกจากร้านเจ้ไปนะคะจะเจอ
สะพานข้ามแม่น้ำไ่ม้ยะคะ เดินข้ามสะพานไปอีกฝั่งเลยค้า แล้วคุณ
น้องก็จะเจอวัด ก็วัดห้วยน้ำขาวนั่นแหละค้า หลังวัดจะมีทางแยก
คุณน้องก็เลี้ยวขวา เดินตรงไปอีกประมาณเจ็ดกิโลกว่าๆก็ถึงค้า”

“เมื่อกี้เจ้พูดว่า ‘เดิน’ หรือคะ?” คนฟังถาม เกิดอาการไม่แน่ใจ

“ค้า” แต่คนตอบนี้ รับคำมั่นใจสุดๆ

“ก็กิโลนะคะ?!”

“เจ็ดกว่าๆคะคุณน้อง อู๋! ไม่ต้องกลัว บ้านย่าแต่หาไม่ยาก
หรรอกคะ บ้านเขาสวยปลูกดอกไม้ไว้เต็มทางเข้าเขียวโดยเฉพาะ
เฟื่องฟ้านี้ เขาชอบมากมากปลูกเอาไว้เป็นซุ้มใหญ่สุดๆเลยค่า”
แล้วเจ้ออยก็สาธยายเสียยาวเยียดตามวิสัยคนช่างคุย เฟื่องฟ้าไม่ได้
สนใจนักหรอก เพราะเธอกำลังวิตกกังกับเรื่องระยะทาง หากว่าต้อง
‘เดิน’ เข้าไปจริงๆ มีหวังตายแน่

ตั้งเจ็ดกว่ากิโล!

“ไม่มีรถเข้าไปหรือคะ?” เฟื่องฟ้าถามอย่างมีหวัง

“ก็มีรถสองแถวอยู่คันหนึ่งที่มันวิ่งรับส่งอยู่นะค่า แต่จะเอาแน่
กับมันไม่ได้หรรอกค่า ไร้คนขับมันผีเข้าผีออก บางวันมันก็วิ่งบางวัน
มันก็ไม่วิ่งแล้วแต่อารมณ์มัน นี่ดูทำวันนี้มันก็คงไม่วิ่ง เพราะนี่ครึ่งวัน
แล้วเจ้อยังไม่เห็นมันเลย”

อู๋! เเวอร์กรรม ทำไมช่วยอย่างนี้ละเฟื่องฟ้า

หญิงสาวกำลังคิดหนัก ก็พอดีมีรถปิกอัพคันหนึ่งมาจอดอยู่หน้า

ร้านเจ้ออย

“อ้าว! นั่นรถบ้านนพนี่ โชคดีแล้วคะคุณน้อง นพเขาอยู่ใกล้กับบ้านย่าแต่่ว เดี่ยวเจ๊จะฝากคุณน้องไปกับเขานะคะ” ว่าเสร็จชายหนุ่มคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามาในร้าน เฟื่องฟ้าเห็นเขาผ่านทางกระจกเงาบานใหญ่ตรงหน้าเธอ เขาเป็นคนผิวคล้ำ ลักษณะออกไปทางล่ำเตี้ย ผอมเผ่ายุ่งเหยิงอาจเพราะเปียกฝนมานิดๆ อายุน่าจะแก่กว่าเธอสักสองปี เขาก็คงประมาณยี่สิบสี่ยี่สิบห้าละมัง

เจ๊อ้อยละมือจากการตัดผมให้เฟื่องฟ้าแล้วเดินไปคุยกับชายหนุ่มที่เดินเข้ามาหยุดอยู่ตรงประตูร้านพอดี

“อ้าว! เจ๊นี่ก็ว่านพจะมาเองซะอีก”

“พี่เขาไม่ว่างเจ๊”

“แหม! ฝากบอกนพด้วยนะว่าวันหลังไหล่หน้าหล่อๆมาให้เจ๊เห็นบ้าง เอ้า! แล้วนี่ ค่ากิ่งพันธุ์มะม่วงสามร้อยยี่สิบนะ”

“คร้าบ แล้วผมจะบอกพี่น้องให้ แต่วันนี้เจ๊ก็ดูหน้าหล่อๆแบบผมไปก่อนละกัน”

“วู้ย!” เจ๊อ้อยค้อนขยับๆ “เออ! ชู เจ๊ฝากผู้หญิงคนนั้นไปกับชูหน่อยได้มั๊ย เขาจะไปบ้านย่าแต่่วนะ”

“โอ้ย! คงไม่ได้หรอกเจ้ ผมจะไปธุระที่ตลาดต่อ อาจะกลับ
เย็นๆ ให้เขาเดินไปคงจะไวกว่ารอผม นี่ต้องไปแล้วนะ ผมรีบ” ว่าจบ
บุญชูก็วิ่งฝ่าสายฝนออกไปจากร้าน ทิ้งให้เจ้อ้อยยืนบ่นอุบอิบ

เสียงฝนตกแรงมากจนหญิงสาวไม่ได้ยินเลยว่าสองคนคุย
อะไรบ้าง เธอเห็นแต่เจ้อ้อยพูดๆ แล้วก็ชี้มือมาที่เธอ ชายหนุ่มส่าย
หน้าพริตๆ แล้วเขาก็ออกไป แค่นี้เธอก็รู้แล้วว่าเธอคงต้องเดินไปเอง
แน่ๆ แต่ยังไง...ก็อดจะถามไม่ได้

“ว่าไงคะเจ้?”

“มันบอกว่ามันจะรีบไปทำธุระ แต่เจ้ว่ามันจะรีบไป
เต้าะเต้าะเจ้าะเจ้ะจี้จี้กะแพนเสียมากกว่า! อู๊ย! แต่ไม่ต้องห่วงนะ
คะคุณน้อง เตียวฝนหยุดเจ้ไปส่งให้ก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจคะ ญาติയാ
แต่่วนะเจ้ยินดีบริการ”

เฟื่องฟ้ายิ้ม รู้สึกชื่นชมในน้ำใจไมตรีของเจ้อ้อย เขาว่าคนบ้านนอกมี
น้ำใจ เห็นจะจริง

แต่คงใช้ไม่ได้กับกรณีของคนที่นี่สิน!

ฝนตกอยู่อีกครู่ใหญ่ๆ แล้วก็หยุดลง เจ๊อ้อยขับมอเตอร์ไซด์มา
ส่งเฟื่องฟ้าถึงหน้าตรอกทางเข้าบ้านย่าแต่ัว หญิงสาวกล่าวขอบคุณ
แล้วเดินเข้าไปตามทางนั้น หัวใจเต้นตุ้มต่อม
ย่าจะเป็นคนยังไงนะ?

บทที่ ๖

เสียงหมาเห่ากันเกรียวกราวเมื่อหญิงสาวเดินเข้ามาใกล้บ้านมากขึ้น จริงๆแค่เห่ามันก็ไม่เท่าไรหรอก แต่นี้ไอ้ตูบสองตัวนั้นมันทำท่าเหมือนจะวิ่งถลาเข้ามากัดเธอด้วย เฟื่องฟ้าเลยต้องใช้กระเป่าที่ถืออยู่ปกป้องขาเป็นพัลวัน อึดใจที่น่าเสียวเสียว่าจะถูกเจ้าสี่ขาจับให้หรือไม่นั้น ทันใดก็มีเด็กหนุ่ม น่าจะอายุรุ่นๆลืบเจ็ดลืบแปดเดินออกมาจากในบ้านและรีบไล่สุนัขให้เธอ

“ไป! ไอ้ดำ ไอ้ดำ!” เด็กหนุ่มคนนั้นตวาดหมาเสียงสนั่น ก่อนหันมาถามสาวแปลกหน้า

“มาหาใครครับ?”

“ฉันมาหาย่าแต่่วค่ะ”

ได้ยินดังนั้น น้องท่านก็ทำตาโต แถมตะโกนเข้าไปในบ้าน เสียงดัง
หนักกว่าตอนตราดบรรดาเจ้าถิ่นสี่ขาเสียอีก

“แม่! คนนี้เขามาหายาย”

คนที่อยู่ด้านในยอมได้ยิน แล้วร่างท้วมๆก็เดินออกมา ตรงมาหา
หญิงสาว เฟื่องฟ้าวางกระเป๋าลง ยกมือไหว้หญิงวัยกลางคน
ตรงหน้า

“ป้าแดงใช่มั๊ยคะ หนูคือเฟื่องฟ้าคะ”

ป้าแดงยิ้ม แหวตาอ่อนโยน คล้ายกับแหวตาของพ่อที่เธอเคยเห็นใน
รูปเลย

“เออ ไหว้พระเถอะลูก มา เข้าบ้านก่อนเพิ่งมาเหนื่อยๆ สาธิต
ช่วยพี่เขายกกระเป๋าสี”

สาธิตตรงเข้ามาหิ้วกระเป๋าให้เฟื่องฟ้า

“ขอบใจจ้ะ” หญิงสาวกล่าวกับเด็กหนุ่ม เฟื่องฟ้าเดินตามป้า
แดงเข้าบ้านด้วยรอยยิ้ม ป้าแดงดีกับเธอ มันเป็นการเริ่มต้นที่เข้าท่า
มากที่สุดทีเดียว เพราะเหตุนั้นหญิงสาวคิดว่าย่าก็คงจะดีกับเธอด้วย

เหมือนกัน แต่ทว่า...เฟื่องฟ้ามารู้สึกว่าคุณเองอาจคิดผิดก็ตอนที่เธอ
มานั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่ตรงหน้าย่าแต่วินาทีนั้นเอง

เฟื่องฟ้าก็มลงกราบผู้เป็นย่าอย่างอ่อนช้อย แต่ย่าไม่ได้รับไหว้
เธอเลย หญิงชรามองหญิงสาวผู้อ่อนวัยกว่าด้วยหางตา

“หาทางตั้งต้นมาจนได้ล่ะ” ผู้เป็นย่าเอ่ยขึ้นก่อน เฟื่องฟ้านั่งก้ม
หน้านิ่ง

“แล้วแม่ของหล่อนล่ะ สบายดีอยู่หรือ?”

ป้าแดงสะดุดหูหนักกับคำว่า ‘หล่อน’ ที่แม่ของนางใช้เรียกหลานสาว

ถือทีสุไม่เลิกสินะ คนแก่...

“คะ”

“ปีนี้หล่อนอายุเท่าไรแล้วล่ะ?”

“ยี่สิบสองอย่างยี่สิบสามแล้วคะ”

“เห็นในจดหมายที่พ่อนพอ่านให้ฟัง หล่อนบอกว่าเรียนจบ
แล้ว?”

“คะ” หญิงสาวตอบสั้นๆ ใจนึกทบทวนประโยคที่ย่าพูดเมื่อสัก

อิตาบ้า ‘นพ’ นี่อีกแล้ว! ย่าคงใช้ให้อ่านจดหมายให้ฟังละสิ จัน
ก็แสดงว่าคนที่เขียนแผนที่ภาษาขอมส่งให้เธอ แกรมโทร.มากวน
ประสาทเธอรวันนั้นก็คือ ‘อิตานพ’ คนนั้นอีกสิ!

“แล้วหล่อนนะ ทำงานทำการอะไรกัน?”

“เอ่อ...ยังไม่ได้ทำค่ะ”

“อะไรกัน ลอยชายอยู่ได้นะเป็นสาวสมัยนี้” ย่าแต่वल่าวตำหนิ
เฟื่องฟ้าก้มหน้านิง อยากรจะตอบไปเหลือเกินว่า เธอไม่ได้ตั้งใจจะ
ลอยชายสักหน่อย งานสมัยนี้ใช้ว่าจะหาได้ง่ายๆเสียที่ไหน

“แล้วแม่หล่อนนะ มีผัวใหม่หรือเปล่า?”

เฟื่องฟ้าหน้าแดงเพราะความโกรธขึ้นมาทันที แต่เธอก็พยายามระงับ
อารมณ์นั้นเต็มที่เพื่อจะได้ไม่แสดงอาการไม่พอใจออกมา

“ไม่ค่ะ แม่มีพ่อคนเดียว” หญิงสาวตอบหนักแน่น

“จันเรอะ”

เจียบกันไปครู่ใหญ่ ย่าแต่वलก็เอ่ยขึ้นอีก

“แล้วมาเสียอย่างนี้ แม่หล่อนเขาอยู่กับใครล่ะ?”

“อยู่กับน้องชายของหนูค่ะ”

ได้ยินอย่างนั้น คนฟังก็นิ่งหน้า

“ไหนว่าแม่หล่อนไม่ได้มีตัวใหม่ แล้วทำไมถึงมีน้อง?” ผู้เป็นย่าถาม

“แม่ท้องฟางอยู่ตอนที่พ่อเสียคะ?” เฟื่องฟ้าตอบ

“อ้อ! แสดงว่านอกจากหล่อนแล้ว ฉันก็มีหลานอีกคน”

“คะ”

“ชื่ออะไรนะ น้องของหล่อนนะ?”

“ฟางข้าวคะ”

“ตั้งมาได้ยังไง ยิ่งกับชื่อผู้หญิง!”

เฟื่องฟ้าก้มหน้าลงต่ำกว่าเดิม ไม่ได้ตอบว่าแม่ตั้งชื่อให้น้องชายว่า ‘ฟางข้าว’ เพราะอะไร แต่เธอก็ลอบอมยิ้มเล็กน้อยเมื่อนึกถึงชื่อของพ่อ แอบเถียงในใจ

แล้วที่ย่าล่ะ ยังตั้งชื่อพ่อว่าเดือนเลย

“คงจะโตเป็นหนุ่มแล้วสินะ”

“คะ เขาอายุสิบเจ็ดแล้ว”

“แม่หล่อนนี่ไม่คิดจะบอกฉันเลยนะ ทำจะเกลียดฉันมากล่ะสิ”

เฟื่องฟ้ารู้สึกอึดอัดขึ้นมาทันทีกับคำพูดของย่า ป้าแดงสังเกตเห็นอาการของหญิงสาว รู้สึกสงสารหลานขึ้นมา นางรู้จักแม่ของตนดีว่าเป็นคนเช่นไร ความจริงแล้วตัวเองก็คิดถึงหลานแทบขาดใจ นี่ก็แอบดีใจแทบตายที่หลานเขียนจดหมายมาหา แถมบอกคนอื่นเขาไปเสียทั่วว่าหลานจะมาเยี่ยม แต่พอหลานมันมานั่งอยู่ตรงหน้า แม่ของนางกลับตั้งท่าถือทิวี่เสียได้

ป้าแดงลอบถอนใจ จะช่วยหลานได้ ก็คงต้องพูดให้คิดถึงพ่อเดือนมากๆ จะคนแก่เจ้าทิวี่จะได้เผยไต่ออกมาเสียที

“แม่เฟื่องนี้ เขาเหมือนพ่อเดือนมากนะแม่”

“ข้าไม่เห็นว่าเป็นเหมือน!”

“ก็มองเสียอย่างงั้นมันจะไปเห็นได้ยังไงกันเล่า ลองมองเต็มๆ ตาสีแม่ ฉันว่าเหมือนออก”

ย่าแตรัวทำตามที่ป้าแดงแนะ หันมองหญิงสาวอย่างเต็มตา แล้วแววตาของหญิงชราที่มองเฟื่องฟ้าก็อ่อนโยนลงกว่าเมื่อกี้ ผู้เป็นป้ายิ้มกริ่ม แต่ไม่วาย หยอดคำพูดเข้าไปอีก

“แม่ดูตาสี เหมือนพ่อเดือนยังกับกะ”

ย่าแต่่วพยักหน้า

“อ้อ หน้าเหมือนพ่อนะเรา แต่ผิวพรรณออกไปทางแม่”

เฟื่องฟ้าก็รู้สึกดีขึ้นมาเมื่อได้ยินคำว่า ‘เรา’ แทนคำว่า ‘หล่อน’

“ฟางก็หน้าคล้ายกับพ่อมากคะ”

“แล้วทำไมน้องเราเขาถึงไม่มาด้วย” ย่าแต่่วถามด้วยท่าที่สนใจ
เมื่อได้ยินเฟื่องฟ้าเอ่ยเช่นนั้น

“เขาต้องเรียนหนังสือคะ ปีนี้เขาจะต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัย”

“คราวหน้าก็บอกให้เขามาด้วยแล้วกัน ฉันก็อยากจะทำที่เรา
พูดนะมันจริงแค่นั้น”

“คะ” เฟื่องฟ้ารับคำด้วยน้ำเสียงที่แจ่มใสขึ้น รู้สึกว่าตอนนี้ย่า
เอ็นดูเธอขึ้นกว่าเดิมแล้ว หญิงสาวหันไปสบตาเป็นเชิงขอบคุณกับ
ป้าแดง ป้าแดงก็ตอบกลับมาด้วยรอยยิ้มและสายตาอบอุ่นที่น่า
ประทับใจ

แล้วย่าก็ชวนเฟื่องฟ้าคุยอีก คราวนี้คุยเรื่องสรรพเพเหระทั่วไป ไม่
เจาะจงถามเรื่องแม่เธออีกแล้ว เลยพูดกันสนุกสนานมากขึ้น ป้าแดงเห็น
อย่างนั้นก็ปลื้มตัวออกไป ปล่อยให้ย่าหลานเขาคุยกันตามลำพัง

หญิงสาวถามย่าแต่เรื่องราวของพ่อ ย่าก็เล่าให้ฟังอย่างไม่มีการตั้งแง่เกียจ gön ท่าทางท่านมีความสุขมากที่ได้พูดถึงลูกชายคนเดียว ซึ่งจากไปนานแสนนานแล้ว หญิงชรานั่งคุยกับหลานสาวตั้งแต่บ่ายแก่ๆจนจวนเวลาตะวันตกดิน

ป้าแดงกลับเข้ามาอีกครั้งเพื่อมาบอกให้เฟื่องฟ้าไปอาบน้ำอาบทำ ก่อนหญิงสาวจะลุกไปเธอสังเกตเห็นผู้เป็นย่าขยับตัวแล้วทำหน้าเบี้ยว บ่นกระปอดกระแปดว่าแก่แล้วนี่ไม่ดี ปวดเมื่อยเนื้อตัวไปหมด

“ถ้าจั้น คีนนี้หนูจะนวนให้ย่าเอามั้ยคะ?”

“นวนเป็นด้วยหรือ เรานะ?”

“เป็นคะ”

“ดี จั้นคีนนี้ก็มานวนแล้วกัน”

หญิงสาวยิ้ม หันมามองหากระเป๋าเสื้อผ้า แต่ปรากฏว่ากระเป๋าเธอไม่ได้อยู่แถวนั้นเสียแล้ว

“มองหากระเป๋าหรือลูก ป้าเอาไปเก็บให้แล้วละ” ป้าแดงบอกเมื่อเห็นหลานกวาดตามองหาของ เฟื่องฟ้าชินๆอยู่เหมือนกันที่ต้น

คุยกับย่าเพลินมากจนไม่รู้ว่่าป้าแดงนำกระเป๋าทะไปเก็บตั้งแต่
เมื่อไหร่

“แล้วคืนนี้จะให้หนูนอนที่ไหนคะป้าแดง?” หญิงสาวถาม

“ก็ห้องเก่าพ่อรานั่นแหละ ป้าเอาของไปเก็บให้แล้ว เอ้า!

ตามมาสิป้าจะพาไป เตียวอาบนํ้าอาบท่าแล้วก็ออกมากินข้าวกันที่
ชานเรือนนะ”

“คะ”

หลังจากที่เฟื่องฟ้าอาบนํ้าเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวก็
ออกมาที่ชานเรือนอย่างทีป้ากำชับ นั่งล้อมวงทานข้าวกับย่า ป้าแดง
และสาธิต เสร็จจากนั้นก็บีบนวดให้ย่าตามที่เสนอตัวสัญญาไว้

“อืม...นวดดีนะ มือเบา ไม่เหมือนเจ้าสาธิต มือมันหนัก นวดที
กระดูกกระเดี้ยวแทบหัก” ผู้เป็นย่ากล่าวชมหลานสาว

“โธ่! ยายมาหาว่าผมมือหนัก แล้วทำไมเมื่อก่อนเห็นใช้ผมนวด
ให้ทุกที”

“เออ เอ็งไม่ต้องมาต่อว่า ต่อไปข้าก็ไม่ง้อเอ็งแล้ว ให้แม่เฟื่อง
เขานวดให้ก็ได้”

ป้าแดงได้ยิน ถามยิ้มๆ

“เมื่อแม่เรียกหลานมันว่ายังไงนะ?”

ทำเอาผู้เป็นย่าหน้าตึงๆ พุดเสียงดัง

“ข้าจะเรียกหลานข้ายังไง มันก็เรื่องของข้า”

“ก็เมื่อกลางวัน ฉันไม่เห็นแม่เรียกเขาว่า ‘แม่เฟื่อง’ ก็เลยสงสัย”

หญิงชราค้อนป้าแดงเข้าให้

“จ้ะต่อไปผมก็ไม่ต้องนวดให้ยายแล้ว ยายจะใช้พี่เฟื่องนวด
แทนผมใช่หรือเปล่า?” เจ้าสาริตถาม เฟื่องฟ้าเลยยิ้มๆ เอ่ยบอกเด็ก
หนุ่มว่า

“ได้สิจ้ะ ต่อไปพี่นวดให้ย่าแทนสาริตก็ได้”

“ดีครับ ผมจะได้ไปเที่ยวกับเพื่อนได้บ้าง ไม่จ้ะนว่างที่ไร ยายใช้
ผมทุกที”

“ไม่ต้องดีใจไปเจ้าสาริต เดี่ยวแม่เฟื่องเขากลับบ้านไป ข้าก็จะ
ใช้เอ็งอีก”

ย่าแต่่วีรืบปรามดักคอเมื่อเห็นหลานชายชักจะลึงไลดเกินเหตุ แต่
ประโยคนั้นทำให้คนฟังต้องรีบออกตัว

“หนูคงรบกวนย่าสักพักหนึ่งนะค่ะ”

“อยู่ไปเถอะลูก จะนานแค่ไหนก็อยู่ไป ย่าเขาไม่ว่าหรอก ไซ้มี๊ย
แม่?” ป้าแดงหันไปถามผู้เป็นแม่ ป้าแกเลยถูกคนแก่ค้อนให้นิดๆ

“ก็อยู่ไปสิ ข้าจะไปว่าอะไรละ!”

เฟื่องฟ้ายิ้มกับคำตอบที่ได้รับจากผู้เป็นย่าเลยทีเดียว

บทที่ ๗

ราวสองทุ่มครึ่งย่าแต้วก็บอกกับทุกคนว่าจะเข้านอนแล้ว เฟื่องฟ้าเป็นคนประคองท่านไปที่ห้อง ครั้นส่งย่าเข้าห้องไปแล้ว เธอก็เดินกลับมา เห็นป้าแดงนั่งเย็บผ้าอยู่ตามลำพัง ส่วนสาธิตนั้นหายไป แล้วหญิงสาวเอ่ยถามถึงเด็กหนุ่มก็ได้รับคำตอบว่าเขาออกไปกับเพื่อนๆ เธอจึงนั่งลงคุยเป็นเพื่อนป้าแดงอยู่สักพักแล้วก็ขอตัวไปเดินเล่นบ้าง

“เอ...ป้าว่ามันมีดค่าแล้วนะ จะออกไปอีกหรือ?”

“หนูแค่จะออกไปนั่งเล่นที่ซุ้มเฟื่องฟ้าหน้าบ้านนะคะ”

“อ้อ...ถ้าแค่นั้นก็ไปเถอะลูก”

“คะ” หญิงสาวรับคำแล้วเดินออกมา

เธอก้าวลงบันไดเรือนมุ่งตรงไปยังม้าหินอ่อนใต้ซุ้มเฟื่องฟ้า หลอดได้
หกสิบวัตต์ที่เชื่อมต่อไว้ให้แสงสว่างสีส้มจัดสว่างสวย หญิงสาว
หย่อนกายลงนั่งตรงม้าหินอ่อนนั้น สายลมเย็นยามค่ำพัดกรูเข้ามา
ปะทะผิวกาย

อาจเพราะฝนที่ตกหนักเมื่อตอนกลางวันละมั้ง ถึงทำให้อากาศ
เย็นเช่นนี้

คนคิดกระซิบแขนขึ้นกอดอกไว้ยามสายลมเย็นอีกระลอกพัด
มา นั่งเงิบๆอยู่คนเดียวพักหนึ่งเท่านั้น น้ำตา...ก็ค่อยๆไหลริน
ออกมา เฟื่องฟ้ากำลังร้องให้ ทว่าน้ำตาของเธอในคืนนี้ เป็นครั้งแรก
ที่สาเหตุไม่ได้มาจากเรื่องของปฎิพัทธ์

ยามอยู่ในที่ห่างไกลเช่นนี้ มันคือความเหงาอย่างประหลาด
เมื่อความคิดถึงกำลังพลุ่งพล่านจนรู้สึกทรมาน เฟื่องฟ้าก็ต้อง...
ร้องไห้ เพราะคิดถึง ‘ครอบครัว’ ที่รัก คิดถึงบ้าน...คิดถึงแม่และ...
คิดถึงฟาง...

ชายหนุ่มชะงักฝีเท้าทันใดเมื่อเดินเข้ามาใกล้ซุ้มไม้ใหญ่ในบ้าน
ย่าแต่ัว ก็อบอืดใจที่เขาจ้องเขม็งไปยังร่างของหญิงสาวแปลกหน้าที่
กำลังนั่งอยู่

ราวกับมีสิ่งใดที่ผิดไป ผู้ที่มาใหม่ในความสลัวตัดสินใจหมุนตัว
เดินกลับไปทางเก่าทันที แล้วเขาก็เดินกลับบ้านของตนเองไปด้วยใจ
ที่ค่อนข้างหดหู่ ชายหนุ่มไม่เคยคิดเลยว่า สิ่งแรกที่เขาจะได้เห็นเมื่อ
ได้พบกับตัวจริงของหลานสาวย่าแต่ัวก็คือ

... น้ำตา...

วันนี้เฟื่องฟ้าลุกขึ้นมาแต่เช้ามืด จะว่าเธอตื่นเช้าก็ไม่เชิง
หรอก ถ้าจะพูดให้ถูก ความจริงแล้วเธอนอนไม่ค่อยหลับเลย
ต่างหากเล่า นั่นอาจเป็นปัญหาจากความแปลกที่แปลกทางก็เป็นได้
หญิงสาวลุกขึ้นจากที่นอน อาบน้ำล้างหน้าเพื่อให้ตัวเองสดชื่นขึ้นมา
แล้วจึงเข้าไปในครัว ไปช่วยเป็นลูกมือให้ป้าแดงตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง
พอสายๆ ทานข้าวเสร็จหน่อย ย่าแต่ัวก็เอ่ยกับเธอว่า

“วันนี้แม่เฟื่องไปกับย่าหน่อยนะ”

เข้านี้ยาแตัวเปลี่ยนสรรพนามที่ใช้แทนตัวกับหลานสาวเป็นยา
เรียบร้อยแล้ว

“ไปไหนคะ?” เฟื่องฟ้าถาม

“ยาจะพาไปบ้านแม่พอนพเขาหน่อย กะจะแบ่งแกงบวด
พักทองไปให้บ้านนั้นเขาบ้าง”

ป้าแดงหัวเราะ พุดดักคอผู้เป็นมารดา

“จะพาหลานสาวไปอวดเขาก็บอกมาตรงๆสิแม่”

“เอ็งก็สู้รู้!” แหวลูกสาวเสร็จสรรพ หญิงชวาก็หันมาหา
หลานสาวบ้าง “เฮ้อ! ว่าไงละแม่เฟื่อง?”

“ก็ได้ค่ะ” หญิงสาวตอบ ป้าแดงจัดแจงตักแกงบวดพักทองชาม
ใหญ่ส่งให้หลานสาว เฟื่องฟ้ารับชามขนมมาถือไว้ ก่อนก้าวตามผู้
เป็นย่าที่เดินนำหน้าไปเสียแล้ว

แต่เดินอยู่แค่แป็บเดียวก็ถึงที่หมาย บ้านที่ย่าพาเธอมาเป็น
เรือนไทยไม้สักทั้งหลัง มีอาณาบริเวณกว้างขวางดูสบายอยู่ด้วย
หญิงสาวมองบ้านที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า บ้านแบบนี้บ่งบอก
ฐานะของเจ้าของได้เป็นอย่างดีทีเดียว

เด็กน้อยน่ารักสองคนที่กำลังเล่นกันอยู่อย่างสนุกสนานที่ลานหน้าบ้าน ยิ้มจนแก้มบานเมื่อหันมาเห็นหญิงชรา

“เจ้าสองคนนี่ ย่าอยู่หรือเปล่าหิ?” หญิงชราถามเด็กสองคนด้วยน้ำเสียงเอื้อแหวเอ็นดู

“ชวดมาหาย่าเหร่อ เดียวไปป้กะธามตะโกนเรียกให้ณะ” เจ้าเด็กชายตัวเล็กๆสองคนบอก ก่อนจะพร้อมใจกันตะโกนสุดเสียง

“ย่าค้าบบบ... ชวดมาหาค้าบ”

เฟื่องฟ้าซ้อนสายตามองขึ้นไปที่ชานเรือนแห่งนั้น เธอเห็นผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งคาดว่าน่าจะอายุคร่าวๆเดียวกันกับป้าแดงของเธอกำลังเดินลงเรือนมา

“อ้าว! ป้าแต่่ว มายังงนี้ ช้้นเรือนก่อนจ้ะ ช้้นมานั่งก่อน แม่แก้วแม่แก้ว เอาน้ำมาให้ย่าแต่่วหน่อยสิ”

“โอ้ย! ไม่ต้องละแม่ผิว ฉันมันก็คนกันเอง” ย่าแต่่วพูดขณะที่เดินเข้าไปยังห้วบันไดเรือนไทยหลังสวย แล้ว ‘แม่ผิว’ ของย่าแต่่ว ก็ลงมาช่วยประคองหญิงชราขึ้นไปบนเรือนอย่างเอื้ออาวี แต่กระนั้น ก็

ไม่วายละสายตามามองหญิงสาวซึ่งตอนนี้กำลังเล่นยักคิ้วหลิวตาให้กับเด็กน้อยสองคนที่เดินตามหลังเธอมาต้อยๆ

“วันนี้แม่แดงเขาแกงบวดหม้อใหญ่ ฉันเลยปั่นมาฝากแม่ผิวบ้าง” ย่าแต่วบอกเมื่อขึ้นมาบนเรือนแล้ว เฟื่องฟ้าส่งยิ้มให้กับแม่ผิว ขณะที่หญิงวัยกลางคนยื่นมือมารับชามขนมไปจากเธอ แล้วก็ถามตรงๆตามประสาคนสนิทบ้านใกล้เรือนเคียง

“คนนี้ใช่ไหมป้า ลูกของพ่อเดือนนะ?”

หญิงชราหัวเราะหน่อยๆ ดูพอกพอใจเมื่อตอบรับ

“ใช่ คนนี้แหละที่แม่ปฐุมพรเขาเอาไปตั้งกะเล็กๆ เอ้า! แม่เฟื่องจำป้าผิวเขาได้ไหมล่ะ?”

หญิงสาวเหมือนรู้หน้าที่ ยกมือขึ้นไหว้สตรีสูงวัยกว่าที่เพิ่งรู้จักอย่างนอบน้อม

“อูย ป้าแต่วก็ จะไปจำได้ยังไงกัน ตอนไป หนูเฟื่องเขาเพิ่งจะสี่ขวบเองไม่ใช่รี?” คนพูดหันมาสบตาทำนองว่าถามหญิงสาว เฟื่องฟ้าพยักหน้ารับ ตอบ ‘ค่ะ’ เสียงเบาอย่างชินๆ ผู้สูงวัยกว่าเลยยิ้มเอ็นดู

“ป่าเองก็แทบจำหนุ่ไม่ได้ คุณสิ โตเป็นสาวแล้ว สวยเชียว
นา” หนนี้เฟื่องฟ้าหน้าแดงไปเลย ก็ตั้งแต่เป็นสาวมา ไม่เคยมีใคร
กล่าวชมเธอว่าสวยกันซึ่งๆหน้าแบบนี้สักที หญิงสาวรู้สึกเขินกับคำ
ชมของป่าผิว เสดหันหน้าหลบไปมองอีกทาง เธอก็เห็นเด็กสาวอายุ
ราวๆสิบเจ็ดสิบแปด หน้าตาจิ้มลิ้มน่ารัก กำลังเดินยิ้มถือชั้นเงินใบ
ใหญ่ตรงมา เด็กสาวส่งชั้นเงินนั้นให้ย่าแต่่ว เอ่ยด้วยน้ำเสียงไพเราะ
น่าฟัง ชักชวนให้หญิงชราดื่มน้ำดื่มทำให้ชื่นใจเสียก่อน

ย่าแต่่วดื่มน้ำจากชั้นเงินใบนั้นแล้วก็ส่งต่อให้หลานสาว
เฟื่องฟ้ายกขึ้นจิบพอเป็นพิธี เด็กสาวส่งยังคงยิ้มหวานให้เฟื่องฟ้า
เธอยิ้มตอบ รู้สึกถูกชะตาด้วย

“นี่ คนนี้แม่เก่า ลูกป่าเอง” ป่าผิวแนะนำ ก่อนหันไปพูดกับเด็ก
สาว “แล้วนี่ก็พี่เฟื่อง หลานสาวย่าแต่่วเขา”

“สวัสดีค่ะ” คนถูกเรียก ‘แม่เก่า’ เอ่ยทัก หญิงสาวก็เอ่ยรับอย่าง
ดี

“สวัสดีค่ะ”

“ส่วนเจ้าสองคนนี่” ป่าผิวแนะนำต่อไปยังเด็กน้อยสองคนนั้น

“ก็เป็นลูกหัวโปรดแม่แก้ากับพอนพเขา”

“หวัดดีอาเฟื่องหรือยังคับ?” แม่แก้าของป่าผิวถามเด็กน้อย
เสียงใส

“สา หวาด ดี คับ” เจ้าเด็กน้อยทั้งสองกระพุ่มมือไหว้ แถมยัง
พูดพร้อมกันเหมือนเคย หญิงสาวเลยหัวเราะถูกใจ

“สวัสดิคับ ชื่ออะไรกันมั่งคับเนี่ย?”

“ชื่อธามคับ ชื่อจริงชื่อเด็กชายธนวัฒน์ คนนี้ชื่อ น้องไปป์ชื่อ
จิงชื่อสิทธิรินทร์คับ” เด็กน้อยคนแรกบอกกับเฟื่องฟ้าชนิดหมดได้
หมดพุง เฟื่องฟ้าหัวเราะก๊ิก เอ็นดูในความใสซื่อน่ารัก

“เอ...แล้วใครเป็นพี่ใครเป็นน้องคับ?” หญิงสาวแก้มองสงสัยต่อ
เจ้าเด็กน้อยรีบยื่นหน้า ตอบทันควัน

“พี่ธามเป็นพี่ น้องไปป์เป็นน้องคับ”

“เหรออ แล้วอายุเท่าไรรแล้วคับ?”

“ธามอายุสี่ขวบคั้งคับ”

“แล้วน้องไปป์ละคับ?” เฟื่องฟ้าหันไปถามเจ้าหนูน้อยอีกคนที่ดู
เหมือนจะพูดไม่ทันพี่ชายเลย

“ไปป์อายุ... อ่า...ยุ...” เด็กน้อยอีกอึก ก่อนจะตอบ “อายุเท่าไหน ไม่รู้คับ!”

“อ้าว! แล้วกัน” เฟื่องฟ้าร้อง แซวเจ้าเด็กน้อย “ลืมอายุตัวเองซะแล้ว” พวกผู้ใหญ่ที่นั่งกันอยู่นั้นหัวเราะกันครืนก่อนที่ ‘แม่แก้ว’ ของพวกเขาจะตอบแทนลูก

“ไปป์อายุสี่ขวบคะ”

“อ้อ แล้วเข้าโรงเรียนกันหรือยังคะ?”

“เข้าแล้วๆ พี่ถามอยู่นูบาลสองทับสอง ไปป์อยู่นูบาลสองทับห้าคับ” คราวนี้น้องไปป์ตอบเสียยาว คงอยากแก้ตัวที่ตอบไม่ได้เมื่อกี้เน่แน่เสีย

“เหรอกะ ไหนเข้ามาใกล้ๆอาหน้อยได้มั๊ยไปป์กับถาม?”

เฟื่องฟ้าถาม เด็กน้อยยิ้มแป้น ตรงเข้ามาหาคนเรียก พี่ถามไฉนว่าน้องไปป์ มาถึงตัวหญิงสาวได้ก็หย่อนกายลงนั่งตักเฟื่องฟ้าทันที ส่วนน้องไปป์มาไม่ทัน เจ้าเด็กน้อยเลยวิ่งต็อกๆอ้อมไปด้านหลังแล้ว เกาะคอหญิงสาวเสียแน่น

“น้องไปบีไปเกาะคอกอย่างนั้น เดียวอาเฟื่องหายใจไม่ออกมา”

เด็กสาวปรามลูกชายที่กำลังกอดคอเฟื่องฟ้าจนแน่น

“ซ่ายๆ แต่อย่ามานั่งตักนะ เพราะพี่ถามจนแล้ว” เจ้าเด็กชาย
อีกคนที่นั่งอยู่บนตักเฟื่องฟ้าบอกกับท่าน้องชายเสร็จสรรพ

“งั้นไปบี...จา...ยีนไหนล่ะ?”

“ไปนางกะแม่แก้ก็ได้” พี่ถามเสนอให้ แต่น้องไปบีชักเริ่มอแง

“ม่ายอว ไปบี..จานั้น..กา..อา..เฟื่อง” เจ้าคนน้องเริ่มเสียง
กระซิก หญิงสาวรู้ทันที่ว่าถ้าไม่ทำอะไรสักอย่างน้องไปบีคงต้อง
ระเบิดเสียงออกมาในไม่กี่วินาทีนี้แน่

“ไม่เป็นไรคับ ยีนกะอาตรงนี้ก็”

ได้ผล... เด็กว่าง่ายค่อยหยุดสะอื้น

“อ้าวๆ ได้ทีละอ่อนกันใหญ่เชียวนะ เจ้าพวกนี้” ป้าผิวว่ายิ้มๆ
หมั่นได้แกมเอ็นดูจริงๆกับเจ้าเด็กสองคนนี่

“เออ นี่พ่อนพเขาไปไหนเสียล่ะ? ฉันทายังไม่เห็นเขาเลย” ย่า
แต่่วถาม

“พีนพเขาไปนาตั้งแต่เช้าแล้วจะยาย” เด็กสาวบอกหญิงชรา

“ก็เลยนำเสียดายแทนเจ้านพ อดเห็นแม่เฟื่องของป่า”
หญิงสาวยิ้มเจื่อนๆ รู้สึกแปลกจริงๆกับคำว่า ‘แม่เฟื่องของป่า’ ฟัง
แล้วมันร้อนวูบวาบที่หน้าพิกุลแฮะ

เฟื่องฟ้านั่งคุยกับป่าผิวอยู่สักพัก เจ้าเด็กน้อยสองคนก็
เริ่มออกอาการเบื่อ เลยสะกิดชวนหญิงสาวไปเล่นกันอยู่ยิกๆ ป่าผิว
เห็นอย่างนั้นก็ออกปากบอกเฟื่องฟ้าว่าให้พาเจ้าสองคนนี้ไปเล่นได้
ตามกับไปปีเฮลั่น รีบเดินจูงมือหญิงสาวลงเรือนไป

เฟื่องฟ้าวิ่งเล่นกับสองเด็กชาย รวากับว่าตัวเองก็วัยลด
กลายเป็นเด็กไปกับเขาด้วย วิ่งจนเหนื่อยก็นั่งพัก รวาวๆสักชั่วโมงยาก็
ลงเรือนมา เอ่ยชวนเธอกลับบ้าน หญิงสาวลุกขึ้นโบกมือบ้ายบาย
เด็กชายสองคน

“วันหลังอาจจะมาเล่นด้วยใหม่นะคับ”

“คับ”

หญิงสาวเดินเคียงมากับย่า พอถึงบ้านก็ต้องประหลาดใจ เพราะที่แคร่ไม้ไผ่ใต้ถุนบ้านนั้นมีกลุ่มคนทั้งหญิงและชายราวเจ็ดแปดคนนั่งกันอยู่เต็มไปหมด มีป่าแดงกับสาธิตนั่งรับแขกอยู่

“นั่นไงๆ มากันแล้ว” ใครคนหนึ่งในกลุ่มนั้นพูดขึ้น ทุกคนเลยหันมามองหญิงชรากับเฟื่องฟ้าเป็นตาเดียว

“อ้าว! แล้วนี่มากันทำไมมากมายละนี่” ย่าแตรวถามทั้งๆที่ยังเดินมาไม่ถึงใต้ถุนบ้านด้วยซ้ำ

“ก็มาเยี่ยม ถามสารทุกข์สุกดิบกันตามธรรมเนียมแหละป้า”

“อ้อ เอะ” หญิงชรากล่าวรับรู้ด้วยน้ำเสียงแปลกๆ เฟื่องฟ้าคิดว่าเธอเข้าใจความหมายนัยๆที่ย่าทำเสียงแบบนั้น ทุกคนที่มาวันนี้คงอยากจะมาดูว่าหลานสาวย่าแตรวที่จากบ้านนาแห่งนี้ไปนานว่าโตขึ้นมาหน้าตาเป็นยังไงมากกว่าจะมาเยี่ยมเยียนกันตามประสาคนรู้จักเป็นแน่ เหตุที่ทำให้หญิงสาวคิดเช่นนั้นก็ไม่ใช่อะไร ก็ทุกคนในที่นี่นั่นดันจ้องเธอตาไม่กะพริบถึงแม้ว่าตัวเองกำลังคุยกับย่าแตรวอยู่ก็เถอะ

คนถูกจ้างเลยรู้สึกไม่ดีเลย วิ่งเล่นมากก็เหนื่อยแทบตาย มาถึงบ้านน้ำสั๊กอีกก็ยังไม่ได้อิ่ม กลับต้องมานั่งให้คนอื่นเขาจ้างเอออๆราวตัวเองเป็นสัตว์ประหลาดอย่างนั้นแหละ!

เฟื่องฟ้าเบื่อและเซ็งเต็มทีทีเดียว บั้นหน้าอยู่นานมากเชื่อว่าคนพวกนั้นจะลากลับไป ทันทึที่แขกคนสุดท้ายหายลับกลับบ้านหญิงสาวก็ไปที่โถงดินเล็กๆที่ใช้ใส่น้ำ คั่วชันเงินใบจิ๋วมาตักน้ำดื่ม อักๆเข้าไปหลายอีก

“นั่นไปทำอะไรมาหิแม่เฟื่อง ถึงได้กระหายขนาดนั้น?” ป้าแดงถามเมื่อเห็นหลานสาวซัดน้ำเสียมากมาย ย่ำเท้าเลยเฉลยข้อข้องใจให้ลูกสาว

“เขาไปวิ่งเล่นกับเจ้าไปบีเจ้าธามมา”

“ตาย! เป็นสาวเป็นแล้ว ไปวิ่งเล่นกับเจ้าพวกนั้นมาเนียนะ?”

“คะ สนุกดี พวกแก่นารักมาก” เฟื่องฟ้าตอบขณะที่กำลังจะยกน้ำในขันขึ้นดื่มอีก ทำเอาป้าแดงต้องรีบปราม

“เฮ้อ! เบาๆ เดียวก็จุกหรอก”

สาธิตหัวเราะขำๆ

“พี่เฟื่องเขาคงเหนื่อยนะแม่ ต้องมานั่งให้พวกลุงๆป้าๆแกเฟื่อง
อยู่ตั้งนาน”

เฟื่องฟ้าพยักหน้าให้สาธิต

“เขาก็คงอยากจะได้เห็นกันทั้งบางนะแหละ ว่าหลานข้าเป็นยังไง”
ย่าแต่่วพูด รู้สึกออกจะภูมิใจอยู่นิดๆ

“แต่ฉันว่าเล่นมานั่งฟังกันเป็นกลุ่มๆแบบนี้ก็ไม่ไหวเหมือนกัน
นา เสียมารยาท น่าสงสารแม่เฟื่องแย่”

“นั่นสินะ ฮ่าๆ ผมบอกข่าวดีให้พี่เฟื่อง มาอีกโขยงหนึ่งแล้ว”
สาธิตว่าพร้อมขี้มื่อให้เธอดูกลุ่มคนที่กำลังเดินตรงมาหน้าบ้าน เห็น
อย่างงั้นเฟื่องฟ้าตาเหลือกเลย

“ย่าคะ ป้าแดงคะ หนูขอโทษนะคะ แต่หนูขอหลบก่อนแล้วกัน
ป็นหน้าไม่ไหวจริงๆ”

“เออๆไปเถอะลูก หลบไปทางหลังบ้านโน้นแหละ เร็วเข้า” ว่า
แล้วหญิงสาวเลยหลบออกไปอย่างไม่รอช้า โดยตรงหายเข้าไปใน
สวนมะม่วงที่อยู่หลังบ้าน พอแวบออกมาพ้น คนขี้เกียจป็นหน้าก็

รู้สึกค่อยยังชั่ว แอบหยุดนั่งพักอยู่ใต้ต้นมะม่วงใหญ่แป็บหนึ่งก็มี
ความคิดเข้าท่า

ลองเดินสำรวจเล่นแถวนี้ดูดีกว่า คิดแล้วก็ลุกออกเดิน เฟื่องฟ้า
ลัดเลาะจากสวนมะม่วงของย่าจนในที่สุดก็ทะลุไผ่ล่อออกมาทางท้าย
สวน

แล้วภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้าก็ราวกับว่าเธอหลุดออกมาอีกโลก
หนึ่ง จากสวนมะม่วงที่ทางตัน แม่กึ่งกำนสาขาบดบังผืนฟ้าเสี้ยว
ครึ้ม กลับกลายเป็นทุ่งนาอันเขียวขจี กว้างไกลจนสุดลูกหูลูกตา
สายลมเย็นฉ่ำที่พัดมากวาดใบข้าวเรียวยาวทั่วท้องนาให้พลิ้วไหว
เคลื่อนไปเป็นระลอกคลื่นอันสวยงาม

มันเป็นทัศนียภาพที่งดงามและเกือบจะเลื่อนรางไปแล้วใน
สมัยวัยเด็ก...

หญิงสาวสดชื่นขึ้น สูดลมหายใจเข้าไปเต็มปอดและรู้สึกผ่อนคลาย...สบายใจ...

เฟื่องฟ้าออกเดินต่อไปเรื่อยๆตามคันทนา แต่แล้วก็หยุดก็กินเสียงอะไรบางอย่างแว่วมาตามสายลม มันเป็นเสียงที่เพราะมากในความรู้สึก...

...เสียงขลุ่ย...

คนคิดหมუნตัวกวาดสายตามองไปทั่วเพื่อหาต้นตอของเสียงนั้น ในที่สุดสายตาของเธอก็มาหยุดอยู่ที่ซนุนต้นใหญ่ตรงสุดปลายคันทนา... เฟื่องฟ้าเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ใต้โคนต้น และเขาคนนั้นก็กำลังเป่าขลุ่ย...ท่าทางสบายอารมณ์

บทที่ ๘

เฟื่องฟ้ายืนมองชายหนุ่มผู้นั้น สังเกตเห็นว่าเขาเป็นคน
ผิวสองสี และแม้ว่าเขาจะนั่งหลังอิงต้นไม้อยู่แต่ร่างกายก็ดูสูงใหญ่
บึกบึน อีกทรงผมที่ตัดเรียบสั้นนั้นก็ส่งให้ใบหน้าเขาดูเก๋เลี้ยงเกลา
สะอาดสะอาดอัน แถมดวงตาคู่นั้นยังทอประกายวิบวับอย่างคน
อารมณ์ดี

เฟื่องฟ้าเผลอจ้องเขาอยู่อย่างนั้น...นานเหมือนกันจนคนถูก
จ้องรู้สึกได้ ชายหนุ่มจึงหยุดเป่าขลุ่ยแล้วหันไปส่งยิ้มให้คนมาใหม่

คนถูกยืมให้รู้สึกเขินๆกับรอยยิ้มที่อีกฝ่ายส่งมา แต่ด้วยสายตา
และท่าทีที่แสดงออกอย่างเป็นมิตรของเขาก็ทำให้หญิงสาวเกิด
ความไว้วางใจขึ้นมาอย่างไรเหตุผล

เฟื่องฟ้าตัดสินใจเดินเข้าไปหยุดอยู่ใกล้ๆเขา

“นั่งก่อนสิ” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก คนมาใหม่นั่งลง
บนพรมหญ้าแพรกตามคำที่เขาเชิญ เว้นระยะห่างจากกัน
พอประมาณ

“เพราะดีนะ หยุดเป้าทำไมล่ะ?” เธอเอ่ย

ชายหนุ่มยิ้มกว้างกว่าเก่าก่อนบรรจงจรดขลุ่ยเข้าริมฝีปากและเริ่ม
เป่าอีกครั้ง เฟื่องฟ้านั่งฟังอย่างตั้งใจ รู้สึกคุ้นหูกับทำนองเพลงที่ได้
ยินอยู่นัก

คล้ายจะเคยฟังเมื่อครั้งที่...นานมาแล้ว...

ท่วงทำนองของเพลงนั้นฟังสนุกสนานร่าเริงและเข้ากันได้ดีกับสาย
ลมแห่งท้องทุ่งที่พัดไปอย่างอิสระเสรี กำลังฟังเพลินอยู่ดีๆเสียงของ
ขลุ่ยก็ค่อยเงียบลงไป

“อ้าว! หยุดทำไมอีกเล่า กำลังฟังเพลินเชียว” คนฟังส่งเสียงบ่น
ส่วนคนถูกบ่นก็แค่มิ้ม ตอบง่ายๆ

“จบเพลงแล้ว”

“อ้าว...เหรออ” คนพูดก้มหน้ามองพื้นหญ้า เกิดความรู้สึกว่า
ตัวเองนั้นเต๋อตาไม่รู้เรื่องอะไรเลย

“จบเพลงแล้วหรือ?” แล้วก็ถามแก้เขินไปอย่างนั้น

“ฮือ”

“เป่าอีกสิ ฉันอยากฟัง”

“ไม่เอาล่ะ” อีกฝ่ายตอบง่ายเช่นเคย ทำเอาคนอยากฟังทำหน้า
เสียดายเลย

“ทำไมล่ะ?”

“ก็มีคนมานั่งข้างๆแล้ว คุณกับคนสนุกกว่าคุณกับขลุ่ย”

ฟังลำบากสำนวนเขาแล้วหญิงสาวได้แต่หัวเราะ

“ไม่ยักรู้แหละว่าคนเราจะคุยกับขลุ่ยได้ คุณยังงั้นหรือ?”

“ก็คุยด้วยภาษาของดนตรีไง”

เฟื่องฟ้าทำหน้าย่น บ่นแซวเพื่อนใหม่

“พูดอะไรเนีย ฟังยากนะ”

เงียบกันไปชั่วอึดใจหนึ่ง ชายหนุ่มก็เอ่ย

“ชอบเพลงที่ผมเล่นเมื่อกี้นี้หรือ?”

“ใช่ มันเพราะดี ชื่อเพลงอะไรล่ะ?”

“วิหคเหินลม”

“อ้อ! ถึงว่า ทำนองมันคุ่นๆ เพลงนี้เมื่อตอนเด็กๆฉันก็เคยฟัง ครูที่โรงเรียนประถมก็เคยสอนให้ฉันร้องด้วย ร้องว่ายังไงน้ำ แสนสุข สมนั่งชมวิหค อยากรเป็นนกเหลือเกิน นกหนอนกเจ้าหกเจ้าเหิน ทั้งวันนกเจ้าคงเพลिन เหินลอยละลิวล่องลม...”

ร้องได้แค่นั้นก็หยุด เพราะดันสังเกตเห็นว่าคนฟังทำสีหน้า แปลกๆ ชายหนุ่มรู้สึกตัว หันมายิ้มให้กับเฟื่องฟ้า

“ก็เพราะดี” เขาบอก

“แต่ฉันว่า” เฟื่องฟ้าพูดกิ้วหัวเราะ “ฉันร้องเพลงไม่ได้เรื่องนะ เพื่อนที่โรงเรียนของฉันยังเคยบอกอยู่บ่อยๆว่า เวลาฉันร้องเพลง เหมือนฉันท่องอาขยานเลยล่ะ”

หนนี้ชายหนุ่มเลยหัวเราะด้วย ความรู้สึกแบบเปิดเผยจริงใจไม่ใส่
หน้ากากของผู้ที่ใช้ชีวิตแบบวิถีชาวบ้านทำให้หญิงสาวสบายใจจริงๆ

“คุณพูดมาตรงๆก็ได้ ไม่โกธหรือก ฉันเป็นคนที่ยอมรับความ
จริง” เฟื่องฟ้าบอก

“งั้นเอาเป็น เพราะปานกลางก็แล้วกัน”

“ฉันก็ว่าอย่างงั้นแหละ” แล้วทั้งก็หัวเราะออกมาด้วยกันทั้งคู่
ก่อนที่เขาจะเริ่มต้นเอ่ยอีกครั้ง

“คุณเป็นหลานของย่าแต่ที่มาจากกรุงเทพฯใช่ไหม?”

เฟื่องฟ้าทำหน้าที่แปลกใจ

“คุณรู้ได้ยังไง?” เธอถาม

“คนแถวนี้เขารู้กันหมดแหละ”

ได้ยียอย่างนั้นคนฟังหน้ามุ่มยทันที

นี่คงเป็นเพราะ ‘อิตานพ’ นั้นแน่ๆ ดูท่าคงเอาเรื่องเธอไป
โพนทะนาเสียจนคนอื่นเขารู้ทั่วละสิ ผู้ชายอะไร บ้าจริงเชียว!

“ทุกคนแถวนี้เขารู้กันหมดเลยรี?”

“ใช่”

“คงจะรู้จักอิตานพนั้นล่ะสิ คนปากสว่าง!” เฟื่องฟ้าว่าเหมือน
บ่น แต่คนฟังได้ยินชัดเจน ก็อ...

“ฮะ! เมื่อก็พูดว่าอะไรนะ?”

“เอ่อ เปล่าๆ ไม่มีอะไร เออ นี่คุณมาตั้งนานแล้วยังไม่รู้จักชื่อ
คุณเลยนะ ฉันชื่อเฟื่องฟ้าค่ะ”

“อ้อ ครับ สวัสดีครับเฟื่อง ยินดีที่ได้รู้จัก” ชายหนุ่มเอ่ยทัก กิ่งๆ
จะเป็นทางการ แต่สำหรับสรรพนามแทนชื่อบางคำนั้นทำให้คนฟัง
รู้สึกแปลกๆ หญิงสาวก้มหน้า เอ่ยกับชายหนุ่มว่า

“จะดีกว่าหากคุณจะกรุณาเรียกฉันว่า ‘คุณเฟื่อง’”

“ทำไมหรือ?” คนถามออกจะสงสัย จะว่าผู้หญิงตรงหน้าถือตัว
หัวสูงว่าเป็นคนกรุงหรือ...ก็เมื่อก็เขาไม่ได้รู้สึกว่าเป็นแบบนั้น

“เอ่อ...คือ เราก็เพิ่งจะรู้จักกัน ยังไม่สนิท...”

ใช่! เฟื่องฟ้า ศักดิ์ศรีลูกผู้หญิงใจ จะให้ผู้ชายที่เพิ่งจะคุยด้วย
แค่สองสามคำมาเรียกอย่างสนิทสนมอย่างนั้นได้อย่างไร มันไม่ควร

คนคิดพยายามบอกอย่างนั้นเพื่อหลอกตัวเอง อันที่จริง หญิงสาวยัง
ทำใจไม่ได้ที่จะให้ผู้ชายคนไหนมาเรียกเธอสนิทสนมอย่างที่ปฏิพัทธ์
เคยเรียกมาก่อนต่างหาก

“ครับ ก็ได้ครับ คุณเฟื่อง” เขาตอบง่ายๆอย่างเคย เฟื่องฟ้า
กลับมายิ้มอีกครั้ง

“แล้วคุณล่ะคะ ชื่ออะไร? ยังไม่ได้บอกฉันเลย”
คนถูกถามยิ้มน้อยๆเมื่อนึกถึงประโยคที่เธอว่าเหมือนบ่นก่อนหน้านี้
มันทำให้นึกสงสัยอะไรบางอย่าง

“เอ่อ...รัตน์ครับ” เขาบอก

“รัด รือเรือหรือลอลิงคะ?”

“รือเรือครับ”

“รัดอะไรคะ รัดคอหรือเปล่า?”

ชายหนุ่มหัวเราะขำ ถ้าไม่ติดว่ากลัวจะถูกตอกกลับมาหน้าแตกแล้ว
ล่ะก็ เขาจะตอบว่า ‘รัดใจ’ ให้เลยจริงๆ แต่นั่นแหละจะใช้มุขแบบนี้
กับ...อดีตเด็กผู้หญิง...ที่ไม่มีท่าทีว่าจะจำเขาได้เลยสักนิดได้อย่างไร

“ฮ่าๆ รัตอย่างนั้นก็ตายนะสิครับ” แล้วเขาก็หัวเราะกับมุขตลก
ที่ออกจะเผ็ดๆของเฟื่องฟ้า

“แล้ว...รัตยังงี่อะไรคะ?”

“รัตน์แบบรัตนะนะครับ ไม่ใช่รัตที่สะกดด้วยดอกเด็ก”

“อ้อ ค่ะ เข้าใจแล้วค่ะ”

“คุณเก่งจัง เข้าใจอะไรง่าย” ชายหนุ่มเย้า

“ค่ะ สวัสดิ์ค่ะคุณรัตน์ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ” เฟื่องฟ้าว่า จงใจจะ
ล้อเลียนประโยคที่เขากล่าวกับเธอเมื่อคืนนี้ ชายหนุ่มถึงกับหัวเราะ
ร่วน

“ตลกอะไรคะ?”

“เปล่าครับเปล่า เพียงแต่ว่ามันรู้สึกแปลกๆนะครับ เพราะบ้าน
นอกคอกนาอย่างนี้ก็ไม่เคยมีใครมาเรียกผมว่าคุณรัตน์กับเขาสักกะ
ที พอได้ยินอย่างงี้ มันเลยทะเล่เม่งๆยังไงไม่รู้”

“ทำไมล่ะคะ การเรียกคนอื่นว่าคุณถือเป็นการให้เกียรติแก่กัน
ไม่ใช่หรือ?”

“ครับ นั่นก็อาจจะเป็นวัฒนธรรมในสังคมที่คุณเคยคุ้นเคยนะ แต่สำหรับสังคมที่นี่ การนับญาติเขาถือว่าเป็นการให้เกียรติกันมากกว่า แล้วถ้าคุณไม่เชื่อ ก็ลองฟังเวลาที่คนแถวนี้เขาพูดกันสิ เขาจะเรียกกันเป็นพี่ป้าหน้าอาหมดละ เพราะฉะนั้น จะดีกว่าแน่ๆถ้าคุณจะกรุณาเรียกผมว่า ‘พี่รัตน์’ หรือไม่ก็ ‘รัตน์’ เฉยๆ” ชายหนุ่มพูดยาวเหยียด แต่ว่าในประโยคสุดท้ายเขาก็ตั้งใจล้อเลียนหญิงสาวบ้าง

“คุณกำลังจะบอกฉันว่า ฉันไม่ควรอุทริเรียกคุณว่า ‘คุณรัตน์’ ใช่มั้ยคะ?”

ชายหนุ่มพยักหน้าช้าๆ เอ่ยค่อยๆว่า

“ได้ไหมครับ? ผมขอร้อง”

คนถูกขอร้องไปนิด แต่ในที่สุด...

“ก็ได้ค่ะ ดูท่าทางคุณจะอายุมากกว่าฉัน งั้นฉันจะเรียกคุณว่า พี่รัตน์แล้วกัน”

คนถูกเรียกพี่รัตน์ยิ้มกว้าง

“ดูแล้ว เห็นที่ว่่าทั้งหมู่บ้านคงจะมีผมคนเด็ยว่มั้ง ที่ใช้สรรพนามเรียกคนอื่นว่่าคุณ” เขายังไม่ว่ายจะเอ่ยแซว เฟื่องฟ้าสลดลง นีเขาคงกำลังต้อว่่าเธออยู่แหวงๆ

“ฉั้ขอโทษ”

คนปล้้ปากแซวเห็นอาการหญิงสาวก็รู้แล้วว่่าตัวเองพูดผิด ชายหนุ่มรีบแก้ไขให้สถานการณั้มันดีขึ้น

“คือผมพูดเล่นนะครั้บ ผมหมายถึงว่่า ผมยอมเป็นคนอุตริก็ได้อหากว่่ามันเป็นความต้อการของคุณเฟื่อง”

พูดอีหรวบนี้ คนฟังค้อยยิ้มได้ห่น้อย แต่พอเงยหน้าขึ้นมามองคู่สนทนา ก็ปะทะเข้ากับสายตาอันคมกล้าของเขาเข้าอย่างจัง ทำเอาคนฟังต้อก้มหน้าลงอีครั้งเลย

“ขอบคุณมาก” หญิงสาวกล่าวอุบอิบ แล้วก็เงยบกันไปอีักพักใหญ่ ก่อนเฟื่องฟ้าจะได้อคำถามต้อไปในหัวสมอง

“คุณ...อยู่แหวนี้หรวคอะ?” เอ่ยสรรพนามนั้นออกก็เพราะความเคยชินโดยแท้ แต่มันทำให้ชายหนุ่มต้องนิวหน้าเอาเลยทีเดียว

“ผมบอกคุณเฟื่องแล้วไง ว่าอย่าเรียกผมว่าคงว่าคุณอะไรเลย นี่ถ้าหากว่าคุณเฟื่องไม่ชินปากที่จะเรียกผมว่าพี่ ก็เรียกรัตน์หรือ ‘ไอ้รัตน์’ ไปเลยก็ได้ผมไม่ถือเรื่องอายุหรอก แต่เรียกคุณนะ ผมไม่เอาเด็ดๆ”

“เอ่อ...ค่ะ” หญิงสาวรับคำและรีบแก้ไหม “พี่รัตน์อยู่แถวนี้หรือ?”

อย่างนี้คนฟังค่อยๆได้ ชายหนุ่มพยักหน้ารับ

“ใช่ ผมอยู่บ้านหลังโน้นนะ” เขาว่าพร้อมชี้มือไปยังเรือนไทยที่เห็นยอดจั่วโผล่พ้นยอดไม้อยู่รำไร เฟื่องฟ้ามองตามมือเขาไปแล้ว ตาโตขึ้นมา ก็เพราะว่าบ้านหลังที่เห็นนั่นคือมันบ้านหลังที่ยากับเธอเพิ่งเอาขนมไปป้อนให้เมื่อตอนสายๆนี่เอง

ความจริงข้อนั้นทำให้เฟื่องฟ้าต้องหันกลับมาองสำรวจชายหนุ่มอีกครั้ง ความรู้สึกบางอย่างทำให้เธอเกิดความไม่มั่นใจขึ้นมา ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าเป็นแบบชาวนาที่ทำงานหนัก ผิวคล้ำจากการออกแดดจัดเด่นชัดอยู่ทุกส่วนที่โผล่พ้นจากเสื้อแขนยาวสีดำเก่าๆกับกางเกงขาก๊วยสีน้ำเงินซีดๆนั้น แถมมีรูขาดๆตรงหัวเข่าเสียด้วย ส่วน

ผ้าขาวม้าที่คาดอยู่ที่เอวนั้นก็ดูเก่าและเปื่อยจนไม่น่าว่ามันจะยังใช้งานอะไรได้นอกจากการเป็นผ้าเช็ดตัว แล้วก็ยังคงจะจอบกับพรวนที่วางอยู่ข้างตัวเขานี้

สิ่งที่เห็นอยู่ให้ความรู้สึกของ ‘คนงาน’ มากกว่าการเป็นเจ้าของบ้านเรือนไทยไม้สักหลังงามเรือนนั้น แต่เพื่อความไม่ประมาท

“พรีรัตน์...” คนถามเน้นคำ “ทำงานให้คนบ้านนั้นหรือ?”

“ใช่ ผมทำงานให้คนบ้านนั้นแหละ”

“นั่นไง เป็นคนงานจริงๆด้วย...”

“แล้ว...เจ้าของบ้านนั้นเขาชื่ออะไร?” คนสงสัยถามอีก

“ไม่ใช่หรอก เจ้าของบ้านเขาชื่อผิว ส่วนนพ เป็นลูกชายเขา”

หญิงสาวพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้

“แล้ว...เขาเป็นคนยังไง?”

“ใคร?”

“ก็คนชื่อนพไง”

คนถูกถามขมวดคิ้ว คุณเฟื่องคนนี้มีอะไรให้เขาสงสัยอยู่มากมาย ที่แรกก็พูดว่านพเป็นคนปากสว่าง แล้วที่นี้ก็อยากจะรู้เรื่องของนพอีก

“ว่าไงละพี่รัตน์ ทำไมไม่เสียบไป?”

“ก็...นพเขาก็เป็นคนดี”

เฟื่องฟ้าหน้านิ่ว ลืมตัวไปจริงๆว่าคนตรงหน้านะเพิ่งรู้จักกัน

“แต่ฉันว่าไม่ ฉันว่าเขาจะเป็นคนประเภทที่ชอบกวณประสาทคนอื่น ไร้มารยาทและที่สำคัญ ไร้น้ำใจ”

“ผมว่าคุณเฟื่องต้องเข้าใจผิดแล้วละ” เพื่อนใหม่บอกเสียงขรึม ท่าที่ยิ้มแยมอยู่เป็นนิจหดหายไป มีแต่สีหน้าที่ไม่เข้าใจอยู่ในที่เฟื่องฟ้าฉุนนิดๆ

“ไม่ผิด!” เธอยืนยัน แต่รู้สึกเหมือนเพื่อนใหม่ก็ชักจะมีอารมณ์เหมือนกัน

“ผิด! ผมแน่ใจว่าเขาเป็นคนมีมารยาท แล้วก็มีน้ำใจด้วย”

เฟื่องฟ้าหน้างอ นึกโกรธตัวเอง

ไม่น่าพูดเรื่องนี้ให้อีตาพีรัตน์นี้ฟังเลย ก็คนบ้านเดียวกันเขา
ย่อมปกป้องกันเป็นธรรมดา!

“ผมเองก็ไม่ว่าคุณเฟื่องไปมีอคติกับเขาตอนไหน แต่ผม
ยืนยันได้ว่าเขาเป็นคนดี ทุกคนที่นี้ชอบเขาหมดโดยเฉพาะสาวๆ”
ฟังแล้วหญิงสาวทำหน้าเบี้ยว

“หน้าอย่างกับปลากะโหล่อย่างงั้นนะจะมีสาวๆมาติดพันด้วย”
หนนี้ชายหนุ่มสะอึกเลย

“คุณไม่เคยเจอเขาแล้วรู้ได้อย่างไรว่าเขาหน้าเหมือนปลากะโหล่?”

“ก็แล้วใครบอกพีรัตน์เล่า ว่าฉันไม่เคยเจอ”

ชายหนุ่มมองหน้าหญิงสาว ตอนนี้คิ้วของเขาขมวดเข้าหากันอย่าง
เห็นได้ชัด เฟื่องฟ้าเองก็มองหน้าเขา และตีความหมายเอาจากสี
หน้าว่าเขาโกรธ

“เอาเป็นว่าฉันขอโทษด้วยแล้วกัน ถ้าหากพีรัตน์ไม่พอใจที่ฉัน
มานินทานายจ้างให้ฟัง!” คนพูดลุกขึ้นปุบปับทันทีว่าจบ แล้วหมุน
ตัวกึ่งเดินกึ่งวิ่งจากไป

‘นพรัตน์’ ยกมือขึ้นเกาหัวแฉึกๆ งงเป็นไก่ตาแตกขณะที่
มองตามแผ่นหลังคุณเฟื่องจนกระทั่งหญิงสาวนั้นลับเข้าไปในสวน
มะม่วงย่าแต่ัว ชายหนุ่มส่ายหน้าน้อยๆให้ตัวเองเมื่อใจนี้ทวน
ประโยคที่หญิงสาวผู้นั้นพูดก่อนจากไป

เอาเป็นว่าฉันขอโทษด้วยแล้วกัน ถ้าหากว่านพรัตน์ไม่พอใจที่ฉัน
มานินทานายจ้างให้ฟัง!

นายจ้าง?

นี่แม่คุณเขาเข้าใจว่าเขาอยู่ในฐานะไหนกันเนี่ย คนคิดนี่กันอย่างซ้ๆ
แต่เอาเถอะ มันอาจจะเข้าทำดีเหมือนกัน เมื่อเขาเองก็มีเรื่องสงสัย
คุณเฟื่องคนนี้อยู่แล้ว ยังไงลองอาศัยความเข้าใจผิดนี้สืบดูให้รู้ดีกว่า
ว่าเจ้าหล่อนมีเรื่องบาดหมางใจอะไรกับเขากันแน่

**นพรัตน์เดินกลับมาถึงบ้าน ทันทีที่เจ้าเด็กน้อยสองคน
เห็นชายหนุ่ม พี่ธามก็ตะโกนลั่นด้วยความดีใจ**

“พ่อกลับมาแล้ว” เจ้าเด็กน้อยสองคนวิ่งตรงมาหาเขาเร็วปรือ
นพรัตน์ยิ้มแต่ ย่อตัวลงรอรับธามกับไปป์ที่กำลังโผล่เข้ามาหาเขา

“โอ้! ทาแป้งหน้าขาวจ๊ะเลย แม่เค้าอาบน้ำให้แล้วรึ?” ชาย
หนุ่มถามเด็กน้อย

“คับ”

“ไหนๆ มาให้พ่อดมแก้มสิว่าหอมหรือเปล่า?” แล้วนพรัตน์ก็
หอมแก้มพี่ตามฟอดใหญ่

“พ่อลูๆ” เด็กน้อยอีกคนเรียกความสนใจ “พ่อลูดมแก้มไปปี
บ้างสิ แก้มไปปีก็หอม” ว่าแล้วยื่นหน้าเข้าไปใกล้ๆชายหนุ่ม

“ได้ๆ” นพรัตน์หัวเราะว่า ว่าแล้วทำตามทีไปปีเรียกร้อง

“ทีนี้ให้ตามดมแก้มพ่อบ้างนะ” พี่ตามพูด เสร็จสรรพก็ยื่นหน้า
เข้าไปหอมแก้มพ่อ แล้วก็จมุกย่นไปตามระเบียบ

“แหะ! แก้มพ่อเหม็นจัง”

นพรัตน์หัวเราะกับหน้าตาเหยงของลูก

“ไปปีละ จะดมแก้มพ่อลูอย่างพี่ตามบ้างมั๊ย?”

“ไม่อาว” คนเรียกร้องเมื่อก็ทำหน้าที่เหยงๆ “พี่ตามบอกแก้มพ่อ
ลูเหม็น”

“อย่างนี้แสดงว่าไปปีไม่รักพ่อลูนา” นพรัตน์แก้มตัดพ่อ

“ไปปรึกษพ่อลุง แต่พ่อลุงยังไม่อาบน้ำนี่”

“ถ้าพ่อลุงอาบน้ำแล้วไปปีจะดมแก้มพ่อลุงมั๊ย?”

“พ่อลุงต้องทาแป้งด้วย” เจ้าตัวร้ายไม่วายจะต่อรอง

“ก็ได้” ชายหนุ่มลากเสียงยาว และแน่นอน เขาต้องมีข้อแม้บ้าง

“แต่ไปปีต้องหอมสองทีนะ”

เฮ้อ! แต่ข้อแม้แบบนี้ถูกใจคนฟังเสียยิ่งกว่าได้ของเล่นใหม่ เจ้า

เด็กชายเลยตอบรับกระตือรือร้นลึบใจ

“คับ”

“หึหึ งั้นพ่อลุงไปอาบน้ำดีกว่า” ว่าแล้วนพรัตน์ก็ลุกขึ้น จูงมือเด็กชายทั้งสองเดินเข้าบ้านไป หลังจากอาบน้ำพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว นพรัตน์ก็มาเอกเขนกเล่นอยู่ที่ชานเรือน รอเวลาที่คนทั้งบ้านจะตั้งวงรับประทานอาหารเย็นกัน

รอไม่นานวงอาหารขนาดย่อมก็ถูกตั้งขึ้น สมาชิกทุกคนในบ้านมานั่งกันอยู่พร้อมหน้า บ้านของนพรัตน์นั้นมีคนอาศัยอยู่ด้วยกันทั้งหมดหกคนคือ นางผิวผู้เป็นมารดา ตัวเขา นพเก้า งามกับไปปี และบุญชู สำหรับบุญชุนั้น แม่ของเขามีศักดิ์เป็นญาติห่างๆของนาง

ผิว เมื่อประมาณเจ็ดแปดปีที่แล้ว บุญชูต้องตกอยู่ในฐานะเด็ก
กำพร้าเพราะพ่อแม่เสียชีวิตไปหมดด้วยอุบัติเหตุโรงงานดอกไม้ไฟที่
ทำงานอยู่เกิดระเบิด นางผิวสงสารจึงรับเขามาอยู่ด้วยกันที่บ้านและ
จ้างเขาไว้ทำงานประจำในไร่ในสวนของนาง

นั่งกินข้าวอยู่สักพัก ชายหนุ่มก็เริ่มรู้สึกอะไรบางอย่าง ดู
เหมือนว่ามารดาและน้องสาวมองเขาแล้วยิ้มแปลกๆ มันดูดี๊ดีากว่า
ปรกติพิกล

“วันนี้นางสงสารคนขยันประจำบ้านนะแม่” นพเก้าเอ่ยขึ้น แต่
พี่ชายไม่เข้าใจ

“อะไรไอ้เก้า มาสงสารพี่ทำไม?” เขาถาม

“ก็...สงสารตรงที่พี่นพอดเห็นของสวยงามๆวันนี้สิ”

“เฮ้อ! แกยี้งพูดพี่ยี้งง ของสวยงามอะไรกัน?”

“ก็วันนี้” ดูเหมือนว่ามารดาเขาก็ชักอดใจไม่ไหว หันไปบอกลูก
ชายบ้าง “อย่าแต่ัวเขาพาหลานสาวเขามาที่นี่”

“ที่เขามาจากกรุงเทพฯ นะหรือครับ?”

“ใช่ สวยแข่งกระเตาะเลยละ ถ้าพีนพเห็นนะ จะต้องปิ้ง” แม่
น้องสาวว่า ทำเอามารดาريبผสมโรง

“อูย แม่ก็เห็นด้วยกับที่แม่แก้าพุดนะ แม่เฟื่องเขาอัธยาศัยดี
กิริยามารยาทก็ดี มือไม้อ่อน น่ารัก...”

ชายหนุ่มยิ้มช้าๆ แกล้งเอ่ยถามหน้าซื่อๆ

“เขาชื่อแม่เฟื่องหรือครับ?”

“อ้าย! ไม่ใช่ เขาชื่อเฟื่องฟ้าอะ” นางฉิวค้อนลูกชาย

“อาเฟื่องมาวิ่งเล่นไล่จับกะธามกะน้องไปป้ด้วยคับพ่อ” พี่ธาม
คุยบ้าง

“ไปป้ก็ชอบอาเฟื่องคับพ่อลุง อาเฟื่องสวย” นั่น! ไปป้ก็เอากับ
เขาด้วย นพรัตน์ยิ้มกริ่ม นึกถึงหญิงสาวที่เขาพบเมื่อตอนบ่าย แม่
ดอกเฟื่องฟ้าหน้าแฉล้ม มาไม่ทันไร ดูเหมือนจะกลายเป็นขวัญใจ
ของใครหมดเชียว

“นี่ พรุ่งนี้ไปบ้านย่าแต่พวกนี้มัยพีนพ?” แม่น้องสาวเอ่ยชวน ลุ้น
อย่างเต็มที่ว่าพี่ชายจะตอบอย่างไร

“ไม่ละ” เขาบอก

“ทำไม?” แม่ฮ่องสาวถามอย่างไม่อยากจะเชื่อ

“พรุ่งนี้จะไปนา”

“โอ้ย! เรื่องนั้นให้เจ้าชูหรือใครไปก็ได้” นางฉิวพูด

“ผมไปเองนะดีแล้วแม่ ไปช่วยเขาตำนาอีกแรงจะได้เสร็จเร็วๆ”

“ไม่อยากเห็นพี่เฟื่องหรือไง? เขาสวยน่า” นพเก้าถาม

“สวยแล้วเป็นยังไง?”

“ก็จะได้ตัดสินใจใจใจว่าจะจีบหรือไม่จีบ แต่แก่มั่นใจถ้าพี่นพ

เจอเขาจะต้องตกหลุมรักเขาแน่นอน”

“มั่นใจจริงนะ” พี่ชายปรามาส

“แน่นอนที่สุด”

ดูความมั่นใจของมันแล้ว ชายหนุ่มก็ได้นึกขำ แสร้งบอกให้บรรดา

กองเชียร์ฟังเนือยยๆ

“เฮ้อ! ถ้าพี่ไปจีบเขานะ พี่ก็ต้องอกหัก”

“ยังไม่ได้ลองเลย รู้ได้ไงว่าจะต้องอกหัก?” นพเก้าไม่ยอมแพ้

“ก็เขามาจากกรุงเทพฯ บ้านเขาก็อยู่กรุงเทพฯ อีกหน่อยเขาก็

กลับกรุงเทพฯ แล้วพี่จะไม่อกหักหรือไง?”

“พ่อพนก็ทำให้เขาสมัครใจอยู่ที่นี่สิ” อีกหนึ่งกองเชียร์ก็แนะนำ
มีลดเหมือนกัน

“ทำยังไงล่ะแม่? ให้ผมป็นเข้าหาเขาคืนนี้ยังงั้นรี?” ชายหนุ่ม
แหยมารดาอย่างติดตลก

“เฮ้ย! ทะเล้นจริง พ่อพนนี่” เลยโดนเอ็ดนิดๆเลย

“ที่แม่บอกว่าทำให้เขาสมัครใจอยู่ที่นี่แม่ก็หมายความว่า ให้พ่อ
พนนะทำให้แม่เฟื่องเขารักพ่อพนให้ได้ต่างหาก ไม่ได้หมายความว่า
ให้ป็นเข้าหาเขา เข้าใจไหม”

“แต่เขาอาจไม่ชอบผมก็ได้ ผมมันคนบ้านนอก เขาเป็นสาว
กรุงเทพฯนะครับ”

“ใครว่า เขาเกิดที่นี่ ก็เป็นคนที่นี่ แคไปอาศัยอยู่กรุงเทพฯ
เท่านั้น” นางผิวค้ำน

“แต่เขาอาจไม่คิดอย่างงั้นนะแม่ อีกอย่างเรื่องแบบนี้มันก็ต้อง
ขึ้นกับจิตใจเขาด้วย”

“เอาน่า แม่เชื่อมือพ่อพน” นางผิวว่า แสดงสีหน้าแบบมั่นใจใน
ตัวลูกชายสุดๆ เห็นแล้ว คนถูกตั้งความหวังก็อดซ้ำๆไม่ได้อีก

“จึ้นตกลงว่าพຽ່ງนี้เราไปบ้านย่าแต่วักันนะ” นพเก้าวกเข้าเรื่อง
เดิมจนได้ แต่...ให้ตายนพรัตน์ก็ยั้งยีนกราน

“ไม่เอา”

“โธ่! ไปเถอะลูก พุดตรงๆแล้วนะเอ้า! แม่เฟื่องเขาน่ารัก แม่
อยากได้เขาเป็นสะเภา” เจอมุขนี้เข้าไปนพรัตน์ก็ได้แต่จ้องแม่ตาค้าง
ไม่เค้าย ไม่เคยคิดว่าคนแก่จะใจร้อน!

“มันไม่เร็วไปหน่อยหรือ แม่เฟื่องเจอเขาเองนะ”

“โธ่...แม่ก็อายุปุ่นนี้แล้ว อาน้ำร้อนมาก่อน แม่ดูคนเป็นว่าใคร
ดีไม่ดี”

“แม่ ผมบอกแล้วไง เรื่องพรรคนี้มันเป็นเรื่องของบุพเพสันนิวาส
ถ้าผมกับเขาจะได้เป็นคู่กันจริง ถึงไม่เจอพຽ່ງนี้สักวันผมก็ต้องเจอ
เขา”

“หัวดี้อ” นางผิงอนลูกชาย นพรัตน์กั้้นหัวเราะเมื่อเห็นท่าที่
ของคนเป็นแม่ จริงๆแล้วเขาก็อดไม่ได้ที่จะหวนคิดถึงเหตุการณ์ตอน
พบกับ ‘คุณเฟื่อง’ อีกครั้ง แล้วอยู่ดีๆชายหนุ่มก็ถามขึ้นมาอย่างไม่มี
ปี่มีขลุ่ยว่า

“แก้ว แก้วว่าพี่หน้าเหมือนปลากระโทงแทง?”

เจอคำถามแบบนี้เข้าไปเล่นเอาหน้าแก้วแทบสลัดข้าวคาคอ และ
วินาทีต่อมาทุกคนที่นั่งอยู่ก็ระเบิดเสียงหัวเราะลั่น

“เฮ้ย! ไปเอาคำถามนี้มาจากไหนพี่นี่?” นพแก้วถามเสียงกล้ว
หัวเราะ นพรัตน์ยิ้มๆ

“ก็...วันนี้ส่องกระจก เห็นหน้าตัวเองแล้วชักไม่ค่อยแน่ใจ”

“ฮ่าๆคิดได้ไง ไม่เหมือนหรือพี่ แต่ถ้าเป็นพี่ชูล่ะก็ ว่าไปอย่าง”
ได้ยินอย่างนั้นนพรัตน์ถึงกับปล่อยก๊าก คำพูดของน้องสาวทำให้เขา
พบอะไรบางอย่าง สงสัยคุณเฟื่องคงจะพบใครสักคนแล้วเข้าใจผิด
ว่าเป็นเขา ถ้าให้เขาเดาคนนั้นคงเป็นเจ้าของ

บทที่ ๙

เช้าวันนี้เฟื่องฟ้าตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกสดชื่น ทำธุระส่วนตัวเรียบร้อยแล้วก็ตรงไปหาป่าแดงในครัวตามเคย หน้าที่ใหม่ของเธอคือการเป็นลูกมือช่วยป่าแดงทำกับข้าวและงานบ้านเล็กๆน้อยๆ เฟื่องฟ้ามีความคิดว่าในเมื่อเธอเองก็ไม่ได้ทำงานอะไร ออกจะว่างเกือบทั้งวันดังนั้นเธอเต็มใจทำงานเหล่านี้เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของป่าโดยป่าไม่เคยต้องออกปาก

หลังจากช่วยงานป่าแดงเสร็จแล้ว เฟื่องฟ้าก็ว่างอีกครั้ง แล้วก็ปัญหาให้มานั่งคิดวางแผนว่าวันนี้เธอจะทำอะไรดี

สำรวจแถวนี้ให้ทั่วอีกดีกว่า

ตัดสินใจได้แล้วก็ออกเดินไปรอบๆบ้าน เฟื่องฟ้าไปพบจักรยานเก่าๆ
วางพิงอยู่ที่เส้าไก่ ยางมันแบนแต๊ดแต๋ทั้งสองข้างเลย ท่าทางคงถูก
วางอยู่ตรงนี้มานานหลายเดือนแล้ว

คนพบจักรยานตรงกลับไปหาป่าแดงที่อยู่ในบ้าน ถ้ามองใกล้จนได้
ความมาว่าจักรยานคันนี้เดิมที่เป็นของสาธิต แต่เดี๋ยวนี้เด็กหนุ่มมี
มอเตอร์ไซด์ไว้ใช้แล้วจึงจอดเอาไว้เฉยๆ

นั่นก็เข้าทีเลยสิ! หญิงสาวได้ความคิด จูงจักรยานออกมาจาก
ตรงนั้น บัดฝุ่นและทำความสะอาดมันอย่างดี ตั้งใจว่าจะเอามันไป
ซ่อมเสียหน่อยเธอจะได้มีพาหนะเอาไว้ไปไหนมาไหนบ้าง

“จักรยานเป็นอะไรหรือครับ?” เสียงทักที่แจ่มใส่นั้นทำให้
เฟื่องฟ้าต้องเหลียวหลังไป แล้วก็ได้เห็นเพื่อนใหม่คนเมื่อวานเดิน
ตามเธออยู่ด้านหลังนั้น ชายหนุ่มยิ้มแต่เข้ามา ทำเอาเฟื่องฟ้าแปลก
ใจอยู่ไม่น้อย ก็เขาสื่อไปแล้วหรือไง ว่าก่อนจากกันเมื่อวานต่างฝ่าย
ต่างอยู่ในอารมณ์ใด

แต่ช่างเถอะ ในเมื่อเขายืมมา เฟื่องฟ้าก็ยืมให้ เพราะเธอไม่ใช่
คนเจ้าคิดเจ้าแค้นนี่นา

“ยางร้วนะ สองข้างเลย ฉันว่าจะเอาไปซ่อม”

“อ้อ” ชายหนุ่มส่งเสียงรับรู้

“แล้วพรีรัตน์ล่ะ จะไปไหน?”

“ไม่ไปไหนหรอก ผมเพียงจะไปดูเขาดำนา มา นี้คุณเฟื่องว่าจะ
ไปร้านปะยางไซ้มัย ผมไปเป็นเพื่อน”

“อย่าเลย รบกวนพรีรัตน์เปล่าๆ” เฟื่องฟ้าว่า ติดจะเกรงใจตาม
นิสัยส่วนตัว แต่อีกฝ่ายดูไม่ใส่ใจ

“ไม่เป็นไรหรอก งานผมเสร็จแล้ว” ว่าแล้วก็ไม่พูดเปล่า ชาย
หนุ่มถือวิสาสะเข้ามาจูงจักรยานแทนเฟื่องฟ้า เล่นเอาหญิงสาวชัก
มือหลบมือใหญ่ๆของเขาเกือบไม่ทัน

“ขอบคุณนะ” เธอเอ่ยเบาๆ ชายหนุ่มยิ้มกว้าง ก่อนชวนคนเดิน
ข้างๆคุยต่อ

“เดี่ยวปะยางเสร็จแล้วคุณเฟื่องจะไปไหนต่อหรือครับ หรือว่า
จะกลับบ้าน”

คนถูกถามทำท่าหนึ่งคิด จริงๆแผนการที่วางไว้ไม่ได้เป็นความลับอันใด เพราะงั้นไม่เสียหายหรอกที่จะบอกเขา

“ก็...วันนี้ว่าจะไปวัดห้วยน้ำขาวนะพรัตน์ ฉันจะไปหาพ่อ”

“อ้อ! คงไม่รังเกียจนะ ถ้าผมจะเสนอตัวไปเป็นเพื่อนอีก”

“ไม่หรอก ว่าแต่...พรัตน์จะไปยังไหนล่ะ?”

นพรัตน์หัวเราะเบาๆ ก็ไม่รู้ว่าคุณเฟื่องคนนี้แกชื่อจริงหรือแกตั้งชื่อกันแน่

“ก็จักรยานคุณเฟื่องนี่ไงครับ ผมพ่วงคุณซ้อน”

เฟื่องฟ้าทำท่าเหมือนกับว่าอยากจะพูดอะไรออกมาสักอย่าง ชายหนุ่มเห็น ยิ้มกริ่มก่อนเอ่ยว่า

“หรือว่า...คุณจะพ่วงแล้วผมซ้อนก็ได้นะ แต่บอกไว้ก่อน ผมตัวหนัก”

ย่ะ! คุณก็รู้ คนคิดนึกค่อนข้างมั่นใจได้ ก็รูปร่างออกจะถึกขนาดนั้น!

“สรุปเอายังไงครับ?” เขาถามยิ้มๆ

“ก็...เอาอย่างที่ผมรู้ก็ได้”

ชายหนุ่มยิ้มกริ่ม ครี้มอกครี้มใจที่เหตุการณ์เป็นไปอย่างที่ยากให้เป็น เดินไปด้วยกันเขาก็ชวนหญิงสาวคุยไปตลอดทาง ไม่ได้กลัวคนข้างๆจะนึกรำคาญบ้างเลยจริงๆ

เสียงมอเตอร์ไซด์ที่ตั้งกระดิกๆมาด้านหลังทำให้คนทั้งคู่หันไปมอง นพรัตน์ยิ้มกว้างเมื่อเห็นคนบนมอเตอร์ไซด์ แต่ไม่ทันไร ยิ้มชายหนุ่มหุบฉับ

เวรกรรม! ช่วยแล้วไหมล่ะ ไอ้เปี้ยก!

เหงื่อเม็ดเล็กผุดขึ้นตามใบหน้าเมื่อนายบุรุษไปรษณีย์ชะลอความเร็วลงยามเข้ามาใกล้

“เฮ้ย! ว่าไง ไอ้นพ สบายดี?”

“เอ่อ...เอ่อ...นพก็...สบายดี” คนตอบ แอ้มแอ้มสุดแสน

ตะกุกตะกัก

“เออไว้ว่างๆจะไปนั่งคุยที่บ้าน ไปละนะวันนี้ ซ้ำรีบ” เจ้าเปี้ยกตะโกนบอกขณะที่เริ่มบึ่งรถห่างออกไป หารู้ไม่ว่า ชายหนุ่มรีบเป่าปากโล่งใจทีเดียว

เฮ้อ! ค่อยยังชั่ว โชคดีนะที่มันรีบ

ชายหนุ่มยกมือขึ้นลูบหน้า ปาดเหงื่อที่ทยอยกันผุดขึ้นมาเมื่อตะกี้

“คนเมื่อกี้ เขาพูดแปลกๆนะคะ” เสียงใส ปารินขึ้นมาอย่าง
แปลกใจ แต่ผู้ชายที่อยู่ข้างๆนี่สิ! เหงื่อแตกมาซิก

เอาแล้วไหมล่ะ โธ่! พระเจ้า ช่วยด้วยเฮอะ!...

“ฮะๆ งั้นหรือครับ?”

“คะ คุณกับคนหนึ่ง แต่กลับถามว่าอีกคนหนึ่งสบายดีมั๊ย พิลึก
จัง”

“ฮะๆๆ” ชายหนุ่มรู้สึกได้ว่าหัวเราะไปแกนเหลือเกิน “ฮะๆ...คน
บ้านนอกก็แบบนี้แหละครับ”

“คะ” คุณเฟื่องพยับหน้าหงิกหงักทำนองว่าเข้าใจ คนที่รอดตัว
ไปลอบถอนใจมาดังเฮือก นึกๆดูก็น่าโมโหใ้เปี้ยกนัก ไม่น่ามาเจอ
มันตอนนี่เลย ความเกือบแตกไปเสียแล้ว ดินะเนี่ยที่เจ้าหล่อนไม่นึก
สงสัยอะไรมาก

แต่แล้วคนมีความลับลับนี้ทำอะไรได้อีกว่า

จะมาโล่งใจตอนนี่มันเร็วไป!

ใช่! เพราะปัญหาใหญ่อีกเรื่องก็คือ เขายังไม่รู้ว่าจะเจอใครที่ร้านปะ
ย่างจักรยานอีกหรือเปล่า

เฮ้ย! เอาใจดีวะไฉนพ?

กำลังคิดไปวุ่นวาย เสียงอ่อนๆของคนเดินข้างกายก็ดังขึ้น

“ทุ่งนาที่นี่ เขียวขจีดีจังเลยนะพรัตน์ เป็นของใครหรือ?”

“อ้อ! ที่นาแถบนี้ส่วนมากก็เป็นของ...” เกือบหลุดคำว่า ‘บ้าน
ผม’ ต่อกออกไป โชคดีเพียงไหนที่กลืนคำนั้นลงไปทัน เค้นคำตอบใหม่
ขึ้นมาแทน “ของย่าคุณนั่นแหละครับ”

“หรือคะ ฉันไม่เคยรู้เลย”

“ครับ” นพรัตน์ตอบ เขาสังเกตจากน้ำเสียงของคุณเฟื่อง
ท่าทางเจ้าหล่อนสนใจอยากรู้เต็มที

“ท่านเป็นคนขยันครับ มีที่นาอยู่เยอะแยะ สมัยก่อนท่านทำเอง
ตัวท่าน พ่อคุณแล้วก็ป้าแดงช่วยกันสามคน แต่ตั้งแต่ที่น้ำเดือนเสีย
ท่านก็เลิก ป้าแดงเองก็ทำคนเดียวไม่ไหว เดียวนี้ท่านก็เลยแบ่งที่นา
ให้คนอื่นเขาเช่าทำนะครับ”

“หรือคะ?” เฟื่องฟ้าว่า ตั้งใจฟังตาแป้ว ความกระตือรือร้น
อยากรู้ทำให้ลืมนึกไปสนิทใจว่าเหตุใดเพื่อนใหม่อย่างเขาถึงรู้
เรื่องราวของย่าเธอมากมายนัก นพรัตน์หัวเราะทำนองของหญิงสาว

“คุณเฟื่องอยากดูที่นาที่เป็นของย่าคุณมั๊ยล่ะครับ?”

“ค่ะ” คนถูกถามตอบทันทีโดยไม่ต้องคิด เพราะรู้สึกว่าคุณเอง
ไม่รู้เรื่องอะไรที่เกี่ยวข้องกับพ่อหรือย่าเลย ตอนนี่จึงเป็นโอกาสดีที่
เธอจะได้รู้เรื่องพวกนั้น

“คือความจริงร้านปะยางก็อยู่ไม่ไกลจากที่นี่เท่าไหร่นะครับ
คุณเฟื่องนั่งพักชมวิवरอผมอยู่ตรงนี้ก่อน ผมจะเอาจักรยานไปฝากไว้
ให้เขาซ่อม แล้วกลับมาพาคูณไปดู ดีไหมครับ”

“ให้ฉันรออยู่คนเดียวนะหรือ?” เฟื่องฟ้าถาม เสียงเหมือนจะ
ตกใจอยู่น้อยๆ

“ทำไมล่ะครับ คุณไม่ต้องกลัวหรอก ผมรับรองว่าแถวนี้
ปลอดภัย แล้วผมก็ไปไม่นานด้วย ร้านอยู่ใกล้ๆนี่เอง”
เฟื่องฟ้าทำตาโต รีบพูด

“ใครบอกว่าฉันกลัว”

อ้าว! ก็เมื่อไหร่เล่นถามอย่างนั้น ยังจะมาปากแข็ง บอกไม่กลัว

เอ้อ! ผู้หญิง

“ครับ ไม่กลัวก็ดีแล้ว งั้นเดี๋ยวผมมา” พุดจบนพรัตน์ก็จูง

จักรยานจากไป ปล่อยคุณเฟื่องให้ยืนแก้กั๊กห้ามเขาไม่ทันอยู่ตรงนั้น

แหละ

บทที่ ๑๐

เฟื่องฟ้ายืนรอนั่งรออยู่ตรงนั้นมาครู่ใหญ่ๆแล้ว เหลียว
ซ้ายแลขวาไม่เห็นเขามาสักที รอบตัวเธอตอนนี้ ไม่มีอะไรเลย
นอกจากท้องนาอันเว้งว่างและค่อนข้าง...สงบเงียบ...

ไม่ๆ คำนั้นอาจฟังดูดีไปจริงๆเธออยากเรียกมันว่าค่อนข้าง
เปลี่ยวมากกว่า

บ้าจริง ไหนบอกว่าไปแป๊บเดียว เฟื่องฟ้าสีหน้าเครียด นึกดูเธอ
ก็น่าจะไปกับเขาด้วย คิดแล้วก็ออกจะโมโห

อีตาพรีรัตน์นั่นแหละบ้าที่สุด ปล่อยให้หญิงยืนอยู่คนเดียวอย่าง
นี่นะ!

เฟื่องฟ้าหลับตาลง สูดลมหายใจยาวๆรวบรวมสติ ปลอดภัย
ตัวเองว่า ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องกลัว แต่ไ้เวลาที่พยายามจะนึกอะไรที่
เป็นการหลอกตัวเองเนีย มันอาจจะยากเสียดกว่าเข็นครกขึ้นภูเขา
อีกมั้ง เพราะงั้นยังงี้ๆผู้หญิงที่ถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวก็ปอดแหกอยู่ดี

เฟื่องฟ้าตัดสินใจสาวทำออกเดินไปตามทางที่ชายหนุ่มไป
ทันที แต่เดินไปได้สองสามก้าวเท่านั้นเธอก็เห็นคนที่เธอรออย่าง
กระสับกระส่ายเมื่อกี้ขี่จักรยานมาพอดี

“นี่! นพรัตน์รอเขาปะยางจนเสร็จเลยหรือไง ไหนบอกฉันว่าจะ
เอาไปฝากไว้แล้วรีบกลับมางล่ะ!” คนถูกทิ้งไว้แ้วดใส่เขาทันทีที่เข้า
มาใกล้

“คือพอดีเขาบอกว่ายางมันไม่ได้รั้ว แค่แบนเฉยๆ ผมก็เลยรอ
เขาสูบลมจนเสร็จ”

“แล้วทำไมมันนานนักเล่า!” หญิงสาวพูด ไม่รู้ตัวเลยว่าเสียงดัง
แค่ไหน

“แต่ผมว่าผมไปไม่นานนะ”

“นาน!”

“ผมขอโทษ” คนถูกอาละวาดกล่าวเบาๆ มองสีหน้าหญิงสาว
เห็นได้ชัดว่าซีดมาก แม้เขามั่นใจว่าตัวเองไม่ได้ไปนานเกินสิบห้า
นาทีแน่นอน แต่...คุณเฟื่องคงจะกลัวมากตอนที่เธออยู่ตรงนี้คน
เดียว

“เห็นคุณบอกว่าคุณอยู่ได้ ไม่กลัวอะไร ผมก็เลยวางใจ”
นพรัตน์กล่าวต่อ กระแสเสียงติดจะเสียใจและรู้สึกผิด เฟื่องฟ้า
รู้สึกตัว ค่อยสงบลง

“ก็...ก็...ไม่ได้กลัวนี่ แค่อุ้ตรงนี้นานๆ มันร้อน ก็เลยหงุดหงิด”
โธ่! เอาอีกแล้วนะแม่คนฟอร์มเยอะ แก้วตัวมาได้น้ำซุ่นๆ ตอนแรกก็
นึกสงสารนะ แต่ฟอร์มจัดแบบนี้มันน่าสงสารมัยเนี่ย?

“ขอโทษจริงๆครับ...คุณคงร้อนมาก”

“อืม” คนฟอร์มจัดทำเสียงอยู่ในลำคอ นพรัตน์แก้มึงเย็บ
ทำท่าจ๋อย สีหน้าสลด ทำเอาเฟื่องฟ้าใจแป้วไปเลย

เฮ้ย! เธอวินหน่อยเดี๋ยวเอง ไหง่ซิมขนาดนี้ล่ะ

แค่นั้นเองความรู้สึกผิดก็เกาะกุมหัวใจหญิงสาวทันที

“เอ่อ...พีรรัตน์ ฉันขอโทษ ไม่ได้ตั้งใจจะอารมณ์เสียใส่” คนที่เคย
แหวัดๆเสียวอ่อนลง แต่ชายหนุ่มยังทำท่าสลด

“ไม่เป็นไรครับ สมควรแล้วละ” เขาว่า

“โกรธฉันหรือ?”

“ไม่ครับ คุณเฟื่องต่างหากที่ควรจะโกรธผม”

นั่น! ทำเสียวเศร้าด้วย

“เฮ้ย...ฉันขอโทษพีรรัตน์ ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ อารมณ์ชั่ววูบเอง อย่า
โกรธกันเลยนะ”

นพรัตน์แอบยิ้มอยู่ในใจ แต่ภายนอกนะ

“แต่คุณเฟื่องโกรธผม...มาก” ยังเล่นลูกไม้ต่อเนื่อง ตั้งใจเน้น
คำว่า ‘มาก’ เป็นพิเศษเชียว

“ไม่ ฉันไม่โกรธพีรรัตน์แล้ว”

“แต่ผมก็ยังผิดอยู่ดี” เสียวเศร้า สำนึกผิดสุดๆ

“ไม่หรอก”

“ผิด...”

ฮีย์! เฟื่องฟ้าชักหมั่นไส้ คนอะไรงอนเป็นผู้หญิง เดี่ยวขอโทษ
อีกที่ถ้าไม่เลิกงอนจะโกรธจริงๆแล้วนะ!

“ไม่ผิดหรอก ฉันไม่ได้โกรธพี่รัตน์แล้ว”

“แน่นอนครับ”

เออแน่ะ! อย่างกับรู้ว่าเธอคิดอะไร?

“ใช่”

“ค่อยยังชั่วหน่อย” นพรัตน์พูด ยิ้มกว้างประจบเฟื่องฟ้า

เอ้อ! ชะงั้นแหละ บทจะง่ายก็ง่ายเป็นปอกกล้วยเข้าปากเลย

“งั้นเราไปดูที่กันเลยดีมั๊ยครับ?” คนเพิ่งหายงอนวกกลับมาเข้า
เรื่องเก่าได้โดยไม่มีสะดุด ส่วนคนที่สะดุดนะ...ก็คนที่อยากดูตอนแรก
ไง

“ไม่เอาแล้วละคะ”

“ทำไมละครับ?”

เฟื่องฟ้ายิ้มหวาน ใจอยากตอบไปเหมือนกันว่า

ก็หมดอารมณ์เพราะทะเลาะกับนายเมื่อกี้นี้แหละ แต่เธอจะทำ
อย่างนั้นได้อย่างไร จริงมั๊ย...

“ตอนนี้ฉันอยากไปหาพ่อมากกว่าแล้วล่ะค่ะ”

“อ้าว! งั้นหรือครับ ตกลงครับ งั้นฉันเลยเดี๋ยวผมจะฟังไป”

เขาว่าเสียงใส อารมณ์แจ่มใส เฟื่องฟ้าลงนั่งซ้อนท้ายจักรยาน
แล้วก็ปั่นไปเรื่อยๆ ปากก็ชวนเธอคุย เขาถามคำถามเดียวเฟื่องฟ้าก็ตอบ
คำถามเดียว เขาถามสามคำถามเธอก็ตอบเขาคำถามเดียว ถามสิบคำถามก็ตอบคำ
เดียวอีก ในที่สุดตาพรัตน์ก็คงรู้สึกที่ว่าเฟื่องฟ้าไม่ได้อยู่ในอารมณ์
อยากจะพูดคุย เขาเลยหยุดจ้อ แต่...เจียบไปพัก กลับโก่งคอร้อง
เพลงลูกทุ่งออกมาได้

เฮ้อ! ผู้ชายตั้งต้อง

**นพรัตน์เอาจักรยานไปจอดไว้ข้างศาลาการเปรียญของ
วัดห้วยน้ำขาวก่อนเอ่ยชวนเฟื่องฟ้าให้เดินตามเขามา**

“เดี๋ยวเราไปไหว้พระประธานในโบสถ์กันก่อนนะครับ แล้วค่อย
ไปไหว้พ่อคุณเฟื่องกัน”

เฟื่องฟ้าแค่พยักหน้าเออออ ไม่ทันใส่ใจฟังว่าเมื่อไหร่เขาพูดอะไร
เพราะแม้แต่สนใจทัศนียภาพในวัดแห่งนี้ก็อยู่หรือก ซายหนุ่มก้าวนำ

หญิงสาวเข้าไปในพระอุโบสถ ก่อนจะไปหยุดนั่งลงตรงหน้าพระพุทธรูปองค์ใหญ่ เฟื่องฟ้าเองก็ตามไปนั่งพับเพียบหน้าพระประธานด้วย มองขึ้นไปที่พระพักตร์ขององค์พระแล้วรู้สึกจิตใจสงบ

เฟื่องฟ้าประนมมือขึ้นมา ค่อยๆหลับตาลงแช่มช้า

สำหรับนพรัตน์เอง ชายหนุ่มก็ทำกิริยาเช่นเดียวกันกับเธอ หากแต่เขาไม่ได้หลับตา เขากำลังผินหน้า มองหญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างๆอย่างพิจารณา

ผมตรงยาวสลวยที่ทิ้งตัวล้อมดวงหน้ารูปไข่ดูละมุนละไมจนอยากแอบสัมผัส ยิ่งสีผมที่ดำขลับยิ่งขับผิวผ่องนวลเนียนยิ่งนัก อีกขนตาวางอนเป็นแพ้นั้น รวมทั้งปากสีชมพูเรื่อๆดูสวยอิมได้รูป ทุกอย่างดูงดงามหมดจดในดวงหน้าที่ดูเหมือนจะตราตรึงเข้าไปในห้องหัวใจของเขาเสียแล้ว

นพรัตน์ระบายยิ้มออกมา นึกไม่ถึงว่านี่เขาจะกลายเป็นพวก 'ถ้ามอง' ไปเสียแล้ว

เฟื่องฟ้าก็ค่อยๆเปิดเปลือกตาขึ้นมา ก่อนก้มลงกราบกับพื้นสามครั้ง

“คุณไหว้พระน่าน อธิษฐานเยอะหรือครับ?” นพรัตน์ถามยิ้มๆ

“ฉันไม่ได้อธิษฐานอะไรเลยคะ ฉันสวดมนต์”

ชายหนุ่มทำหน้าคาดไม่ถึง

“หืม คุณสวดมนต์?”

“คะ” คนถูกถามตอบชัด

“คุณเป็นคนแปลก”

“ไหว้พระแล้วสวดมนต์นี่หรือคะแปลก” เฟื่องฟ้าเลิกคิ้วถาม

“ไม่ใช่ครับ ผมหมายถึง ไหว้พระแล้วไม่อธิษฐานต่างหากที่แปลก”

“แสดงว่าทุกครั้งที่ไหว้พระพี่รัตน์ต้องอธิษฐาน?”

“ไม่ครับ ผมไม่ค่อยขออะไรจากพระท่านเท่าไร” ชายหนุ่มบอก

“แล้วถ้าฉันไม่ขอบ้างเนี่ย มันแปลกตรงไหนหรือคะ?”

คนถูกข้อนมยิ้ม

“ผู้หญิงส่วนใหญ่ไหว้พระแล้วต้องอธิษฐานขอนู่นขอนี่ แต่คุณไม่ทำ”

“แล้วพรัตน์ไปรู้จักผู้หญิงได้ไงว่าเขาต้องอธิษฐาน?”

“ผมเป็นผู้ชาย เคยจีบผู้หญิง” เขาตอบ

“คงจีบจนเชี่ยวชาญเลยละสิ” เฟื่องฟ้าว่า อมยิ้มนิดๆ

“ก็พอตัวครับ”

โธ่! ตาขี้คุย หญิงสาวหัวเราะเบาๆ แต่ที่เขาพูดมาก็คงจะจริงเหมือนกัน เพราะเขาก็ดูหล่อเหลาคมเข้มเอาการอยู่ จีบใครคงทำให้สาวๆใจละลายได้ไม่ยาก

หลังจากกราบพระแล้วนพรัตน์ก็ทำหน้าที่เป็นผู้นำทางต่อคราวนี้เขาพาหญิงสาวเดินเข้าไปในป่าช้า เฟื่องฟ้ามองไปรอบๆ บรรยากาศชวนหนาวๆร้อนๆอยู่ช้อย่อย นีขนาดกลางวันนะ หากเป็นตอนเย็นหรือกลางคืนล่ะเธอคงต้องขนหัวลุกแน่

นพรัตน์พาเฟื่องฟ้ามาหยุดหน้าเจดีย์องค์หนึ่ง สภาพของเจดีย์ก็เก่าตามกาลเวลา แต่รู้ได้ไม่ยากหรือกว่าเจดีย์องค์นี้ได้รับการดูแลซัดถูอย่างดี และรูปเล็กๆที่ติดอยู่บนเจดีย์คือบุคคลที่เฟื่องฟ้าคิดถึงที่สุดในยามนี้

“อย่าคุณกับป้าแดง มาทำความสะอาดเจดีย์ของน้ำเดือนเสมอ”

นพรัตน์เล่า หญิงสาวทรุดตัวลงนั่ง พนมมือขึ้น บอกกล่าวอยู่ในใจ

พ่อจ๋า... พ่อสบายดีไหม ลีบแปดปีที่ผ่านมาหนูเคยทำแต่
จุดธูปไหว้รูปของพ่อ แต่วันนี้หนูมาหาพ่อ มากราบอัฐิของพ่อแล้ว
หนูรู้ว่าตัวเองคงไม่ใช่ลูกที่กตัญญูมากนักเพราะหนูเพิ่งจะคิดถึงพ่อก็
เมื่อตอนที่หนูมีความทุกข์ พ่อจ๋า...อย่าโกรธหนูเลยนะ ตอนนี้หนู
กลับมาอยู่บ้านเราแล้ว ต่อไปหนูจะมาหาพ่อให้บ่อยขึ้น....

เฟื่องฟ้าลดมือลง ทรงตัวลุกขึ้น หันไปพูดกับชายหนุ่ม

“ไปกันเถอะค่ะ”

นพรัตน์ยิ้ม เดินนำคุณเฟื่องออกไปจากตรงนั้น เขาเดาว่าที่เจ้าหล่อน
ใช้เวลาอยู่ที่เจดีย์ของพ่อตัวเองนิดเดียวคงเพราะเจ้าหล่อนกลัว
บรรยากาศในป่าช้า ท่าทางคุณเธอเป็นพวกขี้กลัวขึ้นสมอง เดินหลุด
ออกมาจากบริเวณของป่าช้าสีหน้าเฟื่องฟ้าค่อยดีขึ้น มองดูไปทั่วๆ
บริเวณวัดเห็นต้นไม้เยอะแยะมากมาย ก็เอ่ยกับนพรัตน์ว่า

“วัดที่นี่ปลูกต้นไม้เยอะจังนะคะ”

“ทางวัดเขาตั้งใจจะทำให้เป็นสวนสมุนไพรในวัดนะครับ เอาไว้ให้คน โดยเฉพาะเด็กๆที่นี้เขาจะได้ศึกษากัน”

“ดีจังนะคะ”

“ครับ เป็นการอนุรักษ์ไม้สมุนไพรของไทย ปลุกเอาไว้คนอื่นจะได้รู้จัก อย่างต้นนั้น คุณเฟื่องรู้จักมั๊ยครับ?” คนพูดชี้มือไปที่ต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งมีดอกและผลรูปร่างแปลกตามาก

เฟื่องฟ้าส่ายหัวดิก

“เขาเรียกว่าต้นสาละครับ”

“อ้อ! ที่ตามพุทธประวัติบอกว่า พระพุทธเจ้าก็ทรงประสูติที่ใต้ต้นสาละใช่มั๊ยคะ?”

“ครับ ถูกต้อง”

“เป็นอย่างนี้เองหรือต้นสาละ ฉันทิงเคยเห็นชัดๆนะคะเนี่ย” หญิงสาวว่าเมื่อเข้ามาดูใกล้ๆ

“เขายังบอกกันอีกนะครับ ว่าถ้าใครตั้งใจอธิษฐาน แล้วยื่นมือเข้าไปที่ใต้ต้นสาละ หากว่าดอกสาละร่วงหล่นลงมาใส่มือแล้วละก็ คำอธิษฐานจะเป็นจริง”

“เอ ทำไมวันนี้เราถึงคุยกันกันแต่เรื่องอิษฐานอะไรนี่ล่ะคะ?”

คนถูกถามหัวเราะ

“อ้อ ไม่รู้เหมือนกันนะครับ อาจเพราะบรรยากาศพาไป ว่าแต่คุณเฟื่องจะไม่ลองอิษฐานดูบ้างหรือครับ?”

“ก็ฉันไม่รู้จะอิษฐานอะไรนี่” หญิงสาวบอก

“งั้นผมเสนอให้คุณลองอิษฐานเรื่อง...ความรัก”

เฟื่องฟ้าก้มหน้า รู้สึกสะท้อนใจขึ้นมาหนักหน่วง

“ตอนนี้...ฉันไม่มี”

“หืม? หมายความว่าคุณไม่มีคนมาจีบหรือครับ?”

ประโยคโพล่งๆนั้นคำคนถูกถามหน้าหงิก

ตาคนบ้า! ถามอะไรทุเรศจริง

“คนมาจีบนะมี แต่ฉันไม่ได้รักใครต่างหากล่ะ!” หญิงสาวสวนออกมา อารมณ์กรุ่นๆ และไม่รู้เลยว่าคนตรงหน้าน่ะดีใจสุดๆที่ได้ยินอย่างนั้น

นพรัตน์รู้สึกที่ตัวเองบังคับกล้ามเนื้อบนใบหน้าไม่ได้เลย ที่จริงเขาไม่อยากจะยิ้มมากขนาดนี้หรอก เพราะมันออกนอกหน้าไป

เหนื่อย แต่ทำไปได้ ตอนนี้อ้วนเนื้อทุกมัดบนใบหน้ามันไม่ได้อยู่
ภายใต้อำนาจการสั่งงานของสมองเสียแล้วนี่ คนคิดพยายามอย่าง
เต็มที่ ในที่สุดเขาก็สามารถยุติรอยยิ้มที่กว้างแทบจะถึงใบหูได้

“พรัตน์ ฉันเห็นว่าที่แม่น้ำหน้าวัดมีทำน้ำด้วย ตรงนั้นมีปลา
หรือเปล่าคะ?”

“มีสิครับ แต่ไม่ค่อยมากนักหรอกนะเพราะเป็นปลาแม่น้ำ มัน
อยู่ไม่ประจำที่ กินอาหารเสร็จมันก็ออกหากินต่อไปเรื่อยๆตามลำน้ำ
นะครับ”

“อ้อ เป็นปลาอะไรบ้างหรือคะ?” คนช่างสงสัยซักต่อไปอย่าง
ใคร่รู้

“ก็มีหลายชนิดนะ พวกปลาตะเพียน ปลาสังฆวาส ปลาสร้อย
พวกนี้นะครับ”

“จริงหรือคะ จั๊นไปดูกันเถอะค่ะ” เฟื่องฟ้าทำท่ากระตือรือร้น
อยากที่จะไป แต่วานพรัตน์กลับพูดเบรกเธอไว้

“ผมว่าเอาไว้คราวหลังดีกว่า วันนี้เราควรจะกลับได้แล้ว ฝน
ทำท่าจะตก”

คนถูกห้ามแหงนหน้ามองท้องฟ้า เห็นจริงอย่างที่เขาคพูด

“ก็ได้ค่ะ แล้วเดี๋ยวพุงนี้ฉันจะมาดูมัน” หญิงสาวบอกไว้ อย่าง
มั่นใจที่สุด

ชายหนุ่มขี่จักรยานมาจอดที่หน้าปากทางเข้าบ้านของย่า
แล้วเขาก็ขอตัวเดินกลับ แต่เฟื่องฟ้ารีบวิ่งเขาไว้ บอกว่าเธอ
อยากจะให้เขาขี่จักรยานไปถึงบ้านเขาเองก่อนแล้วเดี๋ยวเธอจะเป็น
คนขี่กลับมาี่เอง เขาจะได้ไม่ต้องเดินให้เหนื่อยด้วย มันดูเป็น
ความคิดที่มีน้ำใจดีและสุดแสนจะเข้าท่า แต่ว่าจะทำได้ยังไง

นพรัตน์ปฏิเสธเสียงแข็ง บอกว่าบ้านอยู่ไกลๆ เดินไปแค่นี้ไม่
เป็นไรหรอก ว่าแล้วเขาจำอ้าวไม่เหลือวหลังเลย

ชายหนุ่มก้าวเดินอย่างเร่งรีบเพราะไม่อยากจะเปียก จวนจะถึง
บ้านอยู่แล้วแต่ฝนดันตกลงมาตัดหน้าจนได้ ชายหนุ่มเลยเปียกจริงๆ

แต่ฝนที่ตกลงมาก็ไม่ได้ทำให้เขาอารมณ์เสียลงไปแม้แต่น้อย เพราะ
วันนี้เขามีความสุขจนล้นใจเลยนี่นา

หลังจากอาบน้ำ สระผม เปลี่ยนเสื้อผ้า นพรัตน์ก็เข้ามา
เอกขเนกอยู่ในห้องของตัวเอง นึกถึงใครบางคนที่เขาที่นั่งในหัวใจ
เขาไปแล้วอย่างมีความสุข ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เมื่อนึกถึงว่าตอนนี้คุณ
เฟื่องฟ้าไม่ได้มีใครอยู่ในใจ

งั้นเขาก็อาจมีสิทธิ์ที่จะเข้าไปอยู่ในนั้นได้บ้างกระมัง คอยดู
เถอะ พรุ่งนี้เขาจะต้องหาทางสานต่อความรู้สึกดีๆกับเธอให้ได้ คิดไป
อมยิ้มไป แม่ฮ่องสาวยองเข้ามาข้างหลัง ไม่รู้ตัวเลยสักนิด

“พีนพพ...” เด็กสาวตะโกนใส่หู เล่นเอาชายหนุ่มสะดุ้งโหยง

“เฮ้ย! ไอ้แก้ว! มาตะโกนข้างหูทำไม ตกใจหมด”

“เห็นเอาแต่เหม่อ เลยแกล้งซะ”

“เข้ามาห้องพี่ มีธุระอะไร?”

“ก็ไม่มีอะไร มาตามไปกินข้าว”

นพรัตน์พยักหน้า ลูกชิ้นจะเดินออกไปแต่กลับถูกน้องสาวดึงตัวไว้

“เดี๋ยวๆ” นพเก้าร้อง “ก่อนพี่จะออกไป หวีผมเผ้าให้มันดูดีกว่า
นี่สิ” แม่น้องสาวสั่ง

“ทำไม?”

“ก็...วันนี้มี ‘แขกพิเศษ’ จะมาร่วมรับประทานอาหารเย็นกับ
เรานะสิเจ้าคะ”

“ใคร?” พี่ชายถาม “แขกพิเศษของแก อย่างบอกนะว่าเป็นศรี
ทอง”

“ไม่ใช่”

“จ้ะใคร?”

“ไม่บอก”

“จ้ะจะออกไปสภาพทุเรศๆแบบนี้แหละ”

“เฮ้ย! ไม่ได้ๆ”

“ก็บอกมาว่าใคร?” พี่ชายพูดเสียงเข้ม

“โอ้! เอาเหอะน่า เพื่อน้องบังเกิดเกล้านะ ขอให้ออกไปใน
สภาพหล่อสุดชีวิตนะคะคุณพี่” พูดแล้วนพเก้าก็วิ่งตี้อออกไปก่อนที่
นพรัตน์จะเข้าขั้นคั้นคอถามอะไรมากกว่านี้ ชายหนุ่มส่ายหน้าอย่าง

ระอา หยิบหวิมาหวิสองสามทีอย่างเสียมิได้ ในใจคาดไว้ว่า ถ้าเป็น
แขกพิเศษของน้องสาวเขาละก็ คงเป็นใครไปไม่ได้นอกจากลูกสาว
กำนันที่ชื่อ 'ศรีทอง'

แต่น่าเสียดาย ที่ชายหนุ่มไม่มีโอกาสรู้เลยว่าการคาดเดาของ
เขาในครั้งนี้จะผิดถนัด!

บทที่ ๑๑

นพรัตน์ก้าวออกมาจากห้องอย่างแข็งๆ เมื่อนึกถึงเด็กสาวที่ตามกรี๊ดเขามาตั้งแต่เริ่มแตกเนื้อสาวนั่นแหละ มันอดนึกแข็งไม่ได้ในเมื่อเขาไม่ได้อยากพบศรีทองสักหน่อย คนที่เขาอยากพบนี่คือหญิงสาวที่นั่งไหว้พระกับเขาเมื่อตอนกลางวันต่างหาก

ชายหนุ่มเดินช้าๆมาที่ชานเรือน แต่แล้วเขาก็ใจหายแว็บ เมื่อได้เห็นชัดๆว่า ‘แขกพิเศษ’ ของนพแก่นั้นเป็นใคร ชายหนุ่มชาวบขี้นมาทั้งตัว ก่อนจะตาลีตาเหลือกหลบเข้าหลังเสาเรือนแทบไม่ทัน

แม้ว่าเธอจะเป็นผู้หญิงที่เขาคิดถึงและนี่ก็อยากพบที่สุด

แต่เขาไม่ได้อยากจะพบหน้าเธอในลักษณะแบบนี้!

นพรัตน์ตัดสินใจทันที เขาต้องหลบ ซินให้คุณเฟื่องรู้ความจริงตอนนี้
เขาอาจจะตายได้ แต่ดูเหมือนวันนี้เขาจะโชคร้ายต่อเนือง

“เอ้า! พ่ออพ มาแล้วก็ออกมานี่สิ ไปยืนอยู่ตรงนั้นทำไม?”

เสียงนางฉิวว่า ชะโงกหน้าออกมาจากการสนทนากับเฟื่องฟ้าอยู่เมื่อ
ครู่ นพรัตน์สะดุ้งเฮือก เขาตั้งสติ ตอบมารดากลับไปว่า

“ผมโดนฝนมา รู้สึกไม่ค่อยสบายนะแม่ วันนี้ผมไม่กินข้าวนะ”

“อ้าว! แล้วกันสิ ไม่สบายเป็นอะไรมากหรือเปล่า?” นางฉิวถาม
ขณะที่ลูกเดินเข้ามาหาลูกชายที่ยืนหลบหลังเสาหนึ่ง ชายหนุ่มยิ้ม
แหยๆให้มารดา นางฉิวเอามืออังหน้าผากลูกชาย

“ตัวก็ไม่ร้อนนี่ ถ้าไม่เป็นอะไรมากก็ออกไป วันนี้แม่ชวนหนู
เฟื่องเขามากินข้าวที่บ้านด้วย ไป ไปรู้จักเขาหน่อย” นางฉิวดึงมือลูก
ชาย แต่นพรัตน์ซึนกายไว้เต็มที่

“ผมไม่สบายแม่ แค้กๆ แค้กๆ” นพรัตน์แก้งไธออกมาเสียง
ดังๆ จะได้สมบทบาทหน่อย แต่น่าเสียดายที่มันไม่สามารถตบตาผู้
เป็นมารดาได้สักนิดเดียว

“ออกไปน่า ยืนอยู่ตรงนี้เสียมารยาท”

“ผมไม่สบายจริงๆแม่ โอ้ย! ปวดหัว”

“แค่ไปรู้จักเขาหน่อยเดียว มันไม่ตายหรอก ไป ออกไปเดี๋ยวนี้”
นางผิวเริ่มรู้สึกขัดใจ ก็นางอยากให้นพรัตน์ได้พบกับหญิงสาว และ
วันนี้นางตั้งใจแน่วแน่ว่าต้องให้คนทั้งคู่พบกันให้ได้ด้วย

“โอย ปวดหัวแม่ ปวดหัวจริงๆ” นพรัตน์ยังโอดครวญ

“พ่อนพ” มารดาเสียงเข้ม “อย่าสำออย แม่รู้ทันนะ ออกไป
เดี๋ยวนี้!” ลั่นคำสั่งเฉียบขาดของมารดา นพรัตน์ก็คอตก ลองแม่ทำ
เสียงแบบนี้ก็ไม่อาจจะขัดได้อีกแล้ว ทำไมนะ เมื่อตอนกลางวันโชค
ยังเข้าข้างเขาอยู่เลย แล้วดูสิ ตอนเย็นสถานการณ์ดันกลับตาลปัตร
ได้ขนาดนี้ ซวยจริงๆ

เออวะ! เป็นไงเป็นกันสิน่า อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด!

นพรัตน์เดินก้มหน้างุดตามมารดาออกมา เฟื่องฟ้าได้ยินการสนทนา
ของแม่ลูกทั้งหมด เห็นผู้ชายตัวโตที่ก้มหน้าชนิดคางจรดอก
ตามหลังคนเป็นแม่ออกมาต้อยๆ คนเห็นได้แต่แอบยิ้มขำๆ ตัวก็ออก
ใหญ่โต แต่ท่าจะลูกแห่งน่าดู

แต่เอ๊ะ! คนข้าช้กถูกคิดอะไรขึ้นมา วันแรกที่เธอเห็นอิตานพนี่ที่
ร้านเจ้อ้อย เขาไม่ได้ตัวโตขนาดนี้นี่นา แกรมเสียงเขานี้ก็คุ่นๆหูพิกล
นะ

เฟื่องฟ้าเพิ่งสายตา พยายามจ้องหน้านพรัตน์สุดฤทธิ์ แต่เขา
กลับก้มหน้าหนักกว่าเก่า เรียกว่าพยายามหลบสุดฤทธิ์เช่นกัน

“พอนพ นี่หนูเฟื่องหลานย่าแต่่ว” เสียงนางผิวแนะนำก่อนหัน
มาทางเฟื่องฟ้า “นี่ลูกชายป่า ชื่อนพจ๊ะ”

“สวัสดิ์คะ” เฟื่องฟ้าเริ่มทักทายก่อน สายต่ายังคงจ้องเขม็งไปที่
ชายหนุ่ม

“ครับ...สวัสดิ์” คนถูกจ้องตอบอ้อมแอ้ม นางผิวเริ่มรู้สึกขัดใจ
อีกแล้ว วันนี้ไอ้เจ้าลูกชายของนางมันเป็นอะไร อ้อมแอ้มๆเห็นแล้ว
ขัดตาเป็นที่สุด

“เป็นอะไรีพอนพ! ก้มหน้าก้มตาอยู่ได้ ไหนเงยขึ้นมาสิ!”
เมื่อเจอเสียงประกาศิต นพรัตน์ก็หลับตาปี นึกในใจ เอาไงเอากัน
มาถึงขนาดนี้แล้ว คงได้เวลาเงยหน้าเผชิญกับความจริงอันโหดร้าย
สักที!

ชายหนุ่มค่อยๆเงยหน้าขึ้นมา นาที่แรกที่เฟื่องฟ้าได้เห็นหน้า
'ลูกชายป่าผิว' หญิงสาวก็รู้สึก

พูดไม่ออก!

ราวกับตัวเองสูญเสียความสามารถในการพูดไปเฉยๆ และนาที่
ต่อมาความโกรธก็แล่นเป็นริ้วๆ

“คนนี่...หรือคะ...นพ”

“ใช่จ้ะ นี่แหละตานพลูกชายคนเดียวของป่า” นางผิวว่า สุ่ม
เสียงประมาณภูมิใจน่าเสนาสุุดๆ

เฟื่องฟ้าหันหานพรัตน์ ส่งสายตาเย็นชาไปให้เขา แต่เขากลับ
ทำตรงกันข้าม พยายามส่งยิ้มหวานให้เธอ เพราะตอนนี้ชายหนุ่มไม่
รู้ว่าตัวเองจะทำอะไรได้ดีไปกว่าการยิ้ม

เฟื่องฟ้าร้อนวูบวาบ เพราะเดีอด คล้ายๆเลือดจะขึ้นหน้า

นี่ยิ้มเยาะฉันอยู่สินะ! อีตาคุณนพ!

“สวัสดิ์ค๊ะ คุณนพ” หญิงสาวเอ่ยทักทายอีกครา เค้นเสียงหนัก
ราวกับอยากให้ขี้ใครสักคนให้จมพสุธาลงไปได้ นพรัตน์เจื่อนชนิด
จอดสนิท คุณเฟื่องเปลี่ยนสรรพนามที่ใช้เรียกตัวเขาใหม่เสียแล้ว

ชายหนุ่มได้แต่รู้สึกวูบๆอยู่ในอก เมื่อจับได้ชัดถึงความเหินห่างที่
เกิดขึ้นกะทันหัน มันแฝงในน้ำเสียงและสรรพนามที่เธอใช้เรียกเขา

“ทำไมคุณเฟื่องถึงไม่เรียกผมเหมือนเดิมล่ะครับ?” ชายหนุ่ม
เอ่ย หญิงสาวเลยสวนกลับ

“ฉันจำได้ว่าไม่เคยพบคุณเลยสักครั้ง แล้วจะให้ฉันเรียกคุณ
เหมือนเดิมยังไงมิทราบ?” ถ้อยคำเหน็บแนมนั้น วิ่งเข้าไต่ตประสาท
จนคนถูกเหน็บขยับยิ้มจางๆ เอ่ยเสียงนุ่มอย่างผู้คิดจะคุม
สถานการณ์

“ผมไม่คิดนะว่าคุณเฟื่องจะความจำสั้น”

“ขอโทษนะคะ ความจำฉันปรกติดี!”

“อ้อ! หรือครับ ถ้าอย่างงั้น คุณน่าจะจำได้ว่าคุณเคยเรียกผม
ว่า ‘พี่’”

“แต่รู้สึกว่ ‘นั่น’ เป็นเรื่องเข้าใจผิด ฉันไม่เคยเก็บไว้ในสมอง
หรอกค่ะ”

นพรัตน์ยังคงยิ้มบางๆ กล่าวต่อไปอีกว่า

“ผมไม่ได้หมายถึงเรื่องเมื่อสองวันก่อนหรอกนะครับ” เขาพูด
“แต่ผมหมายถึงเมื่อสิบแปดปีที่แล้วต่างหาก คุณเรียกผมว่า ‘เพื่อนพ’
ทุกคำ”

“ไม่จริงล่ะ! ฉันไม่เคยเรียก!” เฟื่องฟ้าเถียง

“เคย คุณเคยเรียก”

“ไม่จริง! ตัวของฉัน ฉันจำได้ ไม่เคยเรียก!”

“เอ่อ...หนูเฟื่องจ๊ะ” นางฉิวเรียก นางค่อนข้างแปลกใจ เมื่อรู้สึก
ได้ว่าสถานการณ์ชักไม่ใช่อย่างที่คิดฝัน

“คือหนูเคยเรียกจ๊ะ จำได้ เมื่อตอนหนูเด็กๆนะ เห็นเดินตาม
กัน เรียกเพื่อนๆอยู่จ้อยๆ”

คนเถียงแทบจะอ้าปากค้างหลังจากได้ฟังคำยืนยันจากนางฉิว
เฟื่องฟ้าไม่อยากจะเชื่อ เมื่อตอนที่ขบเธอเคยเรียกไอ้ผู้ชาย
บ้าๆที่อยู่ตรงหน้านี้ว่าพี่จริงๆรึ?!

“เห็นมั๊ย ผมไม่ได้โกหก” คนพูด พูดอย่างภาคภูมิใจเสียเต็ม
ประดาที่ตัวเองเป็นฝ่ายถูก หาฐูไม่ ไร้ท่าทางภูมิใจอกภูมิใจของเขา
แหละมันเพิ่มอุนหภูมิความโกรธของหญิงสาวเข้าไปอีก

ก็มันทำให้เธอรู้สึกว่าย่ำแย่!

“นั่นมันก็นานมาแล้ว ฉันจำไม่ได้หรอก! แล้วตอนนี้ฉันก็ไม่ได้
อายุสี่ขวบแล้ว จะให้ฉันเรียกคุณอย่างเมื่อก่อนคงเป็นไปได้!”

และไม่มีทางเป็นไปได้ด้วย! คนคิดนี่ก็อย่างขุ่นเคือง

“ครับ คุณจะเรียกผมยังไงมันก็เป็นสิทธิ์ของคุณ”

นางผิวมองสองคนด้วยความแปลกใจแกมหนักใจ หม่อมสาวคู่นี้มัน
ต้องมีเรื่องอะไรกันมาก่อนแน่ๆ ไม่งั้นคงไม่คุยกันแปลกๆแบบประชด
ประชันกันทุกคำอย่างนี้

นพเก้ายกสำหรับกับข้าวออกมาโดยมีเจ้าเด็กน้อยสองคนเดิน
ตามมาติดๆ เด็กสาวรู้สึกงงๆอยู่เหมือนกันที่เห็นเฟื่องฟ้านั่งหน้าบอก
บุญไม่รับอยู่ตรงข้ามกับพี่ชายเธอ

“เจ้าชูล่ะแม่เก่า ไปตามมาเร็ว จะได้กินข้าวพร้อมๆกัน ดูลิ
ปานนี้หนูเฟื่องหิวแย่แล้ว” นางผิวว่า

“เดี๋ยวก็มาจ๊ะแม่ พี่ชูลูกอาน้ำอยู่”

“ไปบอกให้เร็วๆหน่อยก็ดีนะ เพราะใครบางคนเขาไม่ให้อหิวจนหน้าหงิกหมดแล้ว” คน(แอบ)ปากร้ายไม่วายยั่วแหย่ เฟื่องฟ้าค้อนควับให้ แต่อีตาคนปากร้ายทำท่าไม่รู้ไม่ชี้

“พี่ชู่มาโน้นแล้วละ” นพเก้าพูด หญิงสาวเปลี่ยนสายตาไปมองคนที่กำลังเดินเข้ามา

เอ๊ย!เธอจำได้ ผู้ชายคนนี้แหละเป็นคนที่เห็นในร้านเจ้อ้อยในวันนั้น!

“ตักข้าวเลยสิเก้า พี่หิวจนจะเป็นลมอยู่แล้วนะเนี่ย” ชายหนุ่มกล่าวกับน้องสาว แต่สายตาลอบชำเลืองไปทางคุณเฟื่อง แล้วก็ยังพบความจริงอันเสมอต้นเสมอปลายว่า คุณเฟื่องฟ้าแกยังส่งสายตาชุ่นเคืองให้อยู่ดี

บทที่ ๑๒

มันเป็นความกระอักกระอ่วนแก่เฟื่องฟ้าเป็นอันมากที่
ต้องนั่งอยู่ตรงนี้ เพราะอีตาบ้านี้ อีตาบ้าที่ส่งยิ้มกวนประสาทให้
ตลอดเวลาจนเธอรู้สึกว่าอยากจะเอาช้อนข้าวที่มธุกตาให้สักสองที่
ไ้ผู้ชายโรคจิต!

“เออ หนูเฟื่องจ๊ะ” นางผิวเอ๋อเรียกขึ้นมา เมื่อรู้สึกว่าบรรยากาศ
วงข้าวมันดูอึมๆอึมครึมๆพิกล

“เดี๋ยวอิมแล้วอย่าเพิ่งกลับนะ อยู่คุยกับป้าก่อนสักสองสามคำ”
ทันใดนั้นเสียงเล็กๆก็ดังขึ้นมา

“โธ่! จากุยกะย่าอย่างเดี๋ยวได้งาย อาเฟื่องคุยกะไปป้ด้วยนะ”

“คุยกะธามด้วย”

เฟื่องฟ้าค่อยยิ้มได้ สรรพสำเนียงเจื้อยแจ้วของเด็กน้อยทั้งสองทำให้รู้สึกดีขึ้นมามากมาย แต่...

“คุยกับผมด้วยนะ”

ให้ตายตื่นเถอะเสียงนี้! ได้ยินแล้วอยากจะถูกขึ้นมาวิ๊ตๆใส่หน้าให้สักสองทีนี่!

สิ่งเดียวที่บังคับให้เธอนั่งอยู่ตรงนี่ตอนนี้ได้ก็คือคำว่ามารยาท คำเดียวเท่านั้น แต่จะว่าไป คำว่ามารยาทกับคำว่ามารยามันก็ใกล้กันนิดเดียวนะ

“เอ่อ... ป้าผิวคะ คือว่าวันนี้หนูรู้สึกเหมือนไม่ค่อยสบายนะคะ อยากจะขอตัวกลับเลยแล้วกันนะคะ?”

“เฮ้อ! วันนี้เป็นอะไรกันน้ำ ไม่สบายแบบเพื่อนอีกคนแล้ว”

“เขาเรียกใจตรงกันไงแม่” นพรัตน์พูดเสียงระริน หันไปถามคนนั่งตรงข้าม “จริงมั๊ยครับ คุณเฟื่อง?”

ถ้าสายตาเฟื่องฟ้าพูดได้ มันก็กำลังประกาศชัดว่า

ทุเรศ! ใครเขาจะอยากไปใจตรงกับนาย!

เฟื่องฟ้าหันไปยิ้มเจื่อนๆกับคนชวน

“ขอโทษค่ะป้า แต่หนูไม่สบายจริงๆ ขออนุญาตกลับก่อนได้มั๊ยคะ?”

“จ้าๆไม่เป็นไรหรอกลูก ไม่สบายก็กลับไปพักผ่อนเถอะ เอาไว้วันหลังค่อยคุยกันก็ได้” นางผิวบอก เฟื่องฟ้ายิ้มก่อนหันไปหาเด็กสาว

“น้องเก้าคะ ไปส่งพี่หน่อยได้มั๊ย?”

“ผมไปส่งคุณเองก็ได้ เก้าเขายังไม่อึมเลย ใช่มั๊ย?” ชายหนุ่มถาม นพเก้าก็เหมือนจะเป็นใจ พยักหน้าเออออห่อหมกให้ในทันที เฟื่องฟ้าทำคอแข็ง เซ็ดหน้า

“จ้ะไม่เป็นไร ฉันกลับคนเดียวได้”

“แต่มันมืดแล้วนะ ไม่กลัวหรือไง?”

“ไม่กลัว”

นพรัตน์ยิ้มกริ่มกริ่ม

“กลางคืนมันอันตรายนะคุณ ไหนจะคน ไหนจะ...ผี”

เฟื่องฟ้าหันขวับมา

“คุณ!”

“อ้าว! ฟ่อนพนี่ทำไมไปพูดอย่างงั้นล่ะ น้องก็กลัวกันพอดี” นาง
ผิวต่อว่าลูกชายก่อนหันไปพูดกับหญิงสาว

“ให้พี่เขาไปส่งนะดีแล้วละหนูเฟื่อง มันค้ำมิดแล้วเชื่อป่าเถอะ”
เฟื่องฟ้าทำที่อ่อนลงเมื่อได้ฟังคำของนางผิว นพรัตน์เห็นอย่างนั้นก็
ลุกขึ้น ทำท่าผายมือให้

“เชิญครับ คุณผู้หญิง” แต่แม่ชายหนุ่มจะพูดเพราะสักขนาด
ไหนเฟื่องฟ้าก็ไม่วาย ส่งสายตาเขี้ยวบัดให้เขาอยู่ดี

เฟื่องฟ้ากำลังเดินลี้ไปโดยไม่สนใจคนที่เดินตาม
อยู่ข้างหลังเลยแม้แต่นิด ตอนนี้ไม่รู้สึกกลัวความมืดรอบๆตัวเลย
หรอก ก็ความโกรธมีอิทธิพลกับเธอมากกว่า

“คุณเฟื่องฟ้า” นพรัตน์เอ่ยเรียก แต่แน่ล่ะ เฟื่องฟ้าไม่สนใจ

“คุณเฟื่องหยุดก่อนสิครับ”

ไม่หยุด ยังเดินต่อไป

“คุณเฟื่อง!” เรียกเสียงหนักๆ และคราวนี้ก็จำต้องหยุด ไม่ใช่
อะไรนอกจากฝ่ามือแข็งแกร่งของเขาเอื้อมมารั้งแขนเธอไว้ หญิงสาว
เลยหันมา เผชิญหน้ากับชายหนุ่ม

“คุณโกรธผมเรื่องอะไร?”

“ฉันนะหรือ โกรธคุณ? เพี้ยนหรือเปล่า?”

“แล้วคนที่เขาดีๆกันเนี่ย พูดแบบนี้หรือครับ?”

คนถูกขอร้องถามเขินหน้าขึ้น

“ความจริงคุณน่าจะรู้ตัวดีนะว่าฉันโกรธคุณเรื่องอะไร?”

นพรัตน์ถอนหายใจ

“ผมไม่รู้”

“คุณหลอกฉัน!”

“ผมไม่ได้หลอก”

“ยังจะมีหน้ามาพูด! การที่คุณมาบอกฉันว่าคุณชื่อรัตน์ทั้งๆที่
คุณชื่อณพ นี่นะหรือไม่ได้หลอก”

“ใช่ ผมไม่ได้หลอกหลวงคุณเลยแม้แต่น้อย”

“ทุเรศ!” เฟื่องฟ้าสะบัดแขนอย่างแรง พยายามให้หลุดจากการเกาะกุมของเธอ แต่ไม่สำเร็จ นพรัตน์แรงเยอะกว่าและเธอกำลังบีบแขนเธอแน่นขึ้นอีกจนตอนนี้เฟื่องฟ้าเริ่มเจ็บนิดๆแล้ว

“ผมชื่อนพรัตน์ เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะ ‘รัตน์’ หรือ ‘นพ’ ก็เป็นชื่อของผมทั้งคู่ ถ้าหากผมบอกคุณว่าผมชื่อเรน หรือตีก เจษฎาภรณ์นั้นเสียคุณถึงค่อยมากล่าวหาว่าผมหลอกคุณได้”

“อ้อ!” คนพูดทำเสียงเยาะในลำคอ “คุณจะบอกฉันว่าเรื่องทั้งหมดเป็นเพราะฉันเข้าใจผิดไปเองงั้นสิ?”

“ก็...ทำนองนั้นล่ะครับ”

เฟื่องฟ้าจ้องหน้าเขา แม้มริมฝีปากจนบางเฉียบ

“อ้อ!ฉันเข้าใจล่ะ ขอโทษนะคะคุณ ‘นพรัตน์’ เรื่องทั้งหมดเป็นความผิดของฉันทันทีล่ะ ฉันทัดเอง ที่ดันโง่ ตามเล่ห์เหลี่ยมคุณไม่ทัน!”

ชายหนุ่มค่อนข้างตกใจกับคำพูดที่ออกจากรุนแรงด้วยอารมณ์ของเฟื่องฟ้า

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นนะครับคุณเฟื่อง”

แต่หญิงสาวไม่ฟัง สะบัดแขนโดยแรงอีกครั้ง แต่ไม่หลุด เฟื่องฟ้าใช้มืออีกข้างที่เป็นอิสระพยายามแกะมือของนพรัตน์ออกไปแต่นั้นกลับทำให้ชายหนุ่มจับแขนเธอไว้ทั้งสองข้างและรั้งตัวเธอเข้ามาใกล้เขามากขึ้นอีก

“ปล่อยนะ!” คนพูดเคঁนเสียงหนัก แต่คนฟังส่ายหน้าขยับๆในทันใด

“ไม่ จนกว่าคุณเฟื่องจะยอมเข้าใจ”

“จะให้เข้าใจอะไรอีก ฉันก็เข้าใจทุกอย่างจนทะเลาะไปรุ่งแล้วไง!”

“เข้าใจผิดๆนะสิ ฟังผมนะ”

“ฉันนน...ไม่ม่ม่ม...ฟังง...” เฟื่องฟ้าตะโกนใส่เขาเต็มเสียง เพราะความที่อยู่ใกล้ นพรัตน์ถึงกับผงะเพราะเสียงคุณเฟื่องตะโกนออกมาดังมาก ดังชนิดเจาะทะลุเข้าไปในแก้วหูจนเขารู้สึกหูอื้อไปเลย

ครั้งเห็นนพรัตน์ชะงัก เฟื่องฟ้าเลยผลักอกเขาเต็มแรง แต่ล้มไปว่าชายหนุ่มจับแขนเธอไว้ทั้งสองข้าง เพราะงั้นร่างบางๆจึงถูกดึงล้มลงไปพร้อมกันกับเขา นพรัตน์เสียหลักลงไปนอนแอ้งแม้งอยู่บนพื้น ส่วนเฟื่องฟ้าก็...

ล้มทับอยู่บนตัวเขาพอดีพอดี!

นพรัตน์ถึงกับจุก และคลายมือออก

“อ๊วย! เจ็บนะคุณเฟื่องนี้ พุดกันดีๆก็ได้ ทำไมต้องทำอะไรรุนแรงด้วย หัวผมกระแทกพื้นนะ เกิดผมตึงตึงไปใครจะรับผิดชอบ”

หญิงสาววูบวาบทั่วสรรพางค์กาย อายก็อาย เจ็บก็เจ็บ เฟื่องฟ้ารีบลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว หายใจระรัวหอบถี่ น้ำตาปริ่มออกมา

“นายมันบ้า! หากจะตึงตึงไป ก็สมควรแล้ว!” แล้วหญิงสาวก็วิ่งหนีเขาไปแบบไม่เห็นฝุ่นเลยทีเดียว

นพรัตน์กลับมาถึงบ้านด้วยสภาพที่เลอะโคลนไปทั้งตัว

“ทำไมเลอะอย่างนี้ ไปทำอะไรมา?” นั่นเป็นคำถามแรกที่

มารดาถามเขา

“ฝนตก ทางมันลื่น ก็เลยลื่นนะแม่”

“ลื่นยังไง? พี่ถึงเลอะขึ้นไปถึงหัวถึงหูแบบนี้” นพเก้าถามบ้าง

ทำเอาคนถูกถามต้องรีบตัดบท

“เรื่องของพี่น้า” ว่าอย่างนั้นก่อนหันไปบอกผู้เป็นมารดา “ผมไปอาบน้ำก่อนนะ”

แต่ว่า...

“เดี๋ยว” นางผิวขัดลูกชายไว้ “บอกแม่มาเดี๋ยวนี้นะ ว่าพ่อจนพกะหนูเฟื่องเนีย ไปมีเรื่องอะไรกันมาก่อนที่จะเจอกันวันนี้”

“เออ...อาบน้ำก่อนค่อยเล่าได้มั๊ยแม่?”

“ไม่ได้ เล่ามาเดี๋ยวนี้เชียว”

นพรัตน์ทำหน้าเนือยๆ แต่ก็ท रुดตัวนั่งลงและเล่าเรื่องให้แม่กับน้องฟังอย่างหมดเปลือก

“ผมเจอกับเขาตั้งแต่วันที่เขามาบ้านเราครั้งแรกแล้วล่ะ”

“ฮะ! เจอที่ไหน?” นพเก้าถาม อยากรู้

“ที่ทุ่งนา เขาไปเดินเล่น”

“แล้วทำไมวันนี้ตอนฉันเล่าถึงพี่เฟื่อง พี่ถึงทำท่าเหมือนไม่รู้เรื่องล่ะ!” เจ้าน้องสาวเริ่มเสียงดัง

“พี่มีเหตุผลน่า”

“เหตุผลอะไรล่ะ ทำไมเรื่องแค่นี้ต้องปิดบังด้วย?” แม่น้องสาวหน้างอ นพรัตน์เริ่มรู้สึกว่าเขาไม่น่าเล่าเรื่องนี้ออกมาเลย แต่ว่า มาขนาดนี้ เขาไม่เล่าก็คงไม่ได้ ทั้งแม่ทั้งน้องคงเอาเขาตาย

“อย่าเพิ่งโกรธกันสิแก้ว ให้เล่าให้จบก่อน”

“งั้นเล่ามาอย่าอ้อมค้อม แล้วพี่เขาพูดอะไรแม่แก้วก็อย่าเพิ่งขัดด้วย” นางผิวหันไปสั่งทั้งลูกชายลูกสาว

“ก็วันนั้นนะเขาเข้าใจผิดคิดว่าเจ้าชูเป็นผม แล้วเขาก็... นินทาผมนิดหน่อย ผมก็เลยอยากรู้ว่าเขาคิดกับคนชื่อนพียงไง เลยไม่ได้บอกเขาไปว่าผมคือนพ”

“แล้วก็เลยไปหลอกเขา ว่าเราเป็นคนอื่น?” นางผิวถามเสียงห้วน ชายหนุ่มต้องถอนใจ

“ผมไม่ได้หลอกว่าเป็นคนอื่นนะแม่ ผมแค่...บอกเขาว่าผมชื่อนพรัตน์ แล้วเขาก็เข้าใจผิดไปเอง”

“อะ?” ผู้เป็นมารดากล่าวเสียงสูงประชิดประชัน “แล้วยังไงต่อล่ะ?”

“พอวันนี้เขา^{ู้}ความจริง เลยโกรธผมใหญ่”

“เออ สมควรล่ะ เจริญจริงลูกฉัน! ไม่รู้ว่าไปเอาไฉน[้]เสียเจ้าเล่ห์ เพทุบายแบบนี้มาจากไหนกัน”

“สมน้ำหน้า เขาโกรธก็ไม่แปลกหรอก” นพเก้าพูดอย่างยั่วๆ ก็ไม่ใช่อะไร ยั่วเพราะไม่ได้ร่วม^{ู้}เรื่องตั้งแต่ต้น นพรัตน์คอตก นึกสงสารตัวเองจับใจ

โธ่เอ๊ย! ทุกคนรุมโกรธเขากันหมดเลย คุณเฟื่องโกรธ แม่ก็โกรธ ใ[้]เก้ายังโกรธอีก

“เราน่ะผิดเห็นๆ พรุ่งนี้รีบไปขอโทษเขาซะ เข้าใจมั๊ย” นางผิวสั่ง

“คร้าบ” ที่จริงชายหนุ่มก็ตั้งใจเอาไว้อยู่แล้วว่าจะต้องไปขอโทษคุณเฟื่องในวันพรุ่งนี้ แต่ปัญหาใหม่ที่เขาหัว^{ุ่น}ๆ อยู่ก็คือเหตุการณ์ตอนนั้น ตอนที่ร่างบางๆ นุ่มๆ นั้นล้มลงมาทับอยู่บนตัวเขาพอดีพอดี

เฮ้อ! ขนาดมีแค่แสงจันทร์สลัวๆแบบนั้น เขายังเห็นได้ว่าเธอ
อายจนหน้าแดง น้ำตาปริ่ม แล้วตอนที่ด่าว่าเขาบ้า น้ำเสียงก็เครือ
จนน่ากลัว แล้วอย่างนี้เขาจะได้รับการให้อภัยจากคุณเฟื่องไหมล่ะ
เนี่ย?

...กลุ้มใจที่สุดในโลกเลย...

“ผมไม่คิดนะ ว่าคุณเฟื่องจะความจำสั้น”

“ขอโทษนะคะ ความจำฉันปรกติดี!”

“อ้อ! หรือครับ ถ้าอย่างนั้น คุณน่าจะจำได้ ว่าคุณเคยเรียกผมว่า ‘พี’”

“แต่รู้สึกว่ ‘นั่น’ เป็นเรื่องเข้าใจผิด ฉันไม่เคยเก็บไว้ในสมองหรอกค่ะ”

นพรัตน์ยังคงยิ้มบางๆ กล่าวต่อไปอีกว่า

“ผมไม่ได้หมายถึงเรื่องเมื่อสองวันก่อนหรอกนะครับ” เขาพูด

“แต่ผมหมายถึงเมื่อสิบแปดปีที่แล้วต่างหาก คุณเรียกผมว่า ‘พินพ’
ทุกคำ”

“ไม่จริงล่ะ! ฉันไม่เคยเรียก!” เฟื่องฟ้าเถียง

“เคย คุณเคยเรียก”

“ไม่จริง! ตัวของฉันทันจำได้ ไม่เคยเรียก!”